BRITTAINY C. CHERRY

THE SILENT WATERS

THE ELEMENT SERIES, BOOK 3

Anlar.

İnsanlar her zaman anları hatırlar.

Bizi olmamız gereken yere götüren adımları hatırlarız. Bize ilham veren ya da bizi ezen sözleri. Bizi yaralayan ve bütünüyle yutan olayları. Hayatım boyunca pek çok an yaşadım; beni değiştiren, bana meydan okuyan, beni korkutan ve beni içine çeken anlar. Ancak en büyükleri -en yürek parçalayıcı ve nefes kesici olanlar- hep onu içeriyordu.

Her şey bir roket gemisi gece lambası ve beni tanımayan bir çocukla başladı.

Maggie

8 Temmuzth , 2004 - Altı Yaşında

"Bu sefer farklı olacak Maggie, yemin ederim. Bu sefer sonsuza dek sürecek," diye söz verdi babam, Jacobson Sokağı'nın köşesindeki sarı tuğlalı eve yanaşırken. Babamın müstakbel eşi Katie ön verandada durmuş, eski steyşın arabamızın garaj yoluna girişini izliyordu.

Sihir.

Eve gelmek sihir gibiydi. Küçük bir yerden bir saraya taşınmıştım. Babam ve ben hayatımız boyunca iki yatak odalı küçük bir dairede yaşamıştık ve şimdi beş yatak odası, bir oturma odası, Florida büyüklüğünde bir mutfağı, iki buçuk banyosu ve gerçek bir yemek odası olan iki katlı bir eve taşınıyorduk - babamın her akşam beşte akşam yemeği için TV yemek tepsilerini kurduğu bir oturma odası değil. Babam bana arka bahçelerinde bir havuz bile olduğunu söyledi. Bir *havuz*! *Arka bahçelerinde*!

Tek bir kişiyle yaşarken bir ailenin parçası haline geldim.

Gerçi aile kısmı yeni bir şey değildi. Kendimi bildim bileli babamla birlikte birçok ailenin parçası olmuştum. İlkini gerçekten tanımıyordum, çünkü annem ben daha ilk kelimemi bile söylemeden babamı ve beni terk etmişti. Kendisini babamdan daha çok sevdiğini hissettiren başka birini bulmuştu ki buna inanmak benim için zordu. Babam sevmek için her şeyini verirdi, ne kadara mal olursa olsun. O gittikten sonra, onu hatırlayabilmem için bana bir kutu dolusu fotoğrafını verdi ama bunun tuhaf bir şey olduğunu düşündüm. Hiç orada olmayan bir kadını nasıl hatırlayabilirdim ki? Ondan sonra, kadınlara aşık olmakta ustalaştı ve çoğu zaman onlar da ona aşık oldu. Tüm eşyalarıyla birlikte küçük dünyamıza taşınırlardı ve babam bana bunun sonsuza dek süreceğini söylerdi, ama sonsuzluk her zaman umduğundan daha kısa sürerdi.

Bu sefer farklıydı.

Bu kez hayatının aşkıyla bir AOL sohbet odasında tanışmıştı. Annem bizi terk ettikten sonra babam da kötü ilişkilerden nasibini almıştı, bu yüzden internetten biriyle tanışmanın daha iyi olacağını düşündü ve işe de yaradı. Katie yıllar önce kocasını kaybetmişti ve internete girip babamla tanışana kadar kimseyle çıkmamıştı.

Ve daha öncekilerden farklı olarak, bu kez babam ve ben Katie ve çocuklarının yanına taşınıyorduk, tersi değil.

"Bu sefer sonsuza kadar," diye fısıldadım babama.

Katie televizyondaki tüm kadınlar gibi güzeldi. Babamla birlikte akşam yemeğimizi yerken televizyon izlerdik ve insanların ne kadar güzel olduğunu hep fark ederdim. Katie de tıpkı onlara benziyordu. Uzun sarı saçları ve kristal mavisi gözleri vardı, tıpkı benim gibi. Tırnakları rujuyla uyumlu parlak kırmızı bir renge boyanmıştı ve kirpikleri kalın, koyu ve uzundu. Babam ve ben *onun arabasına* bindiğimizde

-Yolda, üzerinde beyaz bir elbise ve sarı topuklu ayakkabılarıyla bekliyordu.

"Ah, Maggie!" diye bağırdı, bana doğru koştu ve kollarını bana dolayabilmek için arabanın kapısını açtı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

Hindistan cevizi ve çilek gibi kokmasına rağmen Katie'ye sarılma konusunda temkinli davranarak kaşlarımı kaldırdım. Katie ile tanışana kadar hindistan cevizi ve çileğin bir arada olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bana doğru gülümseyen babama baktım ve o da bir kez başını sallayarak kadına sarılmam için bana izin verdi. Bana sımsıkı sarıldı ve beni arabadan dışarı çıkardı, Ciğerlerimdeki havayı sıkıyordu ama şikâyet etmedim. Bana bu kadar sıkı sarılmayalı uzun zaman olmuştu. Muhtemelen en son büyükbabam beni ziyarete geldiğinde ve kollarıyla sardığında sarılmıştım.

"Hadi, şimdi. Sizi çocuklarımla tanıştırayım. Önce Calvin'in odasına uğrayacağız. İkiniz aynı yaştasınız, yani okula birlikte gideceksiniz. İçeride bir arkadaşıyla birlikte."

Katie beni yere bırakmaya zahmet etmedi, onun yerine babam bavullarımızdan birkaç parçayı alırken beni merdivenlere taşıdı. Ön kapıdan içeri girdiğimizde gözlerim büyüdü. *Vay canına.* Çok güzeldi, Sindirella'nın sarayından fırlamış gibiydi. Beni üst kata, soldaki son odaya götürdü ve kapıyı açtı. Gözlerim Nintendo oynayan ve birbirlerine bağıran iki çocuğa takıldı. Katie beni ayaklarımın üzerine yatırdı.

"Çocuklar, durun," dedi Katie.

Dinlemediler.

Tartışmaya devam ettiler.

"*Çocuklar,*" diye tekrarladı Katie daha sert bir sesle.

"*Durun*." Hiçbir şey yok.

Ofladı ve ellerini kalçalarına koydu. Ben de ofladım ve onun duruşunu taklit ettim.

"ÇOCUKLAR!" O bağırdı, Fişten çıkarma onların Video oyun sistemi.

"ANNE!"

"MS. FRANKS!"

Kıkırdadım. Çocuklar yüzlerini bize döndüler, bakışlarında büyük bir şok vardı ve Katie gülümsedi. "Şimdi dikkatinizi çektiğime göre Maggie'ye merhaba demenizi istiyorum. Calvin, babasıyla birlikte bizimle kalıyor. Bir kız kardeşin olacağını söylediğimi hatırlıyor musun Calvin?"

Çocuklar boş gözlerle bana bakıyorlardı. Sarışın olan Calvin'di ve Katie'ye tıpatıp benziyordu. Onun yanında oturan çocuğun koyu renk dağınık saçları ve kahverengi gözleri vardı.

soluk sarı tişörtünde bir delik ve kot pantolonunda patates cipsi kırıntıları vardı.

"Başka bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum Cal," dedi çocuk bana doğru bakarak. O baktıkça karnım daha çok ağrıyordu. Katie'nin bacağının arkasına geçtim, yanaklarım kızarmıştı.

"Ben de öyle," diye cevap verdi Calvin.

"Ve Maggie, bu Brooks. Sokağımızın karşısında oturuyor ama bu gece bizde kalacak."

Katie'nin diz kapağının arkasından Brooks'a baktım, o da pantolonundaki kırıntıları yemeden önce bana küçük bir gülümseme verdi.

"Oyunu tekrar oynayabilir miyiz?" Brooks kumandasına geri dönüp boş televizyon ekranına bakarak sordu.

Katie kendi kendine kıs kıs güldü, başını ileri geri salladı. "Erkekler erkektir," diye fısıldadı bana, oyunu tekrar fişe takarken.

Ben de tıpkı Katie gibi başımı salladım ve kıkırdadım. "Evet.
Erkekler erkektir."

Sonra başka bir odaya uğradık. Hayatımda gördüğüm en pembe odaydı ve bir kız yerde oturmuş resim yapıyor, tavşan kulakları ve prenses elbisesi giyiyor ve pembe plastik bir kaseden Doritos yiyordu.

"Cheryl," dedi Katie odaya girerken. Bacağının arkasına saklandım. "Bu Maggie. Babasıyla birlikte bizimle kalacak. Sana bundan bahsetmiştim, hatırladın mı?"

Cheryl başını kaldırdı, gülümsedi ve ağzına biraz daha Doritos tıkıştırdı. "Tamam anne." Çizim yapmaya geri döndü ve kızıl kıvırcık saçları ileri geri dans ederek bir şarkı mırıldandı

kendi kendine şarkı söyledi. Sonra durakladı ve tekrar yukarı baktı. "Hey, kaç yaşındasın sen?"

"Altı," dedim.

Gülümsedi. "Beş yaşındayım! Bebeklerle oynamayı seviyor musun?" Başımı salladım.

Tekrar gülümsedi ve çizim yapmaya geri döndü. "Tamam. Hoşça kal." Katie güldü ve yürüdü Ben dışarı . ve fısıldayarak, "Bence siz ikiniz gerçekten çok iyi olacaksınız. arkadaşlar."

Sonra bana babamın çantalarımı koyduğu odamı gösterdi. Odanın ne kadar büyük olduğunu görünce gözlerim büyüdü ve her şey benim içindi. "Vay be..." Derin bir nefes aldım. "Bu benim mi?"

"Bu senin."

Vay canına.

"Uzun yolculuktan dolayı yorgun olduğunuzu biliyorum, o yüzden Maggie'yi yatağa hazırlamanıza izin vereceğim." Katie babasına gülümsedi ve yanağından öptü.

Babam pijamalarımı çıkarırken, "Katie beni yatırabilir mi?" diye sordum.

İtiraz etmedi.

O bunu yaparken ben de ona gülümsedim, o da bana gülümsedi. Bir sürü gülümseme oldu ve bir sürü de konuşma. "Biliyor musun, hep bir kızım daha olsun istemişimdir," dedi saçlarımı okşayarak.

Söylememiştim ama ben de hep bir annem olsun istemiştim. "Birlikte çok eğleneceğiz Maggie. Sen, Cheryl ve ben. Tırnaklarımızı yaptırırız, sonra da gider otururuz.

havuz kenarında limonata içip dergileri karıştırabiliriz. Erkeklerin yapmaktan nefret ettiği her şeyi yapabiliriz."

Bana iyi geceler diye sarıldı, sonra gitti ve ışığı kapattı.

Hiç uyumadım.

Uzun süre dönüp durdum ve sızlandım ama babam beni duyamazdı çünkü ta birinci katta, Katie'yle birlikte yatak odasında uyuyordu. Gidip onu bulmak istesem bile bulamazdım çünkü koridor karanlıktı ve ben karanlık yerlerden her şeyden çok nefret ederdim. Biraz burnumu çektim, kafamın içinde koyunları saymak için elimden geleni yaptım ama hiçbir şey işe yaramıyordu.

"Neyin var senin?" dedi kapımda duran gölgeli bir figür.

Nefes nefese kaldım ve yastığıma sarılarak dik oturdum.

Gölge yaklaştı ve onun Brooks olduğunu gördüğümde küçük bir iç geçirdim. Saçları dağınıktı ve kafasında dik duruyordu, yanağında uyku kırışıklıkları vardı. "Ağlamayı kesmelisin. Beni uyandırıp duruyorsun."

Burnumu çektim. "Özür dilerim."

"Sorun nedir? Evini falan mı özledin?"

"Hayır."

"O zaman nedir?"

Utanarak başımı öne eğdim. "Karanlıktan korkuyorum."

"Ah." Odadan çıkmadan önce bir an için gözlerini kıstı.

Yastığıma sarılmaya devam ettim ve Brooks geri döndüğünde daha da şaşırdım. Elinde bir şey vardı ve fişe takmak için duvara doğru yürüdü. "Calvin'in gece lambasına ihtiyacı yok. Annesi bunu odasına koydu." Bir kaşını kaldırdı. "Bu daha mı iyi?"

Başımı salladım. *Daha iyi.*

Esnedi. "Tamam, iyi geceler... şey... adın neydi senin?"

"Maggie."

"İyi geceler Maggie. Bizim kasabamızda da hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Her zaman güvenlidir. Burada güvendesin. Ve eğer bu daha iyi değilse, eminim gelip Calvin'in katında uyuyabilirsin. O için sorun olmaz." Dağınık saçlarını kaşıyarak ve hâlâ esneyerek gitti.

Gözlerim kapanmaya başlamadan hemen önce roket gemisi şeklindeki gece lambasına takıldı. Yorgun hissettim. Güvende hissettim. Yeni tanıştığım bir çocuk tarafından bana verilen bir roket gemisi tarafından korunduğumu hissettim.

Önceden emin değildim ama bu sefer

biliyordum. Babam haklıydı.

"Sonsuza dek," diye fısıldadım kendi kendime, rüyalarımın daha da derinlerine dalarak. "Bu sefer sonsuza kadar."

Part One

Maggie

25 Temmuz 2008 - On Yaşında

Bana aşık olan çocuğa bir not

Yazan: Maggie May

Riley Sevgili Brooks Tyler,

Geçen gün bana bir isim taktıktan ve beni bir su birikintisinin içine ittikten sonra sana çok kızdım. En sevdiğim elbisemi ve pembe-sarı sandaletlerimi mahvettin. Beni ittiğin için sana çok kızmıştım.
Kardeşin Jamie, beni sevdiğin için bana kötü davrandığını söyledi. Bana isimler takıyorsun çünkü erkekler aşık olduklarında böyle yaparlar. Beni ittin çünkü bana yakın olmak istiyordun. Bence bu ~~çok~~ aptalca, ama annemin seni sevdiğini de biliyorum.

bütün erkeklerin aptal olduğunu söylüyor, yani bu senin suçun değil. Bu senin DNA'nda var.
Bu yüzden aşkını kabul ediyorum Brooks. Beni sonsuza dek ve sonsuza dek sevmene izin veriyorum.
Düğünü planlamaya başladım.
Birkaç gün içinde, ormanda, siz çocukların her zaman balığa gittiği yerde. Hep annem ve babam gibi su kenarında evlenmek istemişimdir.
Kravat taksan iyi olur, geçen Pazar kiliseye giderken taktığın o çirkin çamur rengi kravat değil. Biraz da babanın kolonyasından al. Erkek olduğunu biliyorum ama erkek gibi kokmak zorunda değilsin.
Seni seviyorum, Brooks Tyler Griffin. Sonsuza dek ve sonsuza dek.

Müstakbel eşin,
Maggie May

Not: Bana hiç vermediğin özrünü kabul ediyorum. Jamie üzgün olduğunu söyledi, bu yüzden kızgın olmam konusunda endişelenmene gerek yok.

Deli kıza bir not
Yazan Brooks Tyler Griffin

Maggie May,

I. Sevmiyorum. Sevmiyorum. Sevmiyorum seni! Sonsuza dek git buradan.

Yakında kocan olacak Brooks
Tyler

Komik çocuğa bir not
Yazan Maggie May Riley

Brooks Tyler'ım,
Beni güldürüyorsun. Jamie böyle cevap vereceğini söylemişti. Mor ve pembe renkler hakkında ne düşünüyorsun? ve Tören mi? Biz gerekir muhtemelen hareket et ama ipotek için çok gencim. Belki sen bana ve hayvanlarımıza bakacak ~~sağlam bir~~ iş bulana kadar ailenle kalabiliriz.
Skippy adında bir köpeğimiz ve Jam adında bir kedimiz olacak.

-Your Maggie May

Hâlâ deli olan kıza bir not
Yazan Brooks Tyler Griffin

Maggie,

Evlenmiyoruz. Evcil hayvanımız olmayacak. Arkadaş bile değiliz. SENDEN NEFRET EDIYORUM, MAGGIE MAY! Eğer kardeşin en iyi arkadaşım olmasaydı, seninle asla konuşmazdım! Bence sen delisin.
Skippy ve Jam mi? Bu çok aptalca. Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Ayrıca, herkes Jif'in en iyi fıstık ezmesi olduğunu bilir.

SENIN DEĞIL,
Brooks

Kötü zevki olan çocuğa bir not

Yazan: Maggie May Riley

Brooks Tyler,

Annem her zaman harika bir ilişkinin iki ana şeyle ilgili olduğunu söyler: ~~benzerlikleri, benzerlikleri,~~ çiftin ortak noktalarını sevmek ve sonra da farklı şeylere saygı duymak.
İkimizin de fıstık ezmesini sevmesine bayılıyorum ve Jif hakkındaki fikirlerine saygı duyuyorum.
Fikriniz yanlış olsa bile.

Her zaman,
Maggie May

Not: Kravat buldun mu?

Hâlâ, HÂLÂ deli olan kıza bir not

Yazan Brooks Tyler Griffin

Maggie May,

I Yapma. ihtiyaç a Kravat,Çünkü Biz asla Evlenmek.

Ve "benzerlikler" diye yazılıyor, seni aptal.

-Brooks

Beni ağlatan çocuğa bir not

Yazan: Maggie May Riley

Brooks,

Bu çok kabaydı.

-Maggie

Hâlâ, HÂLÂ deli olan ama asla ağlamaması gereken kıza bir not

Yazan Brooks Tyler Griffin

Maggie May,

Özür dilerim. Tam bir pislik olabiliyorum.

-Brooks

Beni gülümseten çocuğa bir not

Yazan: Maggie May Riley

Brooks Tyler Griffin,
seni affediyorum.
İstersen çamur rengi kravat tak. Ne kadar kötü giyinirsen giyin, karın olmayı yine de seveceğim.
Gelecek hafta sonu saat beşte iki kıvrımlı ağacın arasında görüşmek üzere.

Sonsuza dek ve sonsuza dek,
-Maggie May Riley

Brooks

Maggie May'den nefret ederdim.

Son zamanlarda peşimi bırakmayan sinir bozucu, geveze kıza karşı hissettiklerimi anlatacak daha büyük bir kelime olmasını isterdim ama ne zaman yanımda dursa aklıma gelen tek şey nefret oluyordu. Yıllar önce o gece lambasını ona hiç vermemeliydim. O yokmuş gibi davranmalıydım.

"Neden geliyor?" Oltamı, şamandıralarımı, platinlerimi ve kancalarımı takım kutuma yerleştirirken homurdandım. Son iki yıldır babam, ağabeyim Jamie, Calvin ve yeni babası Eric'le -ya da ben ona Bay Riley diyordum- balık tutma gezilerine çıkıyorduk. Yaklaşık on beş dakikalık yürüme mesafesindeki Harper Creek'e gider, Bay Riley'nin teknesinde oturur, birbirimize güler ve şakalaşırdık. Göl o kadar büyüktü ki, karşıdan baktığınızda kasabanın dükkanlarının bulunduğu diğer tarafı zorlukla görebilirdiniz. Calvin ve ben sık sık

Kütüphane, bakkal ve alışveriş merkezi gibi binaları işaret ederdik. Sonra da balık tutmak için elimizden geleni yapardık. Çok fazla abur cubur yediğimiz ve bağırsaklarımızın patlamaya yakın olmasını umursamadığımız bir erkek günüydü. Bu bizim geleneğimizdi ve şu anda sürekli şarkı söyleyen ve daireler çizerek dans etmeyi hiç bırakmayan on yaşındaki aptal bir çocuk tarafından mahvediliyordu. Maggie May sinir bozucunun tanımıydı. Gerçek de buydu. Bir keresinde sözlükte adına bakmıştım ve anlamı şuydu: 'Calvin'in sinir bozucu üvey kardeşi'.

Tanımı kendim eklemiş ve bir kitaba yazdığım için annemden azar işitmiş olabilirim ama yine de doğruydu.

"Annemle babam gelmesi gerektiğini söyledi," diye açıkladı Calvin çubuğunu kaldırarak. "Annem Cheryl'ı doktora götürecek, o yüzden önümüzdeki birkaç saat ona bakacak kimse yok."

"Evde kilitli kalamaz mı? Ailen ona fıstık ezmeli ve jöleli sandviç ile meyve suyu kutusu gibi bir şey bırakabilir."

Calvin sırıttı. "Keşke. Bu çok aptalca."

"O çok aptal!" diye haykırdım. "Benimle ormanda evleneceğini s a n ı y o r . Delinin teki."

Jamie kıs kıs güldü. "Onu gizliden gizliye sevdiğin için böyle s ö y l ü y o r s u n . "

"Yapmıyorum!" Bağırdım. "Bu iğrenç. Maggie May beni hasta ediyor. Onu düşünmek bile kâbus görmeme neden oluyor."

"Onu sevdiğin için böyle söylüyorsun," diye alay etti Jamie.

"Ben senin yerine kapatmadan önce çeneni kapatsan iyi edersin, pislik. Benim hakkımda dedikodu çıkaranın sen

olduğunu söyledi.

Onu sevmek! Evleneceğimizi düşünmesinin sebebi sensin."

Güldü. "Evet, biliyorum."

"Bunu neden yapasın ki?"

Jamie omzuma vurdu. "Çünkü ben senin ağabeyinim ve ağabeylerin küçük kardeşlerinin hayatını berbat etmeleri gerekir. Bu kardeşlik sözleşmesinde var."

"Ben hiç sözleşme imzalamadım."

"Reşit değildin, o yüzden annem senin için imzaladı."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse. Tek bildiğim Maggie'nin bugünü mahvedeceği. Her şeyi mahvetmek gibi bir huyu var. Ayrıca, *balık tutmayı bile bilmiyor*!"

"Ben de istiyorum!" Maggie bir elbise, sarı sandaletler giymiş ve elinde bir Barbie oltasıyla evlerinden fırlayarak bağırdı.

Ugh! Kim elbiseyle ve Barbie oltasıyla balık tutmaya gider ki?

Parmaklarını tel tel sarı saçlarının arasından geçirdi ve devasa burnunu havaya kaldırdı. "Bahse girerim Calvin ve Brooks'un yakalayabileceğinden daha fazla balık yakalıyorumdur! Sen değil, Jamie. Bahse girerim balık tutmakta iyisindir." Ona öyle bir gülümsedi ki öğürdüm. Çok çirkin bir gülümsemesi vardı.

Jamie sırıtarak karşılık verdi. "Eminim sen de o kadar kötü değilsindir Maggie."

Buraya göz devirmeyi ekle. Jamie Maggie'ye karşı hep çok nazik davranırdı çünkü bunun beni kızdırdığını bilirdi. Ondan hoşlanmasının mümkün olmadığını biliyordum, çünkü çok sevimsiz biriydi.

"Çocuklar bütün gün burada mı oturacaksınız yoksa dereye doğru yürüyecek miyiz?" Bay Riley elinde olta kutusu ve oltasıyla evden çıkarken sordu. "Hadi gidelim."

Hepimiz yolda yürümeye başladık - daha doğrusu çocuklar yürüdü. Maggie zıplıyor, dönüyor ve kimsenin duymak zorunda olmadığı kadar çok pop şarkısı söylüyordu. Yemin ederim, eğer onu bir kez daha Macarena yaparken izlemek zorunda kalsaydım, çıldırırdım. Ormana vardığımızda, bizim Bay Riley'nin teknesine tırmandığımızı ve Maggie'nin bir şekilde geride kaldığını hayal ettim.

Ne mükemmel bir hayal.

"Biraz yeme ihtiyacımız olacak," dedi Bay Riley, küçük bir kazma kürek ve metal kovasını çıkararak. "Kimin sırası?"

"Brooks," dedi Calvin, bana doğru işaret ederek. Ne zaman balığa çıksak, bir kişi solucan toplamak için ormandaki toprağı kazmakla görevlendirilirdi. Küreği ve kovayı kaptım ve şikâyet etmedim. Gerçek şu ki, solucan toplamak balık tutmanın en sevdiğim kısımlarından biriydi. Balık tutmak.

"Bence Maggie onunla gitmeli." Jamie sırıtarak Maggie'ye göz kırptı. Yüzü umutla aydınlandı ve kardeşimin kafasına vurmama saniyeler kalmıştı.

"Hayır. Ben iyiyim. Kendim yapabilirim."

"Yine de gidebilirim." Maggie kulaktan kulağa sırıttı.

Ne çirkin bir gülümseme!

"Baba, Brooks'la gidebilir miyim?"

Gözlerim Bay Riley'ye kaydı ve mahvolduğumu anladım, çünkü Bay Riley'de DS-kız sendromu ağır bir şekilde hissediliyordu. Maggie'ye hayır dediğini hiç görmemiştim ve o öğleden sonra başlamak için herhangi bir planı olduğundan şüpheliydim.

"Elbette, sevgilim. Siz ikinize iyi eğlenceler." Gülümsedi. "Tekneyi hazırlayacağız ve ikiniz de döndüğünüzde suya açılacağız."

Ormana doğru yola çıkmadan önce Jamie'nin koluna sert bir yumruk attığımdan emin oldum. O da bana daha sert vurarak Maggie'yi güldürdü. Onunla birlikte ormana doğru ilerlerken, MP3 çalarıma takılı kulaklıkları taktım ve onu kaybetmeyi umarak adımlarımı hızlandırdım, ama onun atlayışları ve dönüşleri şaşırtıcı derecede hızlıydı.

"Peki, kravat bulabildin mi?" diye sordu.

Gözlerimi devirmiştim. Müzik çalarken bile onun gürültülü ağzını duyabiliyordum. "Seninle evlenmeyeceğim."

Kıkırdadı. "İki gün içinde evleniyoruz Brooks. Saçmalama. Sanırım Calvin sağdıcın olacak, yoksa Jamie mi? Cheryl benim baş nedimem olacak. Hey, sence senin müziğini dinleyebilir miyim? Calvin gelmiş geçmiş en iyi müziğin sende olduğunu söyledi ve eğer evleniyorsak ne tür müzik dinlediğini bilmem gerektiğini düşünüyorum."

"Değiliz ve MP3 çalarıma asla dokunmayacaksın."

Sanki komik bir fıkra anlatmışım gibi kıkırdadı.

Ben toprağı kazmaya başladım, o da ağaç dallarında sallanıyordu. "Kazmama yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Bir solucana dokunmayacağım."

"O zaman neden buraya geldin?"

"Böylece planlamayı birlikte bitirebiliriz. Ayrıca, buradan çok uzak olmayan bir kulübeye bakabileceğimizi umuyordum. Eğer istersen orası bizim evimiz olabilir. Kendimiz, Skippy ve Jam için tamir edebiliriz. Zaten orada yaşayan kimse yok. Ailemiz için yeterince büyük."

Bu kız delinin tekiydi.

Ben kazmaya devam ettikçe o da konuşmaya devam etti. Ben kazdıkça o da umurumda olmayan kız saçmalıklarından bahsediyordu -ayakkabılar, makyaj, ilk danslar, düğün pastaları, süslemeler. Terk edilmiş kulübenin bir resepsiyon için içine yemek koymak amacıyla nasıl kullanılabileceğinden bile bahsetti. Liste uzayıp gidiyordu. Küreği ve kovayı bırakıp canımı kurtarmak için kaçmayı düşündüm - Maggie'nin beni öldürmeye çalıştığı çok açıktı. İlk çocuğumuza isim koymaktan bahsettiğinde, işlerin çok ileri gittiğini anladım.

"Dinleyin!" Bulduğum birkaç solucanla birlikte kovayı devirerek bağırdım. Kıpırdanıp toprağın içine geri dönmeye çalışıyorlardı ve ben bunu umursamıyordum bile. Göğsümü şişirdim ve ayaklarımı ona doğru sürüyerek yürüdüm. Yumruklarımı havaya kaldırdım ve yüzüne doğru bağırdım. "Biz evlenmiyoruz! Ne bugün, ne yarın, ne de hiçbir zaman! Beni iğrendiriyorsun ve sana sadece son mektubumda iyi davrandım çünkü Jamie sana daha kötü mektuplar yazarsam aileme söyleyeceğini ve başımın belaya gireceğini söyledi. Tamam mı? O yüzden şu düğün muhabbetini kes artık."

Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı. Parmakları arkasında kenetlenmişti ve poposundaki küçük titremeyi gördüm.

dudak. Maggie gözlerini kısarak beni inceledi, sanki ona söylediğim gün gibi açık sözleri çözmeye çalışıyordu. Bir an kaşlarını çattı ama sonra yine o çirkin gülümsemesini buldu. Gözlerimi deviremeden bana doğru eğildi, iki eliyle yanaklarımı kavradı ve beni kendine doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?" Yanaklarımı büzüştürerek sordum.

"Seni öpeceğim Brooks, çünkü çalışmamız gerekiyor. ilk öpücüğümüzü ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde yapmadan önce."

"Kesinlikle öpmeyeceksin-" Durakladım ve kalbim güm güm attı. Maggie dudaklarını dudaklarıma dayadı ve beni kendine doğru çekti. Hiç tereddüt etmeden ondan uzaklaştım. Bir şey söylemek istedim ama konuşmak zor görünüyordu, bu yüzden garip ve rahatsız bir şekilde baktım.

"Tekrar denemeliyiz," dedi kendi kendine başını sallayarak.

"Hayır! Öpme-" Yine beni öptü. Tüm vücudumun ısındığını hissettim, öfkeyle mi? Ya da belki kafa karışıklığı? Hayır.

Öfke. Kesinlikle öfke. *Ya da belki.*

"Şunu keser misin?" Bağırdım, kendimi tekrar uzaklaştırdım ve geriye doğru adım attım. "Öpülmek istemeyen insanları öpemezsin!"

Gözleri ağırlaştı ve yanakları kızardı. "Beni öpmek istemiyor musun?"

"Hayır! İstemiyorum. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum, Maggie May Riley! Artık komşun olmak istemiyorum. Arkadaşın olmak istemiyorum. Seninle evlenmek istemiyorum ve kesinlikle öpüşmek istemiyorum-" Yine sözüm kesildi, ama bu sefer

tek başıma. Her nasılsa, konuşmam sırasında ona daha da yaklaşmıştım ve dudaklarım bir sonraki nefesini çaldı. Ellerimi yanaklarına dayadım ve onları birbirine yapıştırarak tam on saniye boyunca onu sertçe öptüm. Her saniyeyi de saydım. Ayrıldığımızda ikimiz de kıpırdamadan durduk.

"Beni öptün," diye fısıldadı. "Bir

hataydı," diye cevap verdim.

"İyi bir hata mı?"

"Kötü bir hata."

"Oh."

"Evet."

"Brooks?"

"Maggie?"

"Bir kötü hata öpücüğü daha alabilir miyiz?"

Ayakkabımı çimlerde tekmeledim ve ensemi ovuşturdum. "Bu seninle evleneceğim anlamına gelmiyor."

"Tamam."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ciddiyim. Sadece on saniye sürecek ve hepsi bu kadar. Bir daha asla öpüşmeyeceğiz. *Asla*."

"Tamam," diye yanıtladı başını sallayarak.

Yaklaştım ve ikimiz de birbirimizin yüzünü okşadık. Öpüştüğümüzde gözlerimi kapattım ve ona kadar saydım.

Yavaşça saydım, solucanlar ne kadar yavaş hareket ediyorsa o kadar yavaş.

1...

1.3...

1.5...

2...

"Brooks?" diye mırıldandım ve gözlerim açıldığında Maggie'nin bana doğru baktığını gördüm.

"Evet mi?" Ellerimiz hâlâ birbirimizin yanaklarına çarparken sordum.

"Artık öpüşmeyi bırakabiliriz. Beş kez ona kadar saydım bile."

Utanarak geri adım attım. "Her neyse. Zaten tekneye dönmemiz gerekiyor." Aceleyle solucanları hatırlamaya çalıştım ama çok başarısız oldum ve göz ucuyla Maggie'nin elbisesinin içinde mırıldanarak sallandığını gördüm.

"Hey, Brooks. Düğün için çamur rengi kravat takabileceğini söylediğimi biliyorum ama bence yeşil bir kravat sana daha çok yakışır. Yarınki provamız için kravatı getir. Saat yedide burada buluşalım." Dudakları yukarı kıvrıldı ve o anda onda neyin değiştiğini merak etmekten kendimi alamadım.

Gülümsemesi artık tamamen çirkin görünmüyordu.

O yola koyulduğunda, solucanları tekrar devirerek hızla ayağa kalktım. "Hey, Maggie?"

Topuklarının üzerinde sallanarak uzaklaştı. "Evet?"

"Öpüşme olayını bir kez daha deneyebilir miyiz?"

Kızardı ve gülümsedi, bu çok güzeldi. "Ne kadar süre için?"

"Bilmiyorum..." Ellerimi ceplerime soktum ve omuz silktim, bir solucan ayakkabı bağcığımın üzerinde kıpırdanırken çimenlere baktım. "Belki sadece on saniye daha."

Maggie

Brooks Tyler'ı severdim.

Son zamanlarda beni öpen yakışıklı, kaba çocuğa karşı hislerimi anlatacak daha büyük bir kelime olmasını isterdim ama ne zaman yanımda dursa aklıma gelen tek şey aşk gibi görünüyordu.

Yatağımda uzanmış, son on saniyelik öpüşmemizi düşünüp dururken, Cheryl'dan yüksek sesle "Şaka yapıyor olmalısın!" diye bir ses duydum.

Dışarıdaki rüzgârın mı yoksa Cheryl'in mi daha çok uğuldadığından emin değildim. "Nasıl nedime olunacağını bilmiyorum!" Cheryl yanıma çökerken sızlandı. Kıvırcık kızıl saçları yatağımın üzerinde zıplarken bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Cheryl üvey kardeşim olmasının yanı sıra ailesinin yanına taşındığımdan beri benim en iyi arkadaşımdı. Bu yüzden baş nedimem olmak zorundaydı.

"Yapmak istemediğim her şey dışında hiçbir şey yapmak zorunda değilsin ve düğün planlaması yüzünden strese girdiğimde durmadan bağırabileceğim kız sensin. Bir de ben koridorda yürürken gelinliğimin arkasını tutman gerekiyor."

"Neden elbiseni tutmak zorundayım?

Omuz silktim. "Bilmiyorum ama teyzemin nedimesi kendi nikâhını kıydı, sanırım bu da evlenmenin bir parçası." Yatak odamın ortasında Barbie bebeklerim, pelüş hayvanlarım ve My Little Pony oyuncaklarımla düğün töreninin tüm düzenini kurmuştum. Ken, Brooks'un yerine damat pozisyonunda duruyordu ve Barbie de benim yerime.

"Nasıl erkek arkadaş buldun ki?" Cheryl hâlâ zıplarken sordu.

"*Nişanlım,*" diye düzelttim. "Ve bu gerçekten çok kolay. Eminim bir tane bulabilirsin. Sadece saçını savur ve ona seninle evleneceğini söyleyen bir mektup yaz."

"Gerçekten mi?" Cheryl'ın sesi yükseldi. "Hepsi bu kadar mı?" Başımı salladım. "Hepsi bu kadar."

"Vay canına." İçini çekti, sesi biraz şaşırmış gibiydi. Yine de nedenini bilmiyordum. Erkekleri elde etmek oldukça kolaydı. Annem onlardan kurtulmanın sorun olduğunu söylerdi. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Annem söyledi."

Suratını astı. "Neden bana söylemedi? Ben de onun kızıyım. Ayrıca, o *benim* ilk annemdi."

"Muhtemelen çok gençsin. Muhtemelen gelecek yıl falan sana söyler."

"Bir yıl beklemek istemiyorum." Cheryl zıplamayı bıraktı ve saçını döndürmeye başladı. "Bana bir kalem ve kâğıt lazım. Yoksa... Brooks'un da benimle evlenmek istemeyeceğinden emin misin?"

Ellerim kalçalarıma çarptı ve bir kaşımı kaldırdım. "Bu da ne demek şimdi?"

Dönmeye devam etti. "Sadece söylüyorum. Bana gülümsediğini çok gördüm."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Kız kardeşim bir serseriydi. Annem bu kelimeyi kullanmamın yasak olduğunu söylemişti ama bir keresinde evli bir adamın peşinden gittiği için kız kardeşine böyle dediğini duymuştum ve Mary Teyze bundan hiç hoşlanmamıştı. Cheryl de hemen hemen aynı şeyi yapmaya çalışıyordu.

"Arkadaş canlısıdır. Herkese gülümser. Bir keresinde bir sincaba gülümsediğini görmüştüm."

"Bana verdiği gülümsemeyi sincaplara verdiği gülümsemeyle mi kıyaslıyorsun?" diye sordu, sesi yükselmişti. Bir an duraksadım, düşündüm. Cheryl ve sincapların birkaç ortak noktası vardı. Örneğin, sincaplar fındık severdi ve Cheryl, Brooks'un benden önce ondan hoşlanacağını bir an bile düşündüyse tamamen delirmişti.

Cheryl ayağa kalktı ve oflayıp pufladı, hâlâ saçlarını karıştırıyordu. "Cevap vermen çok uzun sürdü! Ne dediğini anneme söyleyene kadar bekle! İstediğim erkek arkadaşı bulabilirim Maggie May ve sen bana farklı bir şey söylemeyeceksin!"

"Umurumda değil. Sadece nişanlımı

alamazsın." "Alabilirim!"

"Yapamadım!"

"Olabilir!"

"Kapa çeneni ve aptal saçlarını döndürmeyi kes!" Çığlık attım.

Nefes nefese kaldı, gözleri doldu ve mızmızlanarak fırladı gitti. "Düğününüze gelmiyorum!"

"Davetli bile değilsin!" Ona doğru bağırdım.

Annemin gözlerini kısarak odama girmesi sadece birkaç dakika sürdü. "Yine kavga mı ettiniz?"

Omuz silktim. "Yine dramatik davranıyordu."

"En iyi iki arkadaş olarak birbirinize sık sık kızdığınız kesin."

"Evet, kızlar böyle yapar."

Gülümsedi ve tamamen aynı fikirde olduğunu belirtti. "Unutma, o senden daha genç Maggie ve Cheryl'ın işi senin kadar kolay değil. O biraz yalnız ve tuhaf biri ve ortama pek uyum sağlayamıyor. Sen onun tek gerçek arkadaşı ve kız kardeşisin. O aileden biri ve aile ne yapar?"

"Birbirinizi kollamak mı?"

Annem başını salladı ve alnımdan öptü. "Bu doğru. Zor günlerde bile birbirimizi kollarız." Cheryl ve ben ne zaman kavga etsek, annem bana hep bunu söylerdi. *Aile birbirini kollar.* Özellikle de birbirimizin *yüzüne* bakmanın bile zor olduğu zor günlerde.

Bunu ilk söylediği zamanı da hatırlıyordum. O ve babam Calvin, Cheryl ve beni oturma odasında oturtmuşlardı.

ve eğer istersek onlara anne ve baba diyebileceğimizi söyledi. O gece onların düğün gecesiydi ve artık resmen bir aileydik. Orada otururken, annem ve babam ellerimizi birbirimizin üzerine koymamızı ve her zaman birbirimizi kollayacağımıza dair söz vermemizi istediler. *Çünkü aileler böyle yapar.*

Cheryl hakkında konuşurken kendi kendime "Özür dileyeceğim," diye fısıldadım. Ne de olsa o benim en iyi arkadaşımdı.

Öğleden sonranın geri kalanını düğünü planlayarak geçirdim. Yedi yaşımdan beri düğünümün hayalini kuruyordum, yani çok uzun bir süredir. Brooks'un ne tür müzikten hoşlandığını merak ediyordum. Dinlememe izin vermediği için kendi kendime tahmin etmek zorunda kaldım. O ve Calvin her gece babamın gitarlarıyla biraz uğraşıyorlardı ve bir gün ünlü müzisyenler olacaklarını söylüyorlardı. Başta onlara pek inanmamıştım ama her gece pratik yaptıkça daha iyi çalmaya başladılar. Belki düğünde çalabilirlerdi. Ayrıca, belki koridorda yürümek için onun en sevdiği şarkıyı seçerdim. Öte yandan, o ve kardeşim son bir haftadır Justin Timberlake'in "Sexy Back" şarkısını söylüyorlardı ve bu bana yeterince düğün şarkısı gibi gelmiyordu.

Belki ilk dansımız için.

Her gece annem ve babam bizi yatırdıktan sonra, alt kattaki oturma odasında çalan müziği duyardım. Her seferinde aynı şarkı çalardı: Sam Cooke'un "You Send Me "si.

ilk dans şarkısı. Parmak uçlarımda odamdan çıktım, merdivenin başına gittim ve aşağıya baktım. Işıklar kısılmıştı, babam annemin elini tuttu ve ona bir soru sordu. "Benimle dans eder misin?" diye sordu her gece dansa başlamadan önce. Babam annemin etrafında daireler çiziyor, ikisi de çocuk gibi kıkırdıyordu. Annemin elinde bir kadeh şarap vardı ve babam onu salladıkça şarap kadehten beyaz halının üzerine uçuyordu. Dağınıklık karşısında daha da kıkırdadılar ve birbirlerini daha da yakınlarına çektiler. Annemin başı, kulağına fısıldayan babamın göğsüne yaslanmıştı ve çok yavaş dans ediyorlardı.

Gerçek aşkın benim için anlamı buydu.

Gerçek aşk, hatalara gülebilmek demekti.

Gerçek aşk, sırları fısıldayabilmen demekti.

Gerçek aşk, asla yalnız dans etmek zorunda kalmamak demekti.

Ertesi sabah, önümdeki güne hazır bir şekilde uyandım. "Bugün düğün günümün provası var!" Kollarımı açıp yatağımın üzerinde zıplayarak bağırdım. "Bu benim provam! Bugün benim prova günüm!"

Calvin ellerini uykulu gözlerine sürterek tökezleyerek yatak odama girdi. "Tanrım, Maggie, şunu kapatabilir misin? Saat sabahın üçü," diye homurdandı esnerken.

Sırıttım. "Fark etmez, çünkü bugün benim prova günüm Calvin!"

Biraz daha homurdandı ve bana bir isim taktı ama umurumda değildi.

Babam da tıpkı ağabeyimin yaptığı gibi gözlerini ovuşturarak ve esneyerek odama girdi. Yatağıma doğru yürüdü ve ben de kollarımı boynuna dolayarak beni havada tutması için onu zorladım.

"Baba, tahmin et ne oldu? Tahmin et ne oldu?" Heyecanla çığlık attım.

"Dur tahmin edeyim, bugün düğün provası mı yapıyorsun?"

Hızlıca başımı salladım ve beni yorgun bir şekilde kendi etrafımda döndürürken güldüm. "Nereden biliyorsun?"

Sırıttı. "Şanslı tahmin."

"Yatağa dönebilmemiz için bağırmasını durdurabilir misin?" Calvin inledi. "Bu gerçek bir düğün bile değil!"

Nefesim kesildi ve yalanları için onu azarlamaya kalktım ama babam beni durdurdu ve fısıldayarak, "Birisi sabah insanı değil. Hepimiz birkaç saatliğine yatağa dönsek ve sonra size düğün öncesi kahvaltısı hazırlasam nasıl olur?"

"Çilekli ve krem şantili waffle?" "Ve serpiştirilmiş!" Gülümsedi.

Calvin huysuz poposunu tepeleyerek odasına döndü ve babam beni yatağıma yatırıp Eskimo öpücükleri verdi. "Birkaç saat daha uyumaya çalış, tamam mı tatlım? Önünde büyük bir gün var." Her gece yaptığı gibi beni yatağıma yatırdı.

"Tamam."

"Peki ya Maggie May?"

"Evet?"

"Dünya dönmeye devam ediyor çünkü senin kalp atışların var." Kendimi bildim bileli bu sözleri bana her gün söylerdi.

Odadan çıktığında ışığı kapattı ve ben yatağıma uzandım, tavanımdaki karanlıkta parlayan yıldız çıkartmalarına baktım, ellerim göğsümün üzerinde, dünyanın dönmesini sağlayan kalp atışlarımın her birini hissettiğim yerde genişçe gülümsedim.

Uyuyor olmam gerektiğini biliyordum ama uyuyamazdım çünkü düğün günümden bir gün önceydi ve henüz bunu bilmeyen ama onuncu yıl dönümümüze ulaştığımızda en iyi arkadaşım olacak bir çocukla evlenmek üzereydim.

Muhtemelen gerçekten kocam olmak istediğini anlaması için o on yıla ihtiyacı olacaktı.

Ve belli ki sonsuza dek mutlu yaşayacaktık.

Sabah olduğunda ilk kalkan ben oldum, aşağıda waffle'larımı bekliyordum. Yatak odalarına girdiğimde babam ve annem hâlâ uyuyorlardı.

"Hey, uyanık mısınız?" Fısıldadım. Bir şey yok. Babamın yanağını dürterek tekrarladım. "Hey, uyanık mısın, baba?"

"Maggie May, henüz kalkma vakti değil," diye mırıldandı. "Ama waffle yapacağını söylemiştin!"

Mızmızlandım.

"Sabahleyin."

"Sabah oldu," diye inledim ve pencerelerine doğru yürüyüp perdeleri geri çektim. "Gördün mü? Güneş çıktı."

"Güneş bir yalancı, Tanrı bu yüzden perdeleri yarattı," diye esnedi annem, yan dönerek. Gözlerini açtı ve komodinin üzerindeki saate baktı. "Cumartesi günü beş buçuk sabah değil, Maggie May. Şimdi yatağına dön, biz de gelip seni uyandıralım."

Beni sabah sekize kadar uyandırmadılar ama şaşırtıcı bir şekilde çoktan kalkmıştım. Gün istediğimden daha yavaş geçti ve ailem beni Cheryl'ın olması gerekenden daha uzun süren dans resitalini izlemeye zorladı, ancak eve döndüğümüzde Brooks'a gitmeye hazırdım.

Annem ancak Cheryl'ı da yanıma alırsam oynamaya gidebileceğimi söyledi ama ondan özür dilememe rağmen yine de baş nedimem olmak istemedi, ben de Brooks'la ormanda buluşmak için tek başıma gizlice kaçmak zorunda kaldım. Mükemmel biçilmiş çimenlere ve mükemmel ekilmiş çiçeklere bakarak mahallenin sokaklarında seke seke ilerledim. Harper County herkesin herkesi tanıdığı küçük bir kasabaydı, bu yüzden annemin falancanın beni sokakta tek başıma zıplarken gördüğünü söyleyen bir telefon alması uzun sürmezdi. Bu yüzden hızlı olmalıydım. Ama *çok* hızlı değil, çünkü her zaman sokağımın köşesinde durmam, yolun her iki tarafına da bakmam ve sonra Bayan Boone'un evine doğru karşıya geçmem gerekiyordu. Bayan Boone'un çimenliği diğerlerinin tam tersiydi. Her yerde çiçekleri vardı ve hiçbir düzen yoktu.

Sarı güller, lavantalar, gelincikler; bir çiçek söyleyin, muhtemelen Bayan Boone'un bahçesinde yetişiyordu.

Kimse yaşlı kadının evine uğrama zahmetine girmezdi. Herkes ona kaba, huysuz ve çekingen derdi. Çoğunlukla ön verandasında tek başına oturur, salıncağında ileri geri sallanır, kedisi Muffins bahçede yuvarlanırken kendi kendine mırıldanırdı.

Günün en sevdiğim zamanı Bayan Boone'un kendine çay yapmak için içeri girdiği andı. Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha fazla çay içerdi. Bir gün Cheryl ve ben onu sokağın karşısından izledik ve Bayan Boone'un kaç kez sallanan koltuğundan kalkıp bir fincan çayla geri döndüğünü görünce çok şaşırdık.

Ne zaman evde kaybolsa, beyaz çitle korunan ön bahçesine gizlice girerdim. Mümkün olduğunca çok çiçeği koklar, sonra da Muffins'le birlikte yüksek çimlerde yuvarlanırdım.

O gece aceleyle bahçesine girdim çünkü Brooks'la buluşmadan önce fazla zamanım yoktu.

"Hey! Eric'in kızı! Çimlerimden defol!" Bayan Boone tısladı, elinde bir fincan çayla kapısını iterek açtı. Ona adımı yüzlerce kez söyledim ama o bunu kabul etmeyi reddetti.

"Maggie," dedim ayağa kalkıp ellerimde mırıldayan bir Muffins tutarak. "Benim adım Maggie, Bayan Boone. *Maggie.*" Anladığından emin olmak için ikinci kez yavaş ve yüksek sesle söyledim.

"Oh, kim olduğunu biliyorum, seni küçük yaramaz! Şimdi çiçeklerimden ve kedimden uzak dur!"

Onu görmezden geldim. "Tanrım, Bayan B, bahçenizde gördüğüm en güzel çiçekler var. Bunu biliyor muydunuz? Adım Maggie, yine unuttuysan söyleyeyim. İstersen bana Maggie May diyebilirsin. Ailemin çoğu bana öyle der. Aile ve çiçeklerden bahsetmişken sorayım dedim... yarınki düğünüm için çiçeklerinizden biraz ödünç alabilir miyim?"

"Düğün mü?" diye homurdandı, fazla makyajlı gözlerini kısarak. Annem her zaman azın çok olduğunu söylerdi. Bayan Boone belli ki bunun tam tersini söylüyordu. "Evlenmek için biraz genç değil misin?"

"Aşkın yaşı yoktur, Bayan B." Muffins kollarımdan fırlarken bir gelinciğe uzandım, kopardım ve kulağımın arkasına yerleştirdim.

"Bir çiçek daha koparırsan hayatında başka bir şey koparamazsın," diye uyardı beni huysuzca kaşlarını çatarak.

"Çiçekler için biraz dondurma bile atacağım Bayan B! Hepsini şimdi toplayabilirim, böylece endişelenmenize gerek kalmaz-"

"*Git buradan!*" diye bağırdı, sesi tüylerimi diken diken ediyordu. Dik durdum, gözlerim panikle irileşti ve geriye doğru adım attım.

"Peki, tamam. Eğer fikrini değiştirirsen, yarın da düğünden önce uğrayacağım. İstersen sen de gelebilirsin. Yarın akşam saat beşte ormandaki iki kıvrımlı ağacın arasında olacak. Annem pasta yapıyor.

Babam punç yapıyor. Muffin de getirebilirsin! Hoşça kalın, Bayan B! Yarın görüşürüz!"

Yanıma almak üzere iki sarı gül toplayarak aceleyle bahçesinden çıkarken biraz daha homurdandı. Sıçrayarak ilerledim ve muhtemelen gerçekten huysuz olmayan, sadece komşularının uydurduğu dedikodulara göre yaşamayı seven huysuz kadına el sallayarak veda ettim.

Kıvrımlı ağaçlara yaklaştıkça kalp atışlarım daha da artıyordu. Her nefes daha fazla aciliyet, daha fazla heyecanla doluydu. Her adım Brooks'a bir adım daha yaklaştırıyordu. *Gerçekleşiyordu.* Sonunda gerçekleşiyordu. Babam ve annemin sahip olduğu şeye sahip olacaktım. Ben onun olacaktım, o da benim olacaktı.

Bu sefer sonsuza kadar.

Geç kalmıştı.

Evinde saat olduğunu ve zamanı söyleyebildiğini biliyordum ama yine de Brooks geç kalmıştı.

Zamanında gelmezse nasıl sonsuza kadar mutlu yaşayabiliriz?

Gözlerim Barbie saatime takıldı ve göğsüm sıkıştı.

19:16.

Geç kalmıştı. Ona yedi demiştim ama on altı dakika gecikti.

Neredeydi o? Beni ekiyor muydu? *Hayır, yapmazdı.*

Benim onu sevdiğim gibi o da beni sevmiyor muydu? *Hayır, sevdi.*

Ormanda yürürken, güzel gözlü aptal çocuğu ararken kalbim acıyordu. Adımlarımın altında çıtırdayan yaprakları dinleyerek, "Sadece yanlış iki kıvrımlı ağacın yanında," diye kendimi temin ettim. "Geliyor," diye yemin ettim, parlak gökyüzünün gittikçe kararmasını izleyerek.

Sokak lambaları yandıktan sonra dışarı çıkmama asla izin verilmezdi ama sorun olmayacağını biliyordum çünkü ertesi gün evleniyordum ve karanlıkta yalnız olmayacaktım çünkü Brooks bana katılmaya geliyordu.

19:32.

Hangi yönden gelmiştim? Ve o iki kıvrımlı ağaç nereye gitmişti? Kalbim daha hızlı atıyor ve ormanda ilerlerken avuçlarım terliyordu. "Brooks," diye bağırdım, yolumu kaybettiğim için daha da gergindim. Yine de beni bulacaktı. *Geliyor.* Yürümeye devam ettim. Ormanın derinliklerine mi gidiyordum? Ağaçlardan daha uzağa mı? Nasıl anlayabilirdim ki? Yolumu bulamıyordum. Ağaçlar neredeydi?

Akşam 7:59.

Su.

Çocukların balık tuttuğu suyu bulurdum. Belki Brooks da orada olabilirdi. Ama su ne taraftaydı? Koşmaya başladım. Suyun ileri geri sallandığını görmeyi, nerede olduğumu ve eve nasıl döneceğimi ya da Brooks'u nasıl bulacağımı hatırlatmasını umarak koştum, koştum. Belki o da kaybolmuştu. Belki yalnızdı, korkmuştu ve terlemişti. Belki o da beni arıyordu. Onu bulmak zorundaydım.

Çünkü birbirimize yakın durduğumuzda iyi olacağımı biliyordum.

20:13.

Su. Onu

buldum.

Dalgaları, taşları ve sakin sesleri buldum. Suyu

buldum ve onu buldum.

"Çekip gitme, lütfen, Julia. Beni dinle." Brooks mu?

Hayır.

O değil.

Yalnız olmayan başka biri. Bir adam başka biriyle birlikteydi. Bir kadınla. Kadın ona sürekli hayır diyordu, artık onunla birlikte olamayacağını söylüyordu ve bu adamın hoşuna gitmiyordu.

"Birlikte bir hayatımız var, Julia. Bir ailemiz var." "Beni

dinleyecek misin? Artık seninle olmak istemiyorum."

"Bu iş yerindeki adamla mı ilgili?"

Kadın gözlerini devirdi. "Yine başlama. Ben de bundan bahsediyorum. Tüm bu öfke sorunlarınız var. Oğlumuzu bunun etrafında tutamam. Bunu yapmaya devam edemeyiz."

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Onu beceriyorsun, değil mi? İş yerindeki adamla yatıyorsun." Kız cevap veremeden adam daha da sinirlendi, göğsü inip kalkmaya başladı.

Adam, nefeslerimi yutmamı zorlaştıran ve korkumu daha da artıran biriydi. Yanlış kıvrımlı ağaçların yanında tek başıma durduğumda daha az korkmuştum. Yanlış ağaçların yanında kalmalıydım.

Sesi çatlayarak ona bağırdı. "Seni lanet olası fahişe!" diye bağırdı ve yüzüne sert bir tokat attı. Kadın geriye doğru tökezledi ve inledi, eli yanağına gitti. "Sana her şeyimi verdim. Birlikte bir hayatımız vardı. İşi yeni devralmıştım. Kendi ayaklarımız üzerinde duruyorduk. Peki ya oğlumuz? Ailemiz ne olacak?" Onu tekrar tekrar tokatladı. "Bizim bir hayatımız vardı!" Onu yere itti ve sanki delirmiş gibi gözleri yuvalarından fırladı.

Gözlerim karşı tarafa, bana karanlık gökyüzünü hatırlatan adamın ellerini kadının boynuna doladığı yere bakarken boğazım düğümlendi. "Beni bırakamazsın," dedi, kadını boğup sarsarken neredeyse yalvarıyordu. Kadın çığlık atarak adamın ellerini pençeledi. Adam onu sarstı. Kadın çığlık attı, nefes almaya çalıştı. Adam onu sarstı. Kadın çığlık attı ve adamın ellerini hissettim.

Sanki elleri etrafımdaymış gibi hissediyordum. Beni boğuyordu.

Beni sallıyor. Sürüklüyor.

Parmaklarım boynuma dolandı ve nefes almak için yalvardım, nefes alamadığımı hissediyorsam kadının canının daha da çok yandığını biliyordum.

Sonra kötü adam onun bedenini suya doğru sürüklemeye başladı.

O anda onun kim olduğunu

anladım. Şeytan olduğunu.

Şeytan kadının bedenini suya doğru çekti ve başını dalgaların altına itti.

Ve nefes almayı bıraktım.

Onu boğdu.

Onu boğdu.

Şeytan, Harper Deresi kıyısında bir kadını boğdu.

Öldüğünü biliyordum. Şeytan başını suyun altında tutmaya devam ederken o da karşı koydu. Şeytan onu gölün kenarında tuttu ve başını suyun altına itmeye devam etti.

Kadın önce mücadele etti, parmaklarını adama doğru pençeledi, şeytana saldırmak için elinden geleni yaptı. Kadının bedeni adamın bedenini itti, ama şeytan kadının başını gölün altından her çıkardığında, kadın nefes alıp veriyor, suda boğuluyor, nefes almakta zorlanıyordu. Şeytan kadını suların derinliklerine çekerken yüksek sesle su sıçratıyordu. Su şeytanın boynuna kadar gelmişti ve artık kadını göremiyordum bile.

"Beni bırakma," diye yalvardı ona, yalvardı. "Beni bırakma, Julia."

Aramayı bırakmalıydım.

Bakmayı bırakamazdım.

Tamamen suya batmıştı ve tek gördüğüm şey şeytanın karanlığıydı.

Topal kadını sudan çıkarıp kıyıya çekti ve onunla konuşmayı kesmedi. "Nasıl yapabildin? Bunu bize nasıl yapabildin?" Kadının ellerine uzandı.

Sol eliyle parmağındaki alyansı çıkardı. Kendi parmağına geçirdi.

Kadını öldürdü.

Onu öldürdü.

Ben de gördüm - yaptıklarının farkına varması, ne yaptığının farkına varması. Vücudu gevşemiş olan kadını sarsmaya başladı. "Julia," diye inledi. "Julia, uyan." Kadının yanında yere çöktü ve onu sarsarak kendine getirmeye çalıştı ama başaramadı. Vücudunun üzerinde hıçkıra hıçkıra ağladı. "Lütfen, geri dön."

Geriye doğru adım attım ve bir dalı

kırdım. Yukarı baktı.

O kadını öldürdü ve bana bakıyordu.

Bana bakma.

Ellerim kenetlendi, zihnim döndü. Geriye doğru tökezledim, yol boyunca parmak arası terliklerimin çarptığı her dalı kırdım. Şeytanın çikolata kahvesi gözleri vücudumda dans ederken sırtım en yakın ağaç gövdesine çarptı. Gözlerinde taşlaşmış bir ifade belirdi ve kadını yere bıraktı. "Hey!" diye bağırdı, bana bakarak. "Hey, ne yapıyorsun?" Bana doğru yaklaştı.

Ayakları bana doğru sürükleniyordu, giysileri sırılsıklamdı.

Kendi başına dolaşma, Maggie May. Anlıyor musun? Kız kardeşin olmadan dolaşmamalısın.

Annemin sözleri zihnimde dönüp duruyordu. Gittikçe yaklaştı ve ben çığlık atarak ondan uzaklaştım. Olabildiğince hızlı koşmaya başladım, dalların arasında uçuyordum, kalbimin göğsümde çarptığını hissediyordum.

Ayak sesleri daha da arttı ama arkama bakamadım. Peşimden koşuyordu. Daha yakın, daha yakın, daha yakın. *Koş, Maggie.* Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı. *Koş!*

Elbisemden keskin bir çekişle geriye doğru savruldum, saçımdaki gelincik ormanın zeminine uçtu. Parmakları elbiseme dolandı ve beni yere fırlattı. Nefesim kesildi ve vücudumu kavrayıp tüm ağırlığını üzerime verdiğinde çığlık attım, pis elleri ağzımı kapatıp bağırışlarımı susturdu.

Tekmeledim, çığlık attım, bağırdım ve tekmeledim. Beni öldürecekti.

Beni öldürür.

Hayır, lütfen.

Mücadele ederken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Burada olmaman gerekiyordu," diye tısladı ve hıçkırmaya başladı. "Bunu görmemen gerekiyordu. Bu bir hataydı. Bunu yapmak istememiştim..."

Hayır! Hayır!

Bir elini boynuma dolayarak beni boğdu ve nefes almamı giderek zorlaştırdı. Ağladı. Çok ağladı. Ağladı ve özür diledi. Canımı yaktığı için özür diledi, birkaç parmağını boynumun yan tarafına bastırdığı ve sonraki nefeslerimi bulmamı gittikçe zorlaştırdığı için özür diledi. Bana onu sevdiğini söyledi, bunu ona aşkın yaptığını söyledi. Ona asla zarar vermeyeceğine yemin etti. Zaten öldürdüğü kadına zarar vermeyeceğine söz verdi.

"Burada olmaman gerekiyordu ama şimdi buradasın," dedi yüzünü bana doğru eğerek. "Özür dilerim. Özür dilerim." O

Tütün ve meyan kökü gibi kokuyordu ve ön kolunda dua eden iki el ve altında bir kişinin adının yazılı olduğu büyük bir dövme vardı. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve ben Brooks'a bağırmak için ağzımı açıp beni duyması, bulması için dua ederken başını salladı. Parmağını ağzıma dayadı, sonra dudaklarını da parmaklarına bastırdı ve sessiz bir susturma sesi çıkardı.

"Şşşt," diye fısıldadı. Gözlerim korkudan kocaman olmuştu. "Lütfen, bağırma. Bu bir kazaydı." Dudaklarını alnıma götürdü ve ağzını tenime bastırdı. "Şşşt," dedi tekrar. Dudakları kulak mememe gitti ve son bir kez tıslamadan önce ağzının bana dokunduğunu hissettim. "Şşş..."

Kendimi kaybettim.

O anda beni kendimden çaldı. Kendimi

kirli hissettim.

Kullanılmış hissettim.

Kendimi kapana kısılmış hissettim.

"Maggie May! Neredesin?" Brooks bağırdı, sesi şeytanı düşüncelerinden kopardı.

Kendini benden uzaklaştırdı ve koşmaya başladı. Ayağa kalkmak için tökezledim ve üzerime dolanan toprak, yaprak ve sopalardan kurtulmaya zahmet etmedim. Islanmıştım. Onun ıslak giysileri beni ıslatmıştı ve ben de kendimi ıslatmıştım. Çırpındım ama koştum. Koştum. Brooks'un sesine doğru koşabildiğim kadar hızlı koştum. Sesi yükseldikçe kalbim daha da hızlandı.

"Yani, Tanrım, Maggie! Sen çamur kravata çok karşı olduğun için aptal mor kravatı seçtim ve sen beni ektin! Buna inanamıyorum!"

Gözlerim onun sırtını gördüğünde, çimenleri tekmeliyor ve kendi kendine mırıldanıyordu.

Brooks.

Yüzünü bana döndüğünde, hissettiği kızgınlık kayboldu ve yerini yoğun bir endişeye bıraktı. Ona doğru koşarken kendi ayağıma takıldım ve kolları uzanıp beni yakaladı.

"Maggie, neler oluyor?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama kafamın içinde duyduğum tek şey şeytanın beni susturma, tenini tenime bastırma, parmağını dudaklarıma bastırma sesiydi. Alnıma. Kulak memelerime. Bana karşı. *Beni öldürecekti.*

Arkamızdan bir hışırtı geldi ve ben sıçradım, kendimi Brooks'a doğru sertçe iterken gözlerim büyüdü, korunmak için haykırdım.

"Maggie, sorun yok. Sadece bir sincap. Seni korkutan neydi? Ne oldu sana?" Hiçbir kelime beni terk edemedi. Parmaklarım Brooks'un gömleğini kavradı ve onu kendime çektim. Soru sormadı ama bana sıkıca sarıldı. "Sorun yok Maggie. Sen iyisin."

Tişörtünün içine hıçkıra hıçkıra ağladım, o da bana daha sıkı sarıldı.

Maggie

Göz kırptım.

Işıklar zaten parlaktı ve hemşire el fenerini gözlerime tutmaya devam etti. Burnuma. Kulaklarıma. Ağzıma.

Göz kırptım.

Babamın gözlerinde yaşlar vardı ama düşmüyorlardı. Duvara yaslanmış, elini yumruk yapmış, yumruğunu ağzına dayamış, ağzından tek kelime çıkmıyordu.

Göz kırp.

Hemşire SAK'tan bahsettiğinde annem ağladı. Ne olduğunu bilmiyordum ama annemi hıçkıra hıçkıra ağlattı.

Göz kırp.

Hemşire her yerimi temizledi. Dudaklarımı, yanaklarımı, kalçalarımı,...

Göz kırp.

Saçlarımı taradı. Yapraklar döküldü. Kan buldu. Babam usulca ağlamaya başladı.

Göz kırp.

Elbisemi kesti ve salladı. Kir vardı. Elbisem kirliydi. Kirliydim. Her yerim. Gelinciğim gitmişti. Gelincik çiçeğim nereye gitmişti? Tırnaklarımı karıştırdı. Ojelerim mahvolmuştu. Tırnaklarım mahvolmuştu. Ben mahvolmuştum.

Göz kırp.

Beni arabaya taşıdılar. Bir topun içine süründüm. Sokak lambaları kırmızılar ve yeşiller saçıyordu. Sarılar bulanıklaştı. Zihnimde onun yüzünü gördüm.

Göz kırp.

Eve geldiğimde Calvin ve Cheryl verandadaydı.
Onlar konuşmadı. Ben de konuşmadım.

Göz kırp.

Annem ve babam beni yatak odalarına götürdüler ve çarşaflarına sarılıp ağladım, titriyordum, kendimi kirli, kırılmış, kullanılmış hissediyordum. Korkmuştum. Çok korkmuştum.

Shh.. Shh...

Hemşire anladı mı? Dudaklarımda onun tadını aldı mı? Onun tenini tenimde hissetti mi? O...?

Göz kırp.

Gözlerimi kapattım. Hissetmek istemedim. Olmak istemedim. Artık göz kırpmak istemiyordum. Gözlerimi kapalı tuttum. Görmek istemedim ama yine de gördüm. Onu gördüm. Onu hissettim. Tadını aldım.

Her şey daha da karardı.
Her şey gölgelere dönüştü.
Her şey karardı.

Maggie

Annem ellerini iki yana açarak babamla yatak odasının etrafında volta atmaya devam etti. Yatağın kenarına oturmuş, topuklu ayakkabılarının parke zemine vuruşunu dinliyordum. Yatak, milyonlarca tüyden oluşan bir yığının üzerinde oturmak gibiydi ve yumuşaklığın içinde erimemek neredeyse imkansızdı. Ben de yorgun hissediyordum, yani kötü bir kombinasyondu. Gözlerim açık kalmak için savaşıyordu, ancak son zamanlarda rüyalar uyanık kalmaktan daha iyi görünüyordu. Rüyalarla ilgili tek sorun, bazen kâbusa dönüşmeleriydi ve kâbuslar son zamanlarda içinde boğulduğum şeydi.

"Günlerdir konuşmuyorsun Maggie May," diye azarladı annem. "Tek bir kelime bile. Baban ve ben dehşete düştük." Karamela rengindeki saçları omuzlarından sarkıyor ve kulaklarının arkasına doğru taramaya devam ediyordu. Saçlarını oynatmadığı zamanlarda manikürlü tırnakları ön kollarında dans ediyor, derisine batıyordu. Endişe saldırdı

Hızlı adımlarla ilerlerken ruhunu da hissettiriyordu. Keşke babam işte değil de evde olsaydı. Normalde annemin panik yapmasını engelleyebilirdi.

"Orada ne oldu Maggie?" diye sordu. "O ormanda ne yapıyordun? Baban ve ben sana söylemiştik... Oradan uzaklaşmamanı istemiştik."

Parmaklarım yatağın kenarına gömüldü ve başım eğik kaldı.

"Sokağa çıkma yasağın geçmişti," diye fısıldadı, sesinde bir titreme vardı. "Ve sokak lambaları yandığında evde olman için sana yalvardım, değil mi?" Kekelemeye başladı, bu garipti çünkü annem her zaman çok sakin ve iyi konuşurdu. "Sana geceleri dışarı çıkmaman gerektiğini söylemiştim Maggie May."

Dudaklarım tekrar konuşmak için aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Annem bana doğru döndü ve alt dudağını ısırdı. Kollarını kavuşturdu ve bana doğru yürümeden önce ellerini koltuk altlarının altına sıkıştırdı. Bakışlarımı ondan ayırdım. "Bana bak Maggie," diye emretti.

Başımı salladım.

Yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü ve vücudum titredi.

"Maggie May, sana bana bakmanı söylediğimde dinlemelisin!" Sesi panikle karışıktı, sanki küçük kızının gittiğinden ve bir daha geri gelmeyeceğinden korkuyordu.

Belki de hatırlamayacağım. Belki de zihnimin derinliklerine öyle bir düşmüştüm ki, hissetmenin, acı çekmenin, kırılmanın, nefes almanın nasıl bir şey olduğunu asla hatırlamak zorunda kalmayacaktım. Gözlerim acıyor

Uzun süredir uyanıktım ama bu acı göğsümdeki ağrının yanına bile yaklaşamıyordu. Kulaklarımda hala saldırıya uğrayan kişinin çığlıklarını duyabiliyordum. Kafamda hala onun yaşam mücadelesini görebiliyordum ve kalbimde hala canavarı ruhuma karşı hissedebiliyordum.

Yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü ve vücudum titredi. "Ah, tatlım," diye ağladı annem. Parmakları altımdan kaydı

Çenemi ve başımı yukarı kaldırdı. "Kelimesi kelimesine bana neler olduğunu anlat. O ormanda sana ne oldu?"

Göz ucuyla koridorda Calvin ve Brooks'un annemle aramızdaki konuşmayı dinlediklerini gördüm. Duvara yaslanmış, bize bakıyorlardı. Brooks'un gözleri, gözlerin bakabileceğini düşündüğümden daha üzgün görünüyordu. Calvin'in parmakları yumruk şeklinde sıkıca kıvrılmıştı ve arkasındaki duvara defalarca vuruyordu. Annem bakışlarımı takip etti ve çocukları görünce aceleyle uzaklaştılar. Yine de çok uzağa gitmediklerinden emindim. O iki çocuk son birkaç gündür yanımdan hiç ayrılmamışlardı.

Cheryl ise tam tersiydi. Bana yaklaşmaya korkuyor gibiydi. Sanki bende bir tür hastalık varmış ve bana bakarsa ona da bulaşacakmış gibi davranıyordu. Geçen gece dans resitalini kaçırmak zorunda kaldığı için ağladığını duymuştum. Bu benim hatamdı, çünkü ailelerimiz yanımdan ayrılmak istemiyordu.

"Maggie May," diye fısıldadı annem.

Başımı ondan yana çevirdim ve o bir kez daha iç çekti.

"Lütfen, Maggie. Konuş. Bana ne olduğunu anlatmazsan sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum." Ona bir şeyler söylemem için yalvarıp duruyordu ama yapamıyordum. Boğazım kurumuştu. Belki de buzlu suya ihtiyacım vardı. Beni gevşetecek, sözcüklerin dudaklarımın arasından uçup gitmesini sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı ama kıpırdayamıyordum. "Anlamıyorum! Benimle neden konuşmadığını anlamıyorum. Bana anlatmalısın bebeğim, çünkü aklımdan çok kötü şeyler geçiyor. Biri seni incitti mi? Biri..." Kelimeleri söyleyemiyordu ama bana ne sorduğunu biliyordum. "Biri seni incitmiş olsa bile bana ne olduğunu anlat tatlım. Seni yargılamayacağım, yemin ederim. Annen sadece birinin seni incitip incitmediğini bilmek istiyor." Sertçe yutkundu. "Biri sana zarar verdiyse başını sallayabilirsin tatlım. Bana söyleyebilirsin," diye fısıldadı. "Güvende olmak hakkında konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun? İnsanların sana dokunmasına izin vermediğimizi ve dokunurlarsa babana ve bana söylemen gerektiğini? Böyle bir şey oldu mu? Yani, doktorların kontrol ettiğini biliyorum ama o testler... zaman alıyor. Biri..." Sözleri bir kez daha bocaladı.

Başımı eğdim. Yabancı bana fiziksel olarak tecavüz etmemişti ve sorduğu şeyin bu olduğunu biliyordum. Yine de, doğruyu söylemek gerekirse, bana neredeyse mümkün olan her şekilde tecavüz etmişti. Masumiyetime tecavüz etmişti.

Gençliği

m. Sesim.

Korkunç eylemine tanık olduğumda ve beni bitirmeye çalıştığında benden çok şey çalmıştı. Ruhumdan çok şey

çalmıştı.

Yine de annem için başımı hayır anlamında salladım. Bana fiziksel olarak tecavüz etmemişti.

Annem kontrol edilemeyen hıçkırıklara boğulmadan önce rahat bir nefes aldı. Şiddetli bir şekilde titrerken elleri yüzünü kapattı ve sözlerini anlamak zordu. "Neden konuşmuyorsun?" diye sordu.

Çünkü söyleyecek bir şeyim kalmadı.

"Sanırım şimdilik bu kadar yeter Katie," dedi bir ses.

Kafamı kaldırdığımda babamın kapıda durmuş anneme ve bana baktığını gördüm. Annemle ilgilenmek için işten erken gelmiş olmalıydı. O yanımızdayken annem hep daha iyi olurdu.

Ona doğru yürüdü ve saniyeler içinde babasının kolları onun minik bedenini sardı. Kulağına bir şeyler fısıldadı ve doğru kelimeler gibi görünüyordu, çünkü annenin ağlaması durdu ve babanın yumuşak sesini onaylayarak başını salladı.

Birkaç dakika sonra hava alması gerektiğini söyledi ve odadan çıktı.

Babam yanıma geldi, diz çöktü ve bana en güzel çarpık gülümsemesini yaptı. "Maggie May?"

Evet, baba?

"Dünya dönmeye devam ediyor çünkü senin kalp atışların var," diye söz verdi. Burnu benimkine değdi ve bana Eskimo öpücüklerini verdi. "Ve her şey yoluna girecek. Neden biliyor musun?"

Başımı salladım, o da devam etti.

"Çünkü hiçbirimiz asla yalnız değiliz. Sizi seven ve her zaman yanınızda olacak bir aileniz var. Tamam mı spor?"

Tamam, baba.

Sanki söylemediğim kelimeleri duymuş gibi gülümsedi. "Bu akşam donmuş yoğurt yemeye çıkmaya ne dersin? Bence dışarı çıkmak bizim için iyi olur. Ne dersin?"

Evet.

Sanki beni yeniden anlamış gibi daha geniş gülümsedi.

Belki de ebeveynler çocuklarının ne düşündüğünü her zaman biliyordu. Belki de bu bir tür altıncı histi. Babamın süper güçleri için minnettardım.

Annemi kontrol etmeye gitti ve ben onların odasında kaldım, kuş tüyünden yapılmış şiltenin üzerine oturdum ve kendimi yumuşaklığa bırakmaya başladım. Bacaklarım yatağın kenarından sarkacak şekilde arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım. Son zamanlarda kulaklarım, arka bahçedeki elma ağaçlarına çarpan rüzgârdan koridorun sonundaki banyoda vızıldayan sineğe kadar yanıma gelen her sesin daha çok farkındaydı.

Daha kelimeler Brooks'un ağzından çıkmadan gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yumuşak ayak seslerinin bana doğru geldiğini duydum. Calvin'in adımları her zaman ağırdı, sanki her adımına tüm ağırlığını verirdi ama Brooks'unkiler çok daha nazikti, sanki yerlerde parmak ucunda yürür gibiydi. Acaba adımları hep böyle miydi, yoksa son birkaç gündür bu nazik hareketleri mi benimsemişti? Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığımı söylesem yalan söylemiş olurdum.

ayak seslerini daha önce fark etmiştim. İnsanların çok konuşmakla meşgulken ne kadar çok şeyi kaçırdıklarını merak ediyordum.

"İyi misin Maggie?" diye sordu kapıda durarak. Yerimden kalkmadım ama başımı ona doğru eğdim. Birbirimizin bakışlarıyla karşılaştığımızda göğsü çöktü ve omuzları yuvarlandı. Elleri kot pantolonunun içine sıkıca sokulmuştu. "Calvin ve baban dışarıda anneni kontrol ediyorlar. Benden eve gitmemi istedi, ben de gideceğimi söyledim ama seni görmeden, yapabileceğim bir şey var mı diye sormadan edemedim."

Omuz silktim. Kaşlarını çattı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Başımı salladım. Kaşlarını biraz daha çattı.

Brooks yatağa oturduktan sonra yanıma uzanmak için kendini aşağıya bıraktı. Başım hâlâ ona doğru eğikti ve şimdi onunki bana dönüktü. "Annen konuşmadığını söyledi. Söyleyecek bir şeyin olmadığını söyledi ama bence bu bir yalan. Bence söyleyecek çok şeyin var ama nasıl söyleyeceğini bilmiyorsun."

Yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzüldü ve ağladığımı görmemesi için diğer yöne döndüm. Yine de o tek gözyaşına tanık oldu. Yüzümden akan diğer gözyaşlarını kendime ve annemin yastığına sakladım.

Sessizce konuştu. "Bu benim hatam, biliyorsun. Provamız için seninle ormanda buluşmam gerekiyordu ama hoşuna gidecek bir kravat seçmeye çalışarak çok fazla zaman harcadım. Muhtemelen seni ektiğimi düşündüğünü biliyorum, ama ekmiyordum, Maggie May. Yemin ederim seninle buluşacaktım,

ve oraya gittiğimde seni hiçbir yerde bulamadım. Çok üzgünüm."

Brooks'un burnunu çekişini dinlerken gözlerimden daha fazla yaş aktı.

Konuşmaya devam etti. "Çok üzgünüm. Özür dilerim, özür dilerim..."

Birkaç dakika daha orada kaldık. Gözlerimden yaşlar akmaya devam etti ve beni ağlamayı bırakmam için ikna etmeye çalışmadı. Hayal görmüş olabilirim ama Brooks'un da bir süre yanımda ağladığını düşündüm.

"Kim dondurma ister?" Babam yatak odasına, Brooks ve benim henüz çıkmadığımız odaya daldı. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama bir noktada Brooks'la el ele tutuşmaya başlamıştık ve ben henüz onun elinden kurtulacak gücü kendimde bulamamıştım.

İkimiz de doğrulduk ve Brooks elini hızla benimkinden çekti. "Biraz dondurma istiyorum!" diye bağırdı.

Annem geldi ve babamın arkasından kaşlarını çattı. "Brooks, bir süredir eve gelmiyorsun. Belki de geri dönmelisin. Sakıncası yoksa ailece biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var." Kaba olmak istememişti ama gülümsemesinden Brooks'un duygularının biraz incindiğini anlayabiliyordum.

Çoğu insan muhtemelen bunun normal bir gülümseme olduğunu düşündü, ama ben bunun biraz utandığında verdiği gülümseme olduğunu biliyordum.

"Elbette, Bayan Riley. Kusura bakmayın. Ben gideyim." Bana döndü ve orantısız bir sırıtma yaptı. "Bugün iyi misin Maggie May?" Olaydan beri her gün bana bunu soruyordu. Yavaşça başımı salladım.

Ben iyiyim Brooks.

Yataktan kalktı ve yatak odasından çıkmaya başladı ama babası boğazını temizledi. "Sanırım Brooks'un biraz dondurma yemek için bize katılmasında bir sakınca yok."

"Eric," diye itiraz etti annem ama babam rahatlatıcı bir elini annemin omzuna koydu.

"Tabii Maggie sorun olmayacağını düşünürse," diye bitirdi sözlerini, bana bakarak.

Brooks'un umut dolu gözleri bana dikilmişti ve ona hayır dememin imkânı yoktu. Ne de olsa sessizliğimi dinlemişti. Kabul ettikten sonra hepimiz ayakkabılarımızı giydik ve evin önüne yöneldik. Herkes dışarı çıkarken ben kapıda duraksadım.

Zihnim paniğe kapıldı ve göğsüm sıkıştı. Ya hala dışarıdaysa? Ya beni bekliyorsa? Ya bana zarar vermek için bekliyorsa? Ya da başka birini incitmek için...?

"Maggie," dedi annem, bana doğru bakarak. Bir kaşını kaldırdı. "Hadi tatlım."

Evden çıkmak için elimden geleni yaptım. İlerlemek için elimden geleni yaptım ama panik çok baskındı. Zihnim bana ne zaman ileri gitmemi söylese, bir şekilde geri adım atıyordum.

"Ne yapıyorsun sen?" Calvin bana aklımı kaçırmışım gibi bakarak sordu.

Herkes bana öyle bakıyordu. Bakıyor

muydum?

Aklımı mı kaçırmıştım?

Beni susturduğunu duyabiliyorum, diye düşündüm kendi kendime. *Beni görebilir. Canımı yakabilir.*

Gittikçe geriye doğru adım attım ve bir duvara çarptım, bu da beni korkudan zıplattı. Dışarı çıkamazdım. Dışarısı güvenli değildi. Olmadığını biliyordum ve tek istediğim güvende hissetmekti.

Dünya korkutucuydu ve son zamanlarda gücümden çok korkum vardı.

"Hadi ama Maggie," diye inledi Cheryl. "Bunu hepimiz için mahvediyorsun."

Annem Cheryl'ın kolunu çimdikledi. "Kes şunu, Cheryl Rae!"

Yine de haklıydı. Bunu herkes için mahvediyordum. *Özür dilerim. Özür dilerim.* Bir adım daha geri gittim ve ne olduğunu anlamadan ayaklarım havalandı, ailemin yatak odasına doğru koşmaya başladım. Bildiğim en güvenli yer orasıydı ve nasıl ayrılacağımdan emin değildim. Battaniyelerinin altında sürünürken vücudum şiddetle sarsıldı. Nefes alamıyordum. Kafamın içindeki sesleri bastıramıyordum. Beynimi kapatamıyordum.

Battaniyeler hareket ettiğinde, onu dışarıda tutmak için mücadele ederek kenarlarını kavradım. *Beni buldu, beni buldu.*

Babamın gözleriyle karşılaştığımda içimde bir rahatlama hissettim. Bakışlarım geniş ve panikliydi ve neredeyse

Endişe teninde dans ediyordu. Battaniyenin altına tırmandı ve yanıma oturdu. Titrememi durduramıyordum.

Shh.. Shhh...

Şeytanın sesleri anılarımı zehirledi. Aklıma gelen her düşünceye onun susturucu sesleri ekleniyordu. Evden çıkamıyordum. Çıkarsam beni görürdü. Konuşamıyordum. Konuşursam, beni duyardı.

"Bunu çözeceğiz Maggie," dedi babam beni kollarının arasına alarak. "Ne olursa olsun, bunu düzelteceğiz."

Babam bana ilk kez yalan söylemişti.

Koridorda annemle konuşmak için ayağa kalktığında yorganı üzerime daha sıkı çektim. Annemin en derin korkularını dile getirmesini dinlerken titrememe engel olamadım. "Ya bundan asla kurtulamazsa? Ya bir daha asla kendisi olamazsa? İnsanlar ne düşünecek? İnsanlar ne diyecek?"

"Ne zamandan beri insanların ne dediğini önemsiyoruz?"

"Her zaman, Eric. İnsanların hakkımızda ne düşündüğünü her zaman önemseriz."

Annemle babamın sevgisinin temelinde ilk kez bir çatlak hissetmiştim.

Ve hepsi benim yüzümdendi.

Brooks

"Aptal çamur kravat. Aptal mor kravat. Aptal, aptal, aptal!" Bütün kravatları şifonyerimin üst çekmecesine fırlatarak mırıldandım. Kravatlardan nefret ederdim, çünkü geç kalmama neden olmuşlardı. Maggie'nin ormanda yalnız kalmasına neden olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Şifonyer çekmecemi kapatmak için ittiğimde, çok dolu olduğu için kapanmadığında daha da sinirlendim ve tekrar sinirlendim. "UGH!" Yumruğumu çekmeceye vurarak bağırdım. "Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!" Şifonyeri sertçe tekmeledim, bu da sadece topallamama ve ayak parmağımı ovuşturmama neden oldu.

"Her şey yolunda mı Brooks?" Annem endişeli gözlerle içeri girerek sordu. Hemşire olarak çalıştığı hastanedeki işine gitmek için önlüğünü çoktan giymişti ve saatine bakışı bana geç kaldığını söylüyordu.

"İyiyim," diye homurdandım, topallayarak yatağıma doğru yürüdüm ve ayak parmaklarımı biraz daha ovmadan önce oturdum.

Bana doğru yürüdü ve elinin tersini alnıma koydu. "Neyin var bebeğim?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Geç kalacaksın."

Saatini çıkardı ve arkasına yerleştirdi. Sonra bana gülümsedi. "Endişelenme. Gitmeden önce konuşalım. Maggie'nin başına gelenlerden sonra çok şey yaşadığını biliyorum."

"Hayır. Sorun o değil. Sadece çekmecemi kapatamadım." Yüzüm kızarmış, ellerim sıkıca yumruk olmuştu. "Bu aptal kravatların suçu," diye fısıldadım sıkılmış dişlerimin arasından.

"Kravatlar mı?"

"Evet! O çekmeceden tüm aptal kravatları çıkardım ve şimdi onları tekrar takamıyorum, bu yüzden tekmeledim ve ayağımı incittim."

"Kravatlarınız neden dışarıdaydı?"

"Çünkü..." Tereddüt ettim ve anneme bir kaşımı kaldırdım. "Çok geç kalacaksın."

"Merak etme." Gülümsedi ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Ben iyi olacağım. Seni gerçekten neyin rahatsız ettiğini söyle."

"Şey... Provamız için Maggie'yle ormanda buluşmam gerekiyordu."

"Prova mı?"

"Düğünümüz için."

"Siz ikiniz evleniyor muydunuz?"

Yüzüm daha da ısındı ve yere baktım. Anneme evleneceğimi nasıl söylememiştim? Maggie herkese söylemişti, peki ya bana? Hiç kimseye. "Evet, şey, ben

Bilmiyorum. Maggie'nin aptalca fikriydi. Ben de Jamie zorladığı için kabul ettim. Her neyse, Maggie bana bir kravat seçmemi ve onunla ormanda buluşmamı söyledi, bunun kolay olması gerekiyordu, ama kravat seçmek için çok fazla zaman harcadım. Yani ormanda tek başınaydı ve orada başına ne geldiyse benim yüzümden geldi. Korkmasının nedeni bendim, çünkü bükülmüş ağaçlara geç kalmıştım."

"Ah, tatlım." Annem iç çekti ve sırtımı ovmaya başladı. "Bu senin hatan değildi."

"Evet, öyleydi. Onu korumak için orada olmamak benim hatamdı ve şimdi konuşmuyor ya da evden çıkmıyor çünkü bir şey onu korkuttu ve bunu durdurmak, onu kurtarmak için orada olmalıydım."

"Brooks..." Annem sesini alçalttı ve ellerini birbirine kenetledi. "Maggie'nin başına gelenler trajik ama senin hatan değildi. Hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da oturup bir durumu kafanda tekrar tekrar canlandırmanın bir faydası olmadığıdır. Geçmişi değiştiremezsiniz, ama geleceği doğru şimdi ile şekillendirebilirsiniz. Maggie'ye şimdi nasıl yardım edebileceğini biliyor musun?"

"Nasıl?" Dik oturarak hevesle sordum. Onu iyileştirmek için her şeyi yapardım.

"Onun arkadaşı ol. Muhtemelen şu anda oldukça korkmuş ve kafası karışıktır. Hatta yalnız. Onun için üzülmene ihtiyacı yok, tatlım. Sadece bir arkadaşa ihtiyacı var. Arada sırada uğrayıp onu kontrol edecek birine.

İyi olup olmadığını soracak biri. Yalnız olmadığını bilmesini sağlayacak biri."

Evet. Bir arkadaşım. "Bunu yapabilirim. İyi bir arkadaş olabilirim, sanırım."

Hafifçe kıs kıs güldü ve öne doğru eğilerek alnımdan öptü. "Yapabileceğini biliyorum. Bir saniye, sana bir şey getireyim." Aceleyle yatak odasından çıktı ve geri döndüğünde sol eli yumruk olmuştu. Yanımda oturdu ve elini açarak ipte asılı duran bir çapa tılsımını gösterdi. "Baban bunu bana biz gençken, babam öldükten sonra verdi ve ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olacağına dair söz verdi. Uzaklara sürüklendiğimi hissettiğimde benim çapam olacağını söylemişti. Benim için her zaman harika bir arkadaştı ve hâlâ da öyle. Belki bunu Maggie'ye verebilirsin, onu gülümsetmek için."

Kolyeyi annemden aldım ve ona teşekkür ettim. Bana tahmin ettiğinden çok daha fazla yardım etmişti ve eğer bu çapa Maggie'yi gülümsetecekse, o zaman onundu. Onun güzel ve çirkin gülümsemesini dünyaya geri getirmek için her şeyi yapardım.

"Bugün iyi misin Maggie May?" Yatak odasının kapısının önünde dururken ellerimle MP3 çalarımı tutarak sordum. Ben geldiğimde penceresinin önünde durmuş sokağa bakıyordu. Yavaşça bana doğru döndü ve kollarını vücuduna sıkıca sardı. Gözleri bana bakıyordu.

Üzgündü, bu beni de üzdü ama belli etmedim. Sadece ona küçük bir gülümseme verdim. "Bugün iyi misin?" Tekrarladım.

Yavaşça başını salladı ve bunun bir yalan olduğunu biliyordum ama sorun değildi. İyi olmak için istediği kadar zaman ayırabilirdi, umurumda değildi. Ben hiçbir yere gitmiyordum.

"İçeri girebilir miyim?"

Tekrar başını salladı.

İçeri girdiğimde kravatımı düzelttim, çok sevdiği yeşil kravatımı. Avuçlarım MP3 çalarıma karşı terliyordu ve ikimiz de yatağında otururken burnumu çektim. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Demek istediğim, insanlar bir arkadaşlık kurduklarında çoğu zaman iki taraf da konuşurdu. Sessizlik arttıkça daha da gerginleşiyordum. Ayaklarım yere vurmaya başladı ve Maggie'nin ellerinin kucağında kenetlenmesini izledim. Teni daha solgun, gözleri daha ağırdı ve o anda bunu özledim. Beni uzun zamandır rahatsız eden tek şeyi özlemiştim.

Sesini özledim.

"Elini tekrar tutabilir miyim?" diye sordum.

Sol elini sağ elimin içine kaydırdı ve ben iç çektim. Parmakları buz gibiydi.

"Eğer cevabın hayırsa elimi bir kez, evet ise iki kez sık, tamam mı?"

O da kabul etti ve gözlerini kapattı. "Korkuyor musun?"

İki kez sıktım.

"Üzgün müsün?" *İki sıkma.*

"Yalnız kalmak ister misin?"

Bir sıkımlık.

"Sence... sence arkadaşın olabilir miyim?" Fısıldadım.

Gözleri açıldı ve benimkilerle kilitlendi. Kalp atışlarının benimkilerle aynı olup olmadığını merak ettim -vahşi, baş döndürücü, paniklemiş.

Ellerimize baktı ve bir kez sıktı. Sonra tekrar sıktı ve kalbim patladı.

Tuttuğum nefesi serbest bıraktım.

Boştaki elimle cebime uzandım ve annemin kolyesini çıkardım. "Bu senin için. Bu bir dostluk kolyesi. Bir çapa. Senin arkadaşın olacağıma ve iyi bir arkadaş olacağıma söz veriyorum. Yani, elimden geleni yapacağım. Senin çapan olacağım. Uzaklara sürüklendiğini hissettiğinde ayaklarının yere basmasına yardım edeceğim. Ben sadece..." İçimi çektim ve elimdeki tılsıma baktım. "Tekrar gülümsemeni istiyorum. Her zaman istediğin şeylere sahip olmanı istiyorum ve Skippy adında bir köpek ve Jam adında bir kedi olsa bile senin de bunlara sahip olmanı sağlamak için çok çalışacağım. Bilmeni isterim ki..." Tekrar iç çektim, çünkü ne zaman gözleri dolsa göğsüm çok acıyordu. "Bir daha asla konuşmamaya karar versen bile, etrafında seni duyacak birilerinin daima olacağını bilmeni istiyorum Maggie. Tamam mı? Sessizliğini dinlemek için her zaman yanında olacağım. Peki istiyor musun? Kolyeyi istiyor musun?"

O sıkılmış benim el İki kere, ve a küçücük, Neredeyse hiç olmayan bir gülümseme onu buldu.

"Ve eğer istersen, müziğimi birlikte dinleyebiliriz. Dinlemene asla izin vermeyeceğimi söylediğimi biliyorum

ama dinleyebilirsin.

İstiyorsun. Jamie dün gece bilgisayarında bana yeni bir çalma listesi hazırladı ve ben de MP3 çalarıma koydum. İçine ne koyduğunu bilmiyorum ama birlikte dinleyebiliriz."

Elimi iki kez daha sıktı. Kulaklıklardan birini ona verdim, diğerini de ben aldım. Ayaklarımız kenardan sarkacak şekilde yatağında geriye doğru uzandık. MP3 çalarda play tuşuna bastım ve çalmaya başlayan şarkı Flo Rida featuring T-Pain'den "Low" oldu. *Tanrım, Jamie.* O an için mükemmel bir şarkı değil. Değiştirmeye gittim ama Maggie elimi bir kez sıkarak beni durdurdu. Gözleri kapalıydı ve yanaklarından birkaç damla yaş süzülüyordu ama gördüğüme yemin edebilirim: minik bir gülümseme. O kadar küçüktü ki bazı insanlar bunun kaş çatma olduğunu düşünebilirdi ama öyle olmadığını biliyordum.

Dudaklarındaki neredeyse gülümsemeyi görünce göğsüm acıdı. Gözlerimi kapattım ve Flo Rida'yı dinlerken benim de gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü. Nedenini bilmiyordum ama o ne zaman ağlasa ben de ağlıyordum.

O anda, başından beri her konuda haklı olduğunu anladım.

Benim, onun ve bizim hakkımızda haklıydı.

Sonsuza kadar seveceğim tek kız o olacaktı.

Hayat bizi ne kadar değiştirmeye çalışırsa

çalışsın.

Part Two

15 Mayıs 2016 - On Sekiz Yaşında

Annem ve babam artık hiç dans etmiyorlardı.

Geçen on yıl boyunca ikisi arasında pek çok değişiklik fark etmiştim ama bu en üzücü olanıydı. Hâlâ her sabah birbirlerine sarılırlar ve babam her gün üniversiteye gitmeden önce annemi alnından öperdi. Ön kapıdan çıkarken her zaman "Seviyorum" derdi ve annem cümlesini "Seni" diye tamamlardı.

Birbirlerini hâlâ seviyorlardı ama hiç dans etmediler.

Normalde geceleri annem telefonda vakit geçirir, üniversitedeki en yakın arkadaşlarıyla benim hakkımda konuşur, farklı terapistlerle görüşür, internette makale okur ya da faturalarını öderdi. Babam oturma odasında oturup yüksek lisans öğrencilerinden aldığı bir yığın ödevi notlandırıyor ya da *The Big Bang Theory'yi* izliyordu.

Eskiden babam düğün şarkılarını açmaya çalışırdı ama annem onunla birlikte sallanamayacak kadar yorgundu.

"Benimle dans eder misin?" diye sormuştu.

"Bu gece olmaz. Başım ağrıyor Eric," diye cevap verirdi.

O bunu hiç bilmedi ama ben her zaman babamın o uzaklaştığında nasıl kaşlarını çattığını gördüm.

"Seviyorum," derdi, onun sırtına bakarak.

"Seni," diye mırıldanırdı rutinin dışında.

Merdivenlerden yukarı baktığında beni görür ve kaşlarını çatardı. Bana hep kaşlarını çatardı, sanki aile portresindeki çatlak benmişim gibi. "Yat, Maggie May. Sonra da okul için erken kalk."

Bazen orada durup bana bakıyor, bir cevap bekliyordu. Cevap alamayınca da iç çeker ve bir an öncesinden daha yorgun bir halde oradan uzaklaşırdı.

Onu ne kadar yorduğumu bilmek çok zordu.

Kendimi ne kadar yorduğumu bilmek daha zordu. "İyi misin, evlat?" Babam kafasını içeri uzatarak sordu.

Yatak odam.

Gülümsedim.

"Güzel, güzel." Elini artık kırlaşmış olan sakalına sürdü. "Şaka zamanı mı?" diye sordu. Babam en iyi şekilde bir inekti. Harper Lane Üniversitesi'nde İngilizce profesörüydü ve edebiyat hakkında çoğu kişiden daha fazla şey biliyordu ama asıl yeteneği dünyadaki en kötü şakaları bilmesiydi. Her gece bana korkunç bir şey anlatırdı.

"Charles Dickens'ın mutfağında ne bulursunuz?" Davul çalar gibi bacaklarını sıvazladı ve sonra bağırdı, "En iyi kek, en kötü kek!"

Hayatımda duyduğum en komik şey olmasına rağmen gözlerimi devirdim.

Bana doğru yürüdü ve alnımdan öptü. "İyi geceler, Maggie. Dünya dönmeye devam ediyor çünkü senin kalp atışların var."

Her gece yatağımda uzanırken, Calvin'in koridorda müzik çalışını dinlerdim. Her zaman geç saatlere kadar ayakta kalır, ödev yaparken ya da kız arkadaşı Stacey ile takılırken müzik dinlerdi. Stacey'nin yanımda olduğunu her zaman anlardım çünkü bir erkeğe deliler gibi aşık bir kız gibi kıkırdardı. O kadar uzun süredir birlikteydiler ki, her ikisi de sonsuza dek birbirlerine bağlı kalacaklarına dair söz yüzükleri takmışlardı.

Gece on bir civarında, Cheryl'in erkek arkadaşı Jordan'ı ziyaret etmek için evden parmak uçlarında çıktığını duyarak uyanırdım. Jordan pek çok kitapta okuduğum klasik kötü çocuk tipiydi ve Cheryl onsuz çok daha iyiydi ama bunu ona söyleyemezdim. Söylesem bile dinlemezdi.

Aile üyelerimin her biri geçtiğimiz on yıl boyunca benimle ve sessizliğimle başa çıkmanın belirli bir yolunu bulmuştu. Calvin en iyi arkadaşlarımdan biri oldu. Brooks'la birlikte benimle çok zaman geçirdi, video oyunları oynadı, televizyon izledi.

İzlememiz gereken filmler ve dünyanın geri kalanından önce en iyi müziği keşfetmek.

Annem bir daha konuşmayacağımı anladıktan sonra beni dışladı. Bana evde eğitim vermek için işini bıraktı ama okulla ilgili olmayan konularda benimle neredeyse hiç konuşmadı. Gerçek şu ki, bana olanlar için kendini suçladığını söyleyebilirim. Beni her gün görmek ona biraz zor geliyordu, bu yüzden bir duvar ördü. Bana tam olarak ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden bir süre sonra boş bakışlar ona biraz fazla gelmeye başladı. Bazen bir odaya girdiğimde diğer tarafa gidiyordu. Yine de onu suçlamıyordum. Beni görmek, yıllar önce Brooks'la buluşmak için evden ayrıldığımı nasıl fark etmediğini hatırlatıyordu. Beni görmek onu incitiyordu.

Babam her zaman aynıydı, hatta eskisinden daha şapşal ve daha sevgi doluydu. Bunun için minnettardım. O benim tek değişmezimdi. O da bana hiçbir zaman kırılmışım gibi bakmadı. Onun gözünde ben tamamen bir bütündüm.

Cheryl ise benden nefret ediyordu. Nefret güçlü bir kelime gibi görünebilir ama aklıma gelen tek kelime buydu. Yine de benden hoşlanmamak için pek çok iyi nedeni vardı. Büyürken, benim sorunlarım yüzünden o biraz geri planda kalmıştı. Gidilemeyen aile gezileri, evde terapi randevularım nedeniyle kaçırılması gereken yetenek gösterileri, ailemin benim için harcadığı para nedeniyle kullanılamayan paralar vardı. Ayrıca, annem bana bakamadığı için sürekli Cheryl'a bakıyor, küçük şeyler için ona bağırıyor, onu suçluyordu.

Her şeyi. Cheryl ergenlik çağına geldiğinde dünyaya karşı isyan etmeye başlaması sürpriz değildi. Jordan onun en büyük isyanı, en büyük hatasıydı.

Calvin'in müziğiyle uykuya dalıyordum, sonra sabahın üçünde Cheryl içeri girdiğinde tekrar uyanıyordum.

Bazen ağladığını duyuyordum ama onu kontrol edemiyordum çünkü görünmez olduğumda beni daha çok seviyordu.

"Acele edecek misin artık?!" Calvin ertesi sabah koridorda durmuş banyonun kapısına vuruyordu. Saçları tepesinde dikilmiş, pijama pantolonu buruşmuş, bir bacağı kıvrılmış, diğeri yerde sürükleniyordu. Kapıya tekrar vururken omzuna bir havlu atmıştı. "Cheryl! Hadi gel! Brooks her an burada olabilir ve ben geç kalacağım. Çık dışarı artık. Hiçbir maskara yüzünü düzeltmeyecek."

Kapıyı açtı ve gözlerini devirdi. "Ve hiçbir su miktarı kokunuzu düzeltmeyecek."

"Oh, iyi bir tane. Dün gece gizlice kaçtığın gerçeğiyle birlikte annemin bu konuda ne düşüneceğini merak ediyorum."

Cheryl gözlerini kıstı ve onu iterek geçti. "Sen bu dünyadaki en sinir bozucu insansın."

"Ben de seni seviyorum, kardeşim."

Onu tersledi. "Bütün sıcak suyu kullandım." Odasına doğru yürürken, kapım açık olduğu için bana baktı.

sonuna kadar açtı. "Neye bakıyorsun, ucube?"

Sonra odasına gitti ve kapıyı çarptı.

Calvin bana baktı ve kıs kıs güldü. "Ne kadar da gün ışığı saçıyor. Günaydın, Maggie."

El salladım.

Okula hazırlanma rutinim oldukça basitti. Uyanır, en sevdiğim kitaplardan birkaçını okur, dişlerimi fırçalar, saçlarımı tarar ve sonra derslerime gitmek için yemek odasına doğru yürürdüm.

Her günün en sevdiğim kısmı Brooks'un ziyarete gelmesiydi. Calvin'i her gün okula o götürürdü ve Cheryl'in tuvaleti sürekli işgal etmesi nedeniyle Calvin sabahları hazırlanırken hep geç kalırdı.

Brooks herkesin anında sevdiği insanlardan biriydi. Hipster havasına rağmen okulun en popüler çocuklarından biriydi. Bu şaşırtıcı değildi; o tam bir insan canlısıydı. İnsanlar onun cazibesine bağımlıydı, bu yüzden her zaman bir kız arkadaşı vardı. Lacey Palmer şu anki şanslı kızdı ama sıranın kendisine gelmesini sabırsızlıkla bekleyen bir sürü kız vardı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü o sadece çekici değil, aynı zamanda muhteşemdi de. Mükemmel bronzlukta bir teni, kaslı kolları ve dalgalı saçları vardı.

Gülüşü de mükemmeldi. Her zaman ağzının sol tarafından gülümser ve sağ tarafından gülerdi. Kıyafetleri Calvin ve iki arkadaşıyla birlikte gittiği konserlerden topladığı indie rock grubu tişörtlerinden oluşuyordu,

Oliver ve Owen. Kot pantolonu her zaman yırtıktı ve üzerinde en sevdiği müzisyenlerin şarkı sözlerinin yazılı olduğu küçük iğneler bulunan deri bir kemerle tutturulmuştu. Ön cebinde, gün boyunca parmaklarının arasında rastgele gezdirdiği birkaç gitar penası bulunurdu ve beyaz Chuck Taylor'ları her zaman bağcıksızdı ve fosforlu kalemlerle renklendirilmişti.

Ayrıca, uyumsuz çoraplara karşı bir zaafı vardı. Eğer eşleşen bir çift çorap giymişse, bu karanlıkta giyindiği anlamına gelirdi.

"Bugün iyi misin Magnet?" diye sordu bana. Başımı salladım. Her gün ziyaretime geldiğinde bana bu soruyu sorardı. Yıllar önceki olaydan sonra Brooks bana göz kulak olacağına söz vermişti ve bu sözünü tuttu. Son zamanlarda bana Magnet demeye başlamıştı, çünkü arkadaşlığımızın kendisini çektiğini söylüyordu. "Aramızda manyetik bir dostluk çekimi var Maggie May. Sen benim mıknatısımsın." Elbette bu lakap, kardeşimle bir partiye gidip kafayı bulduğumuz ve sonra da yere kustuğumuz bir gecenin ardından gelmişti ama yine de bu isim yapışıp kalmıştı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu. Her zaman izin isterdi, ki bu garipti. Cevap her zaman evetti.

Zıplayarak odama girdi - sabahın yedisinde bile enerjik bir tavşandı. "Duymanı istediğim bir şey var," dedi, bana doğru yürüdü ve iPod'unu çıkarmak için arka cebine uzandı. İkimiz de yatağıma uzandık, bacaklarımız kenardan sarkıyordu, ayaklarımız yere değiyordu. Kulaklıklardan birini kendi kulağına yerleştirdi, ben de diğerini aldım, sonra çal tuşuna bastı.

Müzik havadar ve hafifti, ancak şarkı boyunca kayan sağlam bir bas sesi vardı. Romantik ve özgür-vahşi hissettiriyordu. "Bay İkiz Kardeş'ten 'All Around And Away We Go'," dedi parmağını yanımdaki yatağa vurarak.

Brooks benim insan müzik kutumdu. Bana melodi bulmak için asla radyoyu açmamamı, çünkü bunun Hollywood'un beyin yıkama saçmalığı olduğunu söylerdi. Bu yüzden her gün, sabah akşam bana altın değerinde olduğunu düşündüğü müzikleri ulaştırırdı.

Yatağımda uzanır, tavana bakar ve müzik dinlerdik, ta ki Calvin ıslak saçları ve ağzına tıktığı çörekle odama girene kadar.

"Hazır!" diye bağırdı, halımın üzerine kırıntılar döküyordu.

Brooks ve ben doğrulduk, o da kulaklıklarını geri aldı,

iPod'unun etrafına sarıyordu. "Pekâlâ, okuldan sonra senin için daha fazla şeyle geleceğim Magnet," dedi bana gülümseyerek. "Unutma, iyi olanlar dışında uyuşturucuya hayır de ve istediğin sürece okulda kal."

Gidiyorlardı.

Gözlerim duvarımdaki saatin tik taklarına kaydı.

Sigh.

Müziğin bana geri dönmesine sadece on bir saat kadar kaldı.

Maggie

Her gün öğleden sonra beşte bir saat süren bir banyo yapardım. Elimde bir romanla küvette oturur ve kırk beş dakika kitap okurdum. Sonra on dakika boyunca kitabı bir kenara bırakır ve yıkanırdım. Gözlerimi kapatıp bir kalıp lavanta sabununu kollarımda aşağı yukarı gezdirirken parmaklarım kuru üzüm gibi kırışırdı. Lavanta kokusunu en az gardenyaları sevdiğim kadar severdim. Gardenyalar benim en sevdiklerimdi. Her Çarşamba babam pazara gider ve yatak odamın pencere kenarına koymam için bana yeni ve taze bir buket çiçek alırdı.

Gardenyaları ilk getirdiğinde, onları çok sevdiğimi anlamıştı, belki dudaklarımın yukarı kalkışından, belki kokuyu içime çekerken kaç kez başımı salladığımdan, belki de sadece sessizliğimi okumayı öğrendiği için.

Babam küçük jestlerimden ve minik hareketlerimden benimle ilgili neredeyse her şeyi biliyordu. Bilmediği şey ise her gün banyomun sonunda, kaynar sıcak su soğuduğunda, başımı suyun altına sokup son beş dakika boyunca nefesimi tuttuğumdu.

O beş dakika içinde bana ne olduğunu hatırladım. Bunu yapmak benim için önemliydi - şeytanı, nasıl göründüğünü hatırlamak. Nasıl hissettiğini. Hatırlamazsam, bazı günler olanlar için kendimi suçlar, o gece bir kurban olduğumu unuturdum. Hatırladığımda, nefes almak o kadar da zor değildi. En iyi düşünme şeklimi suyun altındayken yapıyordum. Suyun altındayken hissettiğim suçluluk duygusu için kendimi affettim.

Nefes alamıyordu.

Benim Boğaz sıkılaştırılmış olarak Eğer ve Şeytan'ın parmaklar kadınınki yerine benim boynuma sarılmıştı.

Şeytan.

En azından benim gözümde şeytandı.

Koş! Koş! Kaç, Maggie! *Zihnim çığlık atmaya devam ediyordu ama kıpırdamadan durdum, gözlerimin önündeki dehşetten başka bir yere bakamıyordum.*

"Maggie!"

Adımın sesiyle sudan çıktım ve daha derin bir nefes almadan önce derin bir nefes bıraktım.

"Maggie, Bayan Boone seni görmeye geldi," diye bağırdı babam aşağıdan. Küvette ayağa kalktım ve giderin tıkanıklığını açarak suyun borularda saat yönünde dönmesine izin verdim. Uzun, tel tel sarı saçlarım kalçalarıma kadar sarkıyordu ve tenim hayalet gibi solgundu.

Gözlerim duvardaki saatle buluştu.

18:01.

Bayan Boone gecikti. Gerçekten geç kaldı.

Yıllar önce, yaşadığım travmayı duyduğunda, biriyle iletişim kurabilmem için günde bir kez benimle buluşup buluşamayacağını sormuştu. İçten içe, kendi yalnızlığını gizlemek için her gün benimle buluştuğunu düşünüyordum ama aldırmadım. İki yalnız ruh birbirini bulduğunda, ne olursa olsun birbirlerine sıkıca tutunurlar. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan henüz emin değildim. İnsan iki yalnız insan bir araya geldiğinde, iki olumsuzluğun ortadan kalkıp olumlu bir şey olacağını düşünürdü ama durum öyle değildi. İkili, içinde boğulmayı sevdikleri daha da derin bir yalnızlık seviyesi yaratıyor gibiydi.

Bayan Boone öğle yemeklerinde beni eğlendirmek için sık sık kedisi Muffins'i de yanında getirirdi. Her zaman öğlen gelirdi ve yemek odasında sandviç ve çay için otururduk. Çaydan nefret ederdim ve Bayan Boone da benim nefret ettiğimi bilirdi ama yine de her gün Sweetest Addictions adlı yerel fırından bana çay getirme ihtiyacı duyardı.

"Gençsin, bu da aptal olduğun anlamına geliyor, bu yüzden çayın senin için ne kadar harika olduğunu gerçekten anlamıyorsun. Sana alışacak" diye söz verdi; bu her zaman yalan olan bir sözdü. Bana hiç alışmadı. Aksine, her seferinde daha da nefret ettim.

Gençliğinde ve hayatının baharındayken İngiltere'de yaşamıştı ve bu pis içkiye olan sevgisinin oradan g e l d i ğ i n i varsaymak zorundaydım. Kocasının ölümünden beri

Yıllar önce hep İngiltere'ye geri dönmeyi hayal etmişti. Amerika'ya gelmesinin nedeni oydu, ama o öldükten sonra, zaman geçtikçe İngiltere'ye dönme cesaretini kaybettiğini tahmin ediyorum.

Merhum kocası için her zaman "Stanley evimdi," derdi. "Nerede yaşadığımızın bir önemi yoktu, çünkü o orada olduğu sürece ben de evimdeydim." O öldükten sonra, Bayan Boone sanki evsiz kalmış gibiydi. Stanley eşyalarını toplayıp öbür dünyaya gittiğinde, Bayan Boone'un güvenli sığınağını da yanında götürdü; kalp atışlarını. Sık sık gözlerini birkaç dakikalığına kapatıp o kalp atışlarını hatırlayıp hatırlamadığını merak ederdim.

Biliyordum.

"Maggie!" Babam bağırarak beni düşüncelerimden uyandırdı.

Tezgâhın üzerindeki büyük boy beyaz havluya uzandım ve onu vücuduma sardım. Küvetten çıkıp aynanın önüne geçtim ve saç fırçamı aldım. Saçımdaki düğümleri çözmeye başlarken, babamınkilere benzeyen mavi gözlerime ve yine ondan aldığım yontulmuş elmacık kemiklerime baktım. Burnumun üzerindeki küçük çiller büyükannemden, uzun kirpikler ise büyükbabamdan kalmaydı. Her gün sadece bir aynaya bakarak atalarımın çoğunu görebilirdim. Bunun imkansız olduğunu biliyordum ama bazen annemin gülümsemesini ve kaşlarını taşıdığıma yemin ediyordum.

"Maggie," diye tekrar bağırdı babam. "Beni duydun mu?"

Cevap vermemeyi düşündüm, çünkü Bayan Boone'un sanki yapacak başka işim yokmuş gibi öğleden sonra bu kadar geç saatte uğramasında bir sakınca olmadığını düşünmesi beni oldukça sinirlendirmişti. Öğlen 12'ydi.

gelmesi gerektiği zaman. Bir rutinimiz, planlanmış bir programımız vardı ve o öğleden sonra buna karşı gelmişti. Neden her gün uğrama zahmetine girdiğini ya da neden öğle yemeğine gelmesine izin verdiğimi bile tam olarak anlamıyordum. Çoğu zaman kabadan da kabaydı, bana ne kadar aptal olduğumu ve tek kelime konuşmamamın ne kadar saçma olduğunu söylüyordu.

Buna çocukça diyordu. Hatta olgunlaşmamış.

Sanırım birkaç arkadaşımdan biri olduğu için her öğleden sonra onunla uğraşmaya devam ediyordum. Bazen kaba yorumları o kadar sert olurdu ki, benden bir tepki alırdı - küçük bir sırıtma, sadece benim duyabileceğim küçük, sessiz kıkırdamalar. Yetmiş yaşındaki osuruk, sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biriydi. Aynı zamanda benim de en sevdiğim düşmanımdı. İlişkimiz karmaşıktı, bu yüzden bizi tanımlamak için en iyi kelime çılgın-dost düşmanlardı. Ayrıca, kedisini hâlâ çocukluğumdaki kadar çok seviyordum ve hâlâ evin içinde beni takip ediyor, yumuşak tüylerini bacaklarıma sürtüyordu.

"Maggie May?" Babam yine bağırdı, bu kez banyonun kapısını çaldı. "Beni duydun mu?"

Kapıyı iki kez çaldım. Tek vuruş hayır, iki vuruş evet demekti.

"Bayan Boone'u bekletmeyelim, tamam mı? Çabuk aşağıya inin," dedi.

Küstahlığımı göstermek için neredeyse kapıya bir kez vuracaktım ama bundan vazgeçtim. Hâlâ sırılsıklam olan saçlarımı dev bir örgü halinde ördüm ve sol tarafımdan sarkıttım.

omuz. İç çamaşırlarımı giydim, ardından soluk sarı elbisemi başımın üzerinden geçirdim. Banyo kapısını açmadan önce küvetin kenarından romanımı aldım, sonra da en sevdiğim düşmanımı görmek için merdivenlerden yemek odasına doğru aceleyle indim.

Bayan Boone her zaman Kraliçe Elizabeth'le buluşmaya gidiyormuş gibi giyinirdi. Boynuna ve parmaklarına mücevherler ve taşlar takardı ve bunlar her zaman omuzlarına giydiği sahte kürkün üzerinde parlardı. Her zaman yalan söyler ve gerçek kürk olduğunu söylerdi, ama ben daha iyi bilirdim. Gerçek kürk ile sahte kürk arasındaki farkı bilecek kadar kırklı yıllara ait kitap okumuştum.

Her zaman kazak ve kısa topuklu ayakkabılarla elbiseler ve taytlar giyerdi ve sonra kıyafetine uyması için Muffins'in boynuna parıldayan renkli bir yaka takardı.

"Yaşlıları bekletmek kabalıktır, Maggie May," dedi Bayan Boone, parmaklarını kiraz meşesi masaya vurarak.

Gençleri bekletmek de kabalıktır, Bayan Boone.

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve o da hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Yanına oturdum ve çay bardağımı bana doğru itti. "Bu siyah Earl Grey çayı. Bu sefer seveceksin," dedi.

Bir yudum aldım ve öğürdüm.

Bir kez daha yanılmıştı. Hoşnutsuzluğumdan memnun bir şekilde gülümsedi. "Saçların berbat görünüyor. Bu şekilde kurumasına izin vermemelisin. Üşüteceksin."

Hayır, yapmayacağım.

"Evet," diye homurdandı. "Yapacaksın."

Söylemediğim kelimeleri hep bilirdi. Son zamanlarda onun bir cadı falan olup olmadığını merak ediyordum. Belki de çocukken penceresine bir baykuş konmuş ve ona cadılar ve büyücüler için bir okula gitmesi için davetiye bırakmıştı ama sonra yolun bir yerinde bir Muggle'a aşık olmuş ve gerçek macera yerine aşkı seçmek için Wisconsin'e geri dönmüştü.

Ben olsaydım, macera yerine aşkı asla seçmezdim.

Baykuşun davetini her zaman kabul ederdim.

Yaşadığım tek maceranın roman sayfaları olduğunu düşünürsek, bu fikir çok ironikti.

"Ne okuyordun?" diye sordu, büyük boy çantasına uzandı ve iki hindili sandviç çıkardı. Sandviçleri göremiyordum çünkü hâlâ Sweetest Addictions'ın tüm yiyeceklerini sardığı kahverengi kâğıtların içindeydiler ama hindi olduklarını biliyordum. Bayan Boone sandviçlerimizi hep aynı şekilde hazırlardı: çavdar ekmeği üzerine hindi, domates, marul ve mayonez. Ne eksik ne fazla. Ton balığı istediğim günlerde bile hindim balıkmış gibi davranmak zorundaydım. Birini önüme koyar, diğerinin paketini açardı, büyük bir ısırık alarak. Ufak tefek bir kadına göre, yemekten nasıl büyük ısırıklar alacağını iyi biliyordu.

Romanımı önüne koydum ve iç çekti. "Yine mi?"

Evet, tekrar.

Son bir aydır Harry Potter serisini yeniden okuyordum.

Bayan Boone'un bir cadı olduğuna inandım. Dürüst olmak gerekirse, burnunun yanında klasik cadı beni de vardı.

"Bu dünyada çok fazla kitap var ve siz aynı kitapları tekrar tekrar okumanın bir yolunu buluyorsunuz. Bunca zaman sonra hikayelerin sizi hala şaşırtması mümkün değil."

Belli ki Harry Potter'ı hiç okumamış ya da tekrar okumamıştı. Her seferinde farklıydı.

Kitapları ilk okuduğumda hikâyedeki heyecanı görmüştüm.

Onları tekrar okuduğumda, acıyı çok daha fazla gördüm.

Bir insan asla olağanüstü bir kitabı iki kez okuyup aynı inançlarla oradan ayrılmaz. Olağanüstü bir kitap sizi her zaman şaşırtır ve kelimeleri kaç kez okunmuş olursa olsun sizi yeni fikirlere, dünyaya bakmanın yeni yollarına uyandırır.

"Wicca'yla ilgilendiğine inanmaya başlayacağım," dedi sandviçini mideye indirip çayını yudumlarken. Bana sorarsanız, bir cadının bir Muggle'a söylemesi için tuhaf bir şey.

Muffins masanın altından çıktı ve merhaba demek için bacağıma sürtündü. Onu sevmek için eğildim. *Merhaba dostum.* Muffins karnını okşamam için yan dönmeden önce miyavladı. Onu istediği şekilde okşamadığımda, bana kedi dilinde bir küfür mırıldandığına yemin edebilirim, sonra muhtemelen Muffins'i okşama konusunda profesyonel olan annemi bulmak için uzaklaştı.

"Yüzünün nesi var senin?" diye bağırdı, gözlerini bana dikerek.

Kafam karışmış bir şekilde kaşımı kaldırdım.

Başını ileri geri salladı. "Gözlerin berbat görünüyor, sanki günlerdir uyumamışsın gibi. Katie'ye söyle de sana biraz makyaj malzemesi getirsin. Korkunç görünüyorsun."

Gözlerimin altına dokundum. Birinin yorgun göründüğünüzü ama öyle hissetmediğinizi söylemesi her zaman endişe vericiydi.

"Dinle, Maggie. Konuşmamız gerek." Bayan Boone koltuğunda daha dik oturdu ve boğazını temizledi. "Demek istediğim, ben konuşurken dinlemelisin."

Ben de daha dik oturdum. Ciddi bir durum olduğunu biliyordum çünkü ne zaman sertleşecek olsa burun delikleri açılıyordu, ki o anda da öyle oluyordu.

"Evinden ayrılmak zorundasın," dedi.

Neredeyse gülecektim.

Evden ayrılmak mı?

Ne saçma bir fikir. Durumumu biliyordu - aslında *bilmiyordu* ama yeterince iyi biliyordu. Son on yıldır evden hiç ayrılmamıştım. Annem ve babam yıllar önce beni evde eğitime kaydettirmişlerdi ve ne zaman bir doktora ya da dişçiye ihtiyacım olsa, ailem onların bize gelmesini sağlıyordu. Bayan Boone bu gerçekleri biliyordu; bu yüzden onun evinde hiç iğrenç çay içmezdik.

Kaşları çatıldı. "Şaka yapmıyorum, Maggie May. Gitmek zorundasın. Ne yapacaksın? Sonsuza kadar burada mı kalacaksın? Liseden mezun olmak üzeresin. Üniversiteyle ilgilenmiyor musun?"

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Bayan Boone kaşlarını çattı. "Hayatını nasıl yaşamayı düşünüyorsun? Nasıl aşık olacaksın? Ya da bir dağa tırmanmayı? Ya da gece Eyfel Kulesi'ni nasıl göreceksin? Jessica, seni bu şekilde desteklemeye devam edemeyiz," dedi.

Durakladım ve bir kaşımı kaldırdım. *Jessica mı?*

"Baban ve ben sınırlarımızı zorluyoruz ve daha fazla dayanamayacağız. Bir şey olmak istemiyor musun? Bir şeyler yapmak?"

Oda sessizlikle doldu ve Bayan Boone'un kaşları derin düşüncelere dalmış gibi aşağı indi. Ellerinin avuçlarını gözlerine bastırırken bir kafa karışıklığı bulutu üzerine çöktü. Çayına uzanıp bir yudum almadan önce başını hafifçe salladı.

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri şaşkınlıkla doluydu. "Ne diyorduk?" Az önce nereye gitmişti? "Doğru ya. Gitmelisin Maggie May.

"Peki ya ailen? Günlerinin geri kalanını bu evde seninle oturarak mı geçirmeleri gerekiyor? Evlerinde çocuk olmadan evlenme şansları hiç olmayacak mı? Bunun için kayıt yaptırmadılar."

Ona sırtımı döndüm, öfkelendim ve incindim ama en çok da utandım çünkü haklıydı. Göz ucuyla hâlâ kaşlarını çattığını görebiliyordum. Kaşlarını çattığını gördükçe daha da sinirleniyordum.

Git.

"Oh. Şimdi huysuzsun ve öfke nöbeti geçiriyorsun," diye mırıldandı.

Masaya bir kez vurdum. *Hayır.*

Kapıyı iki kez çaldı. "Evet. Duygusal ve öfke nöbeti geçiren bir genç kız, ne kadar orijinal. Sandviçini bitir, huysuz. Yarın geri geleceğim."

Her neyse, moruk. Bir daha geç kalma. Gözlerimi devirdim ve ayaklarımı sertçe yere vurdum. Tanrım, öfke nöbeti geçiriyordum. *Ne kadar orijinal.*

"Bana kızgınsın, bu sorun değil," dedi kahverengi kâğıdını top haline getirerek. Sandalyesinden kalktı, çantasını omzuna koydu ve romanımı kaldırdı. Adımları onu bana yaklaştırdı ve parmağıyla çenemi kaldırdı. "Ama kızgınsın çünkü haklı olduğumu biliyorsun." Kitabı kucağıma koydu. "Bu kitapları okuyup da yaşadığını düşünemezsin. Bu onların hikâyesi, senin değil ve bu kadar genç birinin kendi hikâyesini yazma şansını bir kenara atmasını izlemek yürek parçalayıcı."

Maggie

"Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun, Cheryl."

Ben yatağımda oturmuş roman okurken Cheryl yatak odamın karşısındaki koridorda erkek arkadaşı Jordan ile kavga ediyordu.

Düzeltiyorum: Ben yatağımda oturmuş roman okurken Cheryl *eski erkek arkadaşı* Jordan ile yatak odamın karşısındaki koridorda kavga ediyordu.

Cheryl ayakkabısının topuğunu duvara vurarak, "Sadece söylüyorum," diye homurdandı. Kollarını kavuşturmuş, sakızını şapırdatmaya devam ediyordu. "Sorun bende değil, sende. Artık seninle böyle ilgilenmiyorum."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdandı Jordan, ayakları koridorda bir ileri bir geri giderken. "Senin için eski sevgilimden ayrıldım! Senin için balo biletlerimize yüz dolardan fazla para ödedim - gitmek bile istemediğim lanet olası bir dans. Sana iyi davranmak için elimden geleni yaptım. Seninle kız filmleri izlemek için partileri ektim."

Cheryl saçlarını parmağında döndürdü ve omuz silkti. "Kimse sana bütün bunları yapmanı söylemedi."

Jordan şaşkınlıkla kıkırdadı. "Evet! Sen yaptın! Her gece otumu bile içtin."

"Sana karşı nazik olmaya çalışıyordum," diye açıkladı. "Tek başına ot içmen seni sadece bir esrarkeş yapardı. Benimle birlikte içmen seni sosyal bir kelebek yaptı."

"Bu saçmalık," diye tersledi ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Balo yarın. Ne yapmam gerekiyor?"

"Tek başına git."

Cheryl güzeldi, bu kesin bir gerçekti. Yıllar geçtikçe vücudunu -büyük göğüs, kalın kalçalar, ince bel- benimkinden çok daha hızlı geliştirmişti. Bana göre mükemmel bir vücudu vardı ve yıllarca diş teli taktığı için mükemmel bir gülümsemesi de vardı. Yıllarca kendini dışlanmış hissettikten sonra, uyum sağlamaya kararlı olduğu bu kişiliği yaratmıştı - bu, bir gram ilgi için kilo vermek için aşırı önlemler almak anlamına gelse bile.

Kız kardeşimle ilgili bir başka gerçek de, güzelliğinin var olduğunu biliyor olması ve bunu hemen her durumda, kime zarar verirse versin, dünyada istediği her şeyi elde etmek için kullanmasıydı. Sonra yatak odama gelir ve sırf onlardan bir şeyler alabilmek için kaç erkeği kullandığını ve istismar ettiğini anlatırdı. Randevular, para, hediyeler, seks, her şey ve her şey.

Bazen bana bu kadar çok şey anlatmasının nedeninin, çocukken pek çok şeyi kaçırmasına neden olduğum için bana kızması olduğunu düşünürdüm.

Çocuk. Diğer zamanlarda, yaptığı şeyden dolayı kendini suçlu hissettiğini ve sessizliğimin ona yaptığının doğru olduğuna dair biraz güven verdiğini düşündüm.

Profesyonel bir sahte aşk aşığıydı. Erkekleri de aşka inandırırdı ki bu bizim yaşımızdaki çocuklar için kolay değildi. -Özellikle de Jordan gibi iyiye dönüşen kötü bir çocuk için. Cheryl'ın yanındayken kelimenin tam anlamıyla gelmiş geçmiş en büyük pislikten yavru bir köpeğe dönüşüyordu. Her zaman onu sevmesi için yalvarıyormuş gibi görünüyordu - onu kızdırdığı zamanlar hariç. Onu kızdırdığında, gerçek yüzü ortaya çıkıyordu. İnsanlar gerçek benliklerini bir süreliğine saklayabilirlerdi ama zamanla maskeleri düşerdi.

"Hayır. Boş ver onu. Beni sevdiğini söylemiştin," dedi Jordan, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

"Evet, *sevdim-geçmiş zaman.*"

Kitabımın üstünden baktım ve onlara baktım. Jordan'ın yüzü kıpkırmızıydı ve Cheryl onun üzgün olmasıyla eğleniyor gibiydi.

"Hayır," diye tısladı Jordan, onu kolundan sıkıca

tutarak. Kitabımı yere bıraktım.

"Hayır. Bunu yapamazsın. Gerçek bir sebep olmadan

olmaz." "Gerçek bir sebep mi istiyorsun? İyi o zaman."

Cheryl onun kolunu çekti

Hank'in elinden kurtuldu ve dimdik ayağa kalkarak Hank'in gözlerinin içine baktı. "Hank ile yattım."

Jordan'ın gözleri büyüdü. "Ne dedin? Hayır, yapmadın."

"Ben yaptım." Onun da gözleri büyüdü ve dudaklarında hınzır bir sırıtış belirdi.

Olamaz. Koridordaki diğer birçok erkeği ezdiği gibi onun da ruhunu ezmek üzereydi.

"Sen hastayken Tim'in partisinde, sana saçımı yaptıracağımı söylediğimde onun evinde ve dün odamda onu becerdim-"

Jordan gözlerini kapattı ve elleri yumruk oldu. "Hank benim en iyi arkadaşım."

Kıs kıs güldü ve hafifçe göğsüne vurarak onu kendisinden uzaklaşmaya zorladı. "Arkadaşlarını daha dikkatli seçmelisin."

Jordan'ın eli ona sert bir tokat attığında başı yana doğru savrulunca kahkahası kesildi. Sırtı duvara çarptı ve vücudu yere doğru kaydı.

Nasıl olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama bir de baktım ki koridorda dikiliyor, elimde romanımı tutuyor, Jordan kardeşime bir adım daha yaklaşsa onu yere sermeye hazır bekliyordum. Cheryl'ın yüzü Jordan'ın darbesiyle kızarmış ve eli derisini sıkmıştı.

Jordan ona tükürerek, "Sen lanet olası bir fahişesin," dedi, sözleri beni çok etkiledi, hareketleri beni daha çok etkiledi.

Sesi çatlayarak ona bağırdı. "Seni lanet olası fahişe!" diye bağırdı ve yüzüne sert bir tokat attı. Kadın geriye doğru tökezledi ve inledi, eli yanağına gitti. "Sana her şeyimi verdim. Birlikte bir hayatımız vardı. Peki ya oğlumuz? Ailemiz ne olacak?" Onu tekrar tekrar tokatladı. "Bir hayatımız vardı!" Onu yere itti ve sanki çıldırmış gibi gözleri yuvalarından fırladı.

Jordan kardeşime, "Aklın başına gelecek, güven bana," dedi. "Ve koşarak bana geri döndüğünde seni bekliyor olacağım."

Kollarımı havaya kaldırdım, ona vurmama saniyeler kalmıştı. Ayaklarımı yere vurdum, zihnim gözlerimi her kırpışımda geçmişten günümüze yolculuk ediyordu. Jordan dönüp bana bakana kadar ayaklarımı tekrar tekrar yere vurdum. Gözlerimiz karşılaştığında geri adım attım.

Jordan'ın karanlık tarafı ortaya çıkıyordu. Herkesin karanlık bir tarafı, çoğu gün zincire vurduğu kendi kişisel şeytanı vardı. Şeytan bireylerin kulaklarına yalanlar fısıldar, onları korku ve şüpheyle doldurarak karanlık şeyler yapmaya iterdi. Asıl amaç şeytanın sesini kontrol etmek, sadece zincirlendiği dolaptan dışarı çıkmasına izin vermekti. Şeytan ancak kişi onu serbest bırakır ve içeri girmesine izin verirse kişinin zihnini gerçekten ele geçirebilirdi.

Jordan'ın şeytanı o gece zincirlerinden kurtuldu.

Onun karanlığı beni korkuttu.

Şşş...

Yavaşça gözlerimi kırptım ve gözlerimi yeniden açtığımda Jordan'ın yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. "Ne halt edeceksin, ucube? Beni bir kitapla sessizce öldüresiye dövecek misin?" Bana doğru geldi ve bana vuracakmış gibi ileri atıldı.

Elbisemden keskin bir çekişle geriye doğru savruldum, saçımdaki gelincik ormanın zeminine uçtu. Parmakları elbiseme dolandı ve beni yere fırlattı. Nefes alıp verişim hızlandı ve o beni yakaladığında çığlık attım.

tüm ağırlığını üzerime vererek, pis elleriyle ağzımı kapatarak bağırışlarımı susturdu.

Tekmeledim, çığlık attım, bağırdım ve tekmeledim. Beni öldürecekti.

Gözlerimi açtığımda yerdeydim, elimdeki kitapla yüzümü kapatmıştım, korkudan titriyordum, anılardan titriyordum. O parçamdan nefret ediyordum - bazen geçmişe kayan parçamdan. Beni sarsmasından, zaman zaman beni hâlâ etkisi altına almasından nefret ediyordum ama en çok da başkalarının bunu fark etmesinden nefret ediyordum. Panik ataklarımın çoğunu gizli tutmayı başarmıştım. Paniklerin çoğu benim sırrımdı.

Tepkime güldü. "Tam bir kaçık. Ben buradan gidiyorum."

Aceleyle merdivenlerden indi ve çıkarken ön kapıyı çarptı.

Aceleyle ayağa kalktım ve Cheryl'ın yanına koştum. Eğildim ve kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Elimi geri itti.

"Tanrım, Maggie. Neden kendi hayatını kurup benimkinden defolup gitmiyorsun?" diye homurdanarak ayağa kalktı ve yanağını ovuşturdu. "Çok utanç vericisin."

Aceleyle yatak odasına gitti ve kapısını çarparak kapattı.

Koşarak yatak odama gittim, defterimi ve kalemimi aldım ve Cheryl'ın kapısına koşup kapıyı çaldım.

Açtı ve gözlerini devirdi. "Ne istiyorsun?" Kağıda bir şeyler karaladım. ***Hank'le yatmadın.***

Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve ayaklarının üzerinde kaydı. "Git buradan, Maggie."

Dün annemle alışverişteydin. Hank'le yatmadın.

"Bu seni ilgilendirmez."

Jordan sana vurdu. "Onu ben kışkırttım." ***Seni incitti.***

"Onu ben ittim, Maggie. Onu ben ittim."

Anneme ve babama sana vurduğunu söylemeliyim.

"Çeneni kapatacak mısın Maggie?" diye fısıldayarak bağırdı ve defterimdeki sayfaya uzanıp buruşturarak odasına fırlattı. "İlişkiler ya da erkekler hakkında hiçbir şey anlamıyorsun. Jordan bazen böyle oluyor. Ben onu itiyorum, o da beni itiyor. Olayları büyütmeyi bırak. Herkes senin gibi travma geçirmiş ve zarar görmüş değil, tamam mı? Ve bir ucube olman ve kendine ait bir hayatın olmaması benimkine karışabileceğin anlamına gelmiyor."

Geri çekildim.

Ouch.

Bir an için Cheryl'ın üst dudağı seğirdi ve gözleri kamaştı; belki de duygularımı incittiği için pişmanlık hissediyordu? Başını ileri geri sallayarak bu duygudan kurtuldu. "Özür dilemeyeceğim, tamam mı? Sen beni ittin Maggie, ben de karşılık verdim. Her neyse, Jordan ve ben artık birlikte değiliz, o yüzden bunun bir önemi yok. Ben

Şimdi daha büyük ve daha iyi şeyler. Sakıncası yoksa..." Elini tuttu ve bana el salladı. "Güle güle."

İçimi çektim ve odama, dünyanın sessiz köşesine geri döndüm ve kitabımı bir kez daha elime aldım.

Bazen evden çıkmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum ama kapıların dışında Jordan gibi insanlar varsa evde kalmam daha iyiydi.

Konsantre olamadım.

Birkaç dakikadır yatağımda oturmuş, kitabımın iki yüz dokuzuncu sayfasını açmıştım ama yine de okuyamamıştım. Zihnim Jordan'ın kız kardeşime vuruşunu canlandırmaya devam ediyordu. Eli temas ettiğinde Cheryl'ın yüzündeki şok ifadesi. Dudaklarından dökülen yüksek sesli nefes.

Gözlerimi kapattım.

Şşş...

"Bu akşam iyi misin Magnet?" Brooks o gecenin ilerleyen saatlerinde omzunda asılı bir sırt çantasıyla yatak odamın kapısında duruyordu. Gözlerimi açtım ve rahat bir nefes aldım. Zamanlamasının ne kadar mükemmel olduğunu asla bilemezdi ama her zaman ona ihtiyacım olduğunda ortaya çıkardı.

Elimdeki kitabı kapattım ve yatağımda bağdaş kurarak oturup ona baktım. Dağınık kahverengi saçları uzamaya başlamıştı - onun rock yıldızı tarzı - ve kaşlarının altına değiyordu. Arada sırada saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için başını hafifçe geriye atıyordu. Bazen de

Dudaklarını büzer ve saç tellerini hareket ettirmek için sertçe üflerdi, ama asla - ama asla - saçlarını yönlendirmek için parmaklarını kullanmazdı. Bana her baktığında kocaman gülümserdi, bu da benim dudaklarımı gülümsetirdi. Her zaman gülümsemek istemezdim ama Brooks? Sanki tek yapmak istediğim şey gülümsemekmiş gibi hissettiriyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Cevabım evetti. Cevap her zaman evetti.

Yatağıma oturdu. Komodinin üzerindeki deftere ve kaleme uzandım, ilk boş sayfaya kadar açtım. Yatağımın yanında, Brooks'un ziyarete geldiği önceki gecelerden kalma kağıt parçalarıyla dolu bir çöp kutusu vardı. En iyi bu şekilde iletişim kurardık. Sabahları sadece müzik dinlerdik ama öğleden sonraları o konuşur, ben yazardım. Aynı iletişim biçimini Bayan Boone ile de denemiştim ama o bana ağaçları öldürmeme yardım etmeyeceğini söylemişti. Ayrıca, bir sesim olduğunu ve onu kullanabilmem gerektiğini söyledi.

"Bayan Boone ile kavga ettiğinizi duydum," dedi. Gözlerimi devirdim ve o da kıs kıs güldü. "Kötü bir niyeti yok, bunu biliyorsun, değil mi? Muffins'i geri bırakmak için evine gittim ve sana söylediği her şeyi bana da anlattı. Söylediklerinin doğru olduğunu söylemiyorum ama kalbi doğruyu söylüyordu..." Sinirli bakışlarımı görünce sözleri kayboldu.

"Haklıydı." Kıs kıs güldü. "Çok huysuzsun."

Kağıda yazmaya başladım. ***Bana Jessica dedi.***

Kaşlarını çattı. "Evet." Vücudunu hafifçe kaydırdı ve yukarı baktı.

Bir kaşımı kaldırdım.

Daha yukarılara bakarak fark etmemiş gibi davrandı. Parmaklarım omzunu dürttü. "Bir şey söylememem gerekiyor Maggie."

Onu tekrar dürttüm.

İç çekti. "Tamam, ama kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin, tamam mı?"

Burnumu kıvırdım. *Kime söyleyecektim ki?*

Güldü ve burnuma iki kez vurdu. "Sır tutma konusunda mükemmel olan tek kızla konuştuğumu unutmuşum. Annem Bayan Boone'un hafızasıyla mücadele ettiğini söyledi. Geçen hafta sonu onu etrafta dolaşırken bulmuş ve Bayan Boone'un nerede olduğu konusunda kafası karışmış. Annem bunun Alzheimer'ın ilk evreleri olabileceğini düşündüğünü söyledi ve her ihtimale karşı Bayan Boone'un kontrol edilmesini istedi."

Öyle mi yaptı?

Kaşlarını çattı. "Bayan B'yi bilirsiniz, en hafif tabirle biraz inatçıdır. İyi olduğunu ve kimsenin işlerine karışmasına ihtiyacı olmadığını söyledi."

Bayan Boone'da ciddi bir sorun olduğunu düşündükçe içimde endişeli bir his büyüyordu. Ondan nefret etsem de onu çok seviyordum. Ona bir şey olması fikri midemi bulandırıyordu.

Brooks'a birkaç kelime daha yazmak üzereyken elimi kâğıttan çekti. "Bekle, senin için bir şeyim var. Bizim için." Sırt çantasını çıkardı, fermuarını açtı ve kocaman bir kuru silme tahtası ile yeni bir paket çıkardı.

işaretleyiciler. "Bunun yazmanın ve tüm o kâğıtları israf etmemenin daha kolay bir yolu olduğunu düşündüm. Ayrıca, sırlarımızı anlatmak zorunda kalırsak, yüksek sesle konuşmak zorunda kalmam ve sonra kanıtları silebiliriz."

Gülümsedim.

Gülümsedi.

Bir keçeli kalem aldım ve yazmaya başladım, ama ben daha bir şey yazamadan o konuştu.

"Bugün Lacey'den ayrıldım." Ağzım açık kalırken kalemim tahtanın üzerinde sürüklendi. Sinirli bir şekilde güldü ve omuz silkti. "Evet, biliyorum." Lacey ve Brooks yaklaşık dokuz aydır çıkıyorlardı - tam olarak dokuz ay, iki hafta ve dört gün - saydığımdan değil.

Neden?

"Şey, sanırım benden ayrıldı. Hayatımdaki üçüncü seçenek olmayı kaldıramadığını söyledi."

Üçüncü mü?

"Müzik... ve şey..." Bana daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir sırıtış attı. "Sen."

Göğsüm sıkıştı ve daha dik oturdum. Konuşmaya devam etti. "Seninle çok fazla zaman geçirdiğimi, seni her gün gördüğümü düşünüyor. Biraz kıskanç ve aramızda bir şeyler olduğuna dair çılgınca bir fikri var."

Öyle miydik? Aramızda bir şey mi vardı?

Gözlerini devirdi. "Tabii ki değiliz. Ona seninle sadece arkadaş olduğumuzu söyledim, çünkü öyleyiz."

Haklısın. Tabii ki. Aramızda hiçbir şey yoktu. Her gün boynuma taktığım çapa kolyeyi avucumun içine aldım ve hafifçe sıktım.

Brooks ve ben sadece arkadaştık; bu neden karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim?

"Neyse, başkası söylemeden ben söyleyeyim dedim. Bu biraz berbat çünkü yarınki balo için smokinime o kadar para harcadım. Her neyse, önemli değil."

Yine de bunun onun için önemli olduğunu biliyordum çünkü Brooks ne zaman incinse sağ başparmağını çiğniyordu.

Çok üzgünüm Brooks. Acı çektiğin için üzgünüm.

"Evet, ben de. Ondan hoşlandım, biliyor musun? Lacey harikaydı. Ama..." Kuru silgi tahtasındaki sözcüklere kaşlarını çattı, sonra avucunun içine alıp onları sildi. "Gördünüz mü? Elinizin bir hareketiyle acılar yok oldu."

Ayağa kalktı ve parmaklarını romanlarımın sırtlarında gezdirerek odamda dolaşmaya başladı. Acısının geçmediğini biliyordum, çünkü Brooks'un üzgün olduğunda yaptığı bir başka şey de kitaplarımın arasında dolaşmaktı.

Küçüklüğümden beri sahip olduğum küçük kitaplık şimdi romanlarla doluydu ve raflara sığmayanlar yatak odamın çevresinde duruyordu.

Çoğu insanın aksine, kitaplarım türlerine ya da yazar adlarına göre gruplandırılmamıştı. Kitaplarım ciltlerinin rengine göre bir araya getirilmişti. Tüm kırmızılar birbirinin yanında dururken, tüm morlar birbirine yakın dururdu. Bu yüzden,

Biri yatak odama girdiğinde, alanı saran bir gökkuşağı bordürü görürdü.

"Bu nedir?" diye sordu, deri ciltli küçük bir defteri eline alarak.

Yataktan fırladım ve hemen ona doğru koştum.

Hınzırca sırıttı. "Aman... Bu Magnet'in günlüğü olabilir mi?"

Ona doğru sıçradım, o da başının üzerinde tuttu. Tekrar sıçradım ve arkasına götürdü. Kollarım vahşileşmişti, ondan koparmaya çalışıyordum.

"Buraya ne tür şeyler yazıyorsun, ha? Küçük kirli sırlarınızı mı? Merak etmeden duramıyorum..." Daha geniş gülümsedi ve sırıtışı beni aynı anda hem mutlu etti, hem kızdırdı, hem heyecanlandırdı, hem de korkuttu. Günlüğü ondan almamı engellemek için ne kadar sıçrarsa, ben de o kadar sıçrayıp günlüğü kapmaya çalışıyordum. Tenlerimiz birbirine her değdiğinde daha da yaklaşmak istiyordum. Bana her dokunduğunda daha fazlasını istiyordum. Gülmeye ve güldürmeye devam etti. "Özür dilerim Maggie. Beni asla affetmeyeceğini biliyorum ama affetmeliyim. Aklından neler geçtiğini görmek için sadece bir sayfa okumam gerekiyor-"

İlk sayfayı açtı. Hareket

etmeyi bıraktı.

Konuşmayı kesti.

O da gülmeyi bıraktı. "Maggie'nin

yapılacaklar listesi mi?" diye sordu.

Yanaklarım ısındı, midem düğümlendi. Yatağıma geri döndüm ve oturdum.

Takip etti, oturdu ve günlüğü bana uzattı.

Okumanın hatasıydı.

Okumak benim için hem bir hediye hem de bir lanetti. Bu kitaplar daha önce hiç deneyimlemediğim bir dünyaya kaçmamı sağladı ama aynı zamanda bana kaçırdığım her şeyi hatırlattı.

Ben de bir liste yaptım.

Öyle bir liste ki, eğer bir şekilde kapımın önüne çıkabilirsem, yapacak, görecek, keşfedecek şeylerim olsun. Belki hüsnükuruntu, ama kitaplar bana bir şey öğrettiyse, o da hayal kurmanın her zaman katılmaya değer bir amaç olduğuydu.

Listem de her geçen gün büyüdü. Romanlarımdan birinde heyecan verici bir şey olduğunda, bu fikri bulduğum romanın adıyla birlikte defterime ekledim. *National Velvet* sayesinde ata binmek. *Sindirella sayesinde* bir baloya gitmek ve dramatik bir şekilde kaçmak. Aynı anda iki yerde birden durmak, *A Walk to Remember sayesinde*.

Yapılacaklar listemde yüzlerce madde vardı ve bazı günler bir tanesinin bile üstünü çizip çizemeyeceğimi merak ediyordum.

"Yapmak istediğin şeylerin bir listesi mi?" diye sordu bilerek. Başımı salladım.

"Hepsini yapabilirsin, biliyorsun."

Olabilir.

Sonra kelimeyi sildim. O

yazdı: ***Kesinlikle.***

Sonra kelimeyi sildi ama aklımda kaldı.

Bir süre sessizce oturduk, ikimiz de boş tahtaya bakıyorduk.

"Büyüyünce ne olmak istiyorsun Maggie?"

Bu soru hakkında çok düşünmüştüm. Ne olmak istiyordum? Ne *olabilirdim*? Belki bir yazar. İnternet üzerinden kitap yayınlayabilirdim ve evimden hiç çıkmam gerekmezdi. Ya da belki bir sanatçı, babam da eserlerimi fuarlara götürüp satabilirdi. Ya da belki...

Kalemi elime aldım ve tam olarak ne olmak istediğimi yazdım.

Mutluyum.

Brooks da kendi kalemini aldı ve ne olmak istediğini yazdı.

Mutluyum.

Parmakları kelimelerimizi sildi ve yatağımdan sıçrayıp masama gitti ve kalemlerimi karıştırmaya başladı. İstediğini bulduğunda bana doğru döndü ve tahtaya yazmaya başladı.

Bir gün uyanacaksın ve evinden çıkacaksın Magnet ve dünyayı keşfedeceksin. Bir gün tüm dünyayı göreceksin Maggie May ve o gün dışarı çıkıp ilk nefesini verdiğinde beni bulmanı istiyorum. Ne olursa olsun beni bul, çünkü sana bunu gösterecek kişi ben olacağım. Yapılacaklar listenden bazı şeyleri çıkarmana yardım edeceğim. Sana tüm dünyayı göstereceğim.

Bir anda onun olmuştum ve o bunu asla bilmeyecekti.

Söz mü? Yazmıştım.

Söz veriyorum, diye cevap verdi.

Kelimeleri silmeye gittim ve elim üzerlerinden geçtiğinde sadece sözüm kayboldu. Gülümsedi ve bana Sharpie kalemini gösterdi. "Çıkmayacak. Tahtayı bu şekilde saklamanı istiyorum. Sana verdiğim söz olarak sakla. Yarın rastgele konuşmalar için sana yeni bir tahta getireceğim."

Dudaklarım sanki konuşacakmışım gibi aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Bilerek gülümsedi. "Bir şey değil. Şimdi de müzik mi?"

Başımı salladım ve o iPod'unu çıkarırken ikimiz de yatağıma uzandık.

The Fresh & Onlys'den "Waterfall".

"Bu şarkıda elektro gitarın tırmanış şekli inanılmaz. Aynı anda hem hiçbir şeyin hem de her şeyin ortasındaymışsınız gibi hissettiriyor. Eğer dinlerseniz bas gitaristin de ne kadar mükemmel olduğunu duyabilirsiniz. Klavyeyi tırmanma şekilleri..." İçini çekti ve elini göğsüne vurdu. "Altın."

Müzik hakkında konuştuğunda neden bahsettiğini neredeyse hiç bilmiyordum, ama onu hayata geçirme şeklini sevdim.

"Brooks." Calvin kafasını kapı aralığımdan içeri soktu ve en iyi arkadaşına kaşlarını kaldırarak baktı. "Beş dakika sonra antrenmanımız var. Hadi gel. Demo kasetleriyle birlikte göndereceğimiz mektubun üzerinden geçmemiz gerekiyor," dedi Calvin.

Brooks ve Calvin ünlüydüler... daha doğrusu ünlü *sayılırlardı* - sadece benim varlığından haberdar olduğum türden bir ünlü. Gruplarının solistiydiler ve garajımızda sahne alma konusunda son derece iyi eğitim almışlardı. Henüz keşfedilmemiş olsalar da, bir gün büyük bir şey olacaklarını biliyordum.

Fark edilmeyecek kadar iyiydiler.

"Bizi kaydetmeye geliyorsun, değil mi Magnet?" Brooks yatağımdan kalkarak sordu, her zamanki gibi neşeli görünüyordu.

Tabii ki geliyordum. Video kamerama uzandım, onu aldım ve sonra ayağa kalktım. Diğer elimle de okuduğum kitabı aldım. Bando provalarını hiç kaçırmazdım; günümün en önemli anıydı. Her zaman oturur ve onları mutfaktan da kaydederdim. Annem ve babam birkaç yıl önce bana bir kamera almıştı çünkü bir terapist kameraya açılabileceğimi ve konuşabileceğimi düşündüğünü söylemişti. Saatlerce kendime bakıp göz kırptığım ortaya çıktı, bu yüzden kamerayı boşa harcamak yerine kardeşimin grubunu kaydetmek için kullandım.

Aşağı inmeden önce, sokağa bakan yatak odamın penceresine yöneldim ve Bayan Boone'un, Muffins yanında uyurken hasır sandalyesinde ileri geri sallandığı ön verandasına baktım.

Dudakları sanki yanındaki sabit hasır sandalyede oturan görünmez adamla sohbet ediyormuş gibi kıpırdadı. *Onun Stanley'i.*

Parmaklarım soğutulmuş bardağa dokundu ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra söylediği bir şeye kıkırdadı

yanındaki boş sandalyeye dokundu ve onun sallanışıyla uyum içinde hareket etmesini sağladı.

Bayan Boone'un hayatı yavaşlıyordu ve günlerce anılarında yaşadı. Anılarında yaşamadığı zamanlarda ise bana kendi anılarımı nasıl yaratmam gerektiğini anlatıyordu. Bugünlerde yaşadığı hayat pek çok kişiye üzücü gelebilirdi ama bana Bayan Boone çok şanslı görünüyordu. Yalnız olabilirdi, ama onun zihninde asla gerçekten yalnız değildi.

Anılarım seyrekti ve bazılarını -belki de çoğunu- hikaye kitaplarından çaldığıma emindim. Bir yanım beni itip kakmasına kızıyordu ama bir yanım da itilip kakılmam gerektiğini biliyordu. Yapılacaklar listemin olmasının bir nedeni de oydu. Kaba davrandığı zamanlarda bile benim bir geleceğim olduğuna inanıyordu.

Kendinize inanmadığınız zamanlarda size inananlar, yakınınızda tutmanız gereken kişilerdi.

Maggie

"Bir, iki, bir, iki, üç, başla!" Calvin, Brooks ve grubuyla birlikte bas gitarıyla rock yapmadan önce garajda bağırıyordu. Mutfakta yere oturup garaj kapısından onları kaydediyordum ve ne zaman konuşmaya ara verseler romanımı okumaya geri dönüyordum.

Gençken, okumak benim güçlü yanım değildi, ancak yıllar geçtikçe, kaybettiğim sesim oldu. Sanki karakterler kafamın içinde yaşıyor ve düşüncelerini benimle paylaşıyorlardı ya da tam tersi.

Son on yılda sekiz yüzden fazla kitap okudum. Bir zamanlar sekiz yüzün üzerinde yaşamıştım. Yaklaşık altı yüz doksan kez aşık oldum, belki yirmi kez şehvete düştüm ve yaklaşık on milyar kez nefrete düştüm. Bu sayfalar boyunca esrar içtim, paraşütle atladım ve çıplak yüzdüm. Sırtımdan bıçaklandım

arkadaşlarını -hem fiziksel hem de duygusal olarak- kaybetmiş ve sevdiklerinin yasını tutmuştur.

Her bir karakterin hayatını yatak odamın duvarları arasında yaşadım.

Babam maaş gününde bana her iki haftada bir yeni bir kitap -ya da beş kitap- getirirdi. Hayatının yüzde yirmisini kitapçılarda bir sonraki kitabımı aramakla geçirdiğini sanırdım.

Her gün en sevdiğim zaman, ben mutfakta kitap okuyup dinlerken çocukların okuldan eve gelip garajda müzik çaldıkları zamandı. Çocuklar şarkı sözleri, akorlar ya da Owen'ın davul çalması üzerine kavga etmeye başladıklarında okumaya ara verirdim.

Klavyeci Oliver homurdanarak, "Sadece söylüyorum Rudolph, ritmi iki sayıyla kaçırıyorsun," dedi. Oliver nefes aldığından daha fazla terleyen iri bir adamdı. Giydiği her gömlekte ter lekeleri vardı. Davul taburesinden kalktığında poposundaki ter lekeleri çok yoğundu ve çocuklar bu konuda onunla hep alay ederdi. Ayrıca Oliver her zaman açtı. Eğer yemek yemiyorsa, yemekten bahsediyordu. Etin her türlüsünü tanıdığım herkesten daha çok seven düzenli bir etoburdu. Aşırı terlemesi ve biftek sevgisinin yanı sıra Oliver aynı zamanda gruptaki en büyük oyuncak ayıydı ve Rudolph olarak da bilinen Owen dışında kimseyle hiçbir şey için kavga etmezdi. İkili her gün her şey için kavga ederdi. O gün kavga Rudolph'un iki sayı eksik olması nedeniyle başladı; o her zaman iki sayı eksik olurdu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Oli. Çok hızlı oynuyorsun. Geri çekilmen gerek." Rudolph, Oliver'ın tam zıttıydı; vejetaryendi, ince yapılıydı ve hava sıcaklığı ne olursa olsun donmamak için her zaman kat kat giyinirdi. Her zaman kırmızı bir burnu vardı, bu yüzden ona bu lakap takılmıştı.

"Dostum, benimle dalga mı geçiyorsun? Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Senin-" diye başladı Oliver.

Rudolph araya girdi. "Hayır, senin-"

"KULAKLARINIZI TEMIZLEMEK IÇIN!" Oliver ve Rudolph hep bir ağızdan bağırdılar. Yüz yüze durmaları, çığlıklar atarken birbirlerini itip dürtmeleri sadece birkaç saniye sürdü. Oliver kolunu Rudolph'un boynuna doladı ve başını Oliver'ın koltuk altına sokmaya zorladı.

"Argh! İğrenç. Hadi, Oli! Kimse bunu hak etmiyor!" Rudolph bağırdı, yüzü burnuyla aynı renge dönmüştü. "Bırakın beni!"

"Söyle! Söyle!" Oliver emretti. "Tuşlarda en iyi olduğumu söyle!"

"Anahtarları en iyi sen kullanıyorsun, tamam mı, sik kafalı?"

"Ve ilk ben doğduğum için annemin beni daha çok sevdiğini söyle!" Oliver alay etti.

"Canın cehenneme, Oli..." Oliver, Rudolph'un başını kolunun altına doğru itti ve Rudolph'un üzgün bir köpek yavrusu gibi inlemesine neden oldu. "Tamam! Seni en çok annem seviyor! En çok seni seviyor, seni lanet köfte."

Oliver küçük kardeşini -on yedi dakika daha küçük- tutmayı bıraktı ve ellerini birbirine vurarak

geniş bir sırıtış. İkisi çift yumurta ikiziydi ve öyle de kavga ediyorlardı. İzlemesi her zaman eğlenceliydi.

Ben çocukların kavgasını izlerken Brooks ve Calvin bir köşede durmuş, şarkı sözlerini ve grupla ilgili fikirlerini karaladıkları bir deftere bakıyorlardı. Çoğu zaman Brooks ve kardeşim de ikizler gibi tam bir aptaldı, prova yaptıkları zamanlar hariç. Azimliydiler, odaklanmışlardı ve Wisconsin, Harper County'den Hollywood'a giden pırlantalar olmaya kararlıydılar.

Annem elinde dört pizzayla mutfağa girdi ve "Çocuklar! Yemek!"

Bu hepsini evin içine sokmaya yetti. Hollywood'dan daha iyi olan tek şey pepperoni pizzaydı.

Büyük paralar kazandıklarında büyük malikaneler, Ferrari'ler, yatlar ve maymunlar satın alma planlarını gözden geçirirken masada adamlarla birlikte oturdum.

"Eğer büyük olacaksak bir grup ismi bulmamız gerektiğini düşünmüyor musun?" Rudolph glütensiz peynirli pizzasıyla karnını doyururken sordu.

"Bekle, yani Ebeveynsiz Papağanlar işe yaramıyor mu?" Brooks şımarık yüzünü elinin tersiyle silerek sordu.

Oliver, "Bunun harika bir şey olduğunu düşünmüştüm," dedi.

"Bence çok saçmaydı!" Rudolph aynı fikirde değildi. "Ninjalarla ilgili bir şeyler yapmalıyız!"

"Hayır, korsanlar!"

"Ninja korsanlar!" Calvin bağırdı. Çocuklar birbirlerinin üzerine konuşmaya başladılar ve ben sessizce oturup

pizza, onların hareketlerini almak. Çoğu zaman insanların yanındayken kendimi duvardaki bir sinek gibi hissederdim, bir şekilde hayatlarına kulak misafiri olurdum, çünkü çoğunlukla sessizliğim nedeniyle varlığımı unuturlardı.

Ama arada sırada... "Ne düşünüyorsun, Magnet?"

Brooks beni hafifçe yanımdan dürttü ve onun küçük dokunuşuyla içimdeki her şey ısındı. Gözleri bana doğru gülümsedi ve kalp atışlarım hızlandı. Onun bu yönünü seviyordum. Dünyanın geri kalanı varlığımı unutmuşken onun beni görebilmesini seviyordum. Ona küçük bir gülümseme verdim ve omuz silktim.

"Hadi," dedi, defterini açıp boş bir sayfa gösterdi ve kalemini bana uzattı. Kalemi elinden alırken parmaklarımın eline değmesine izin verdim. Her hareketimi izliyordu ve ben de her hareketime dikkat ediyordum.

Hissetti mi? Sıcaklığımı? İsteğimi? İhtiyacımı?

Ben yazmaya başladığımda gülümsedi ve kâğıdın üzerinde gezinen elimin kıvrımlarını inceledi. Bitirdiğimde defteri ona doğru ittim.

"Dolandırıcılar," dedi yüksek sesle, defteri elinde tutarken.

"Dolandırıcılar mı?" Rudolph şaşkınlıkla böğürdü.

"*Dolandırıcılar* mı?" Oliver, Owen'dan daha yüksek bir ses tonuyla yankılandı.

"C Calvin'in, O Owen'ın, diğer O Oliver'ın ve Brooks da geri kalanların adı," diye açıkladı. "Değil mi Maggie?"

Başımı salladım.

Evet. Evet.

İsmimin anlamını ben açıklamadan anlamış olması kalbimin patlamasına neden oldu. Kafamda hiç dile getirmediğim düşünceleri nasıl anlayabiliyordu? Beni nasıl bu kadar zahmetsizce okuyabiliyordu?

"Dolandırıcılar!" Calvin elini masaya vurarak bağırdı. "Bayıldım. Bayıldım amına koyayım," diye tezahürat yaptı kardeşim. "Sadece sahnede olduğunuzu düşünün: 'Merhaba, biz Crooks'uz ve bu gece kulaklarınızı çalmak için buradayız."

Onlar konuşmaya devam ederken kendi kendime kıkırdadım.

"Biz Crooks'uz ve bu gece paranızı çalmak için buradayız!" Oliver şaka yaptı.

"Biz Crooks'uz ve bu gece kalplerinizi çalmak için buradayız!" Brooks güldü.

"Evet! Evet! Evet! Evet! Ya da ne dersiniz: Biz Crooks'uz ve... ve... ve..." Rudolph kaşlarını çattı. "Lanet olsun, hepiniz en iyi tek cümleleri söylediniz."

"Ertelersen kaybedersin, küçük kardeşim. Belki diyetine daha fazla protein ekleseydin, beynin bu kadar yavaş olmazdı." Oliver kıkırdadı.

"Evet Oli, çünkü seni zeki yapan şey Bambi yemen. İşte bu. Muhtemelen bu yüzden matematikten A aldın, değil mi?" Rudolph alaycı bir şekilde cevap verdi. "Bekle, sen D eksi aldın."

İkizler tartışmaya başladılar ve o ortaya çıkana kadar onları hiçbir şeyin durduramayacağını biliyordum. *Cheryl.*

Eski erkek arkadaşıyla daha önceki etkileşimini tamamen atlatmış ve flörtöz haline geri dönmüş görünüyordu.

Cheryl kalçalarını sallayarak ve saçlarını parmağının etrafında döndürerek, "Hey, çocuklar," diye şarkı söyledi.

Bu hareketi sana çocukken öğretmiştim!

"Bu gece hepinizin burada olacağını bilmiyordum." Cheryl erkeklerle konuşurken sesini hep garip bir şekilde düşürürdü. Baştan çıkarıcı görünmeye çalışırdı ama bana günde on beş paket sigara içen biri gibi gelirdi. Çok saçmaydı. Ve tabii ki orada antrenman yapacaklarını biliyordu - her zaman bizim evdeydiler.

"Oh, hey, Cheryl!" İkizler canlandı ve gözleri onun kişisel ikiz setine takıldı.

"İyi görünüyorsun," diye havladı

Rudolph. "Hayır, harika

görünüyorsun!" Oliver bağırdı.

"Harika!"

"Çarpıcı!"

"Seksi!" diye bağırdı ikizler hep bir ağızdan.

Cheryl gözlerini kırpıştırdı ve onları tamamen görmezden gelerek bakışlarını kendisine hiç zaman ayırmayan Brooks'a dikti. Calvin ve Brooks'un kafaları defterlerine geri dönmüş, gelecek planlarına bakıyorlardı. Brooks kız kardeşimle hiç ilgilenmiyor gibiydi, muhtemelen onu çocukluğundan beri tanıdığı için. Bunun Cheryl'ı rahatsız ettiğini söyleyebilirdim - her kız Brooks'un kendisini fark etmesini isterdi... ben de dahil.

"Selam Brooks," dedi. "Nasılsın?"

Saçlarını döndürmeye devam etti ve ben de gözlerimi devirmeye devam ettim. Brooks ona doğru baktı ve defterine geri dönmeden önce gülümsedi. "İyiyim Cheryl. Sen nasılsın?"

Yemek masasının üzerinde zıpladı, sonra dirseklerini göğüslerine bastırarak göğüslerini birleştirdi.

"Ben iyiyim. Jordan bugün benden ayrıldı."

Gerçekten mi? Senden ayrıldı mı? Ben öyle duymadım.

"Öyle mi?" diye kibarca cevap verdi, pek ilgilenmiyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet. Söylentilere göre Lacey'den ayrılmışsın." Kaşlarını çattı, tabii ki dramatik bir şekilde. "Ya da o senden ayrıldı. Bu berbat bir şey."

Brooks omuz silkti. "Olur böyle şeyler, sanırım."

"Evet, bu çok kötü çünkü son sınıfta olduğu için baloya onunla gitmem gerekiyordu. Elbisemi çoktan aldım."

"Benim bir randevum yok!" Rudolph

bağırdı. "Benim de yok!" Oliver atladı.

"Ama sizin zaten smokininiz yok. Calvin'in Brooks'la birlikte onlarınkini almaya gittiğini biliyorum... Oh! Bir fikrim var!" Cheryl ellerini birbirine vurarak bağırdı.

Olamaz.

"Sen ve ben birlikte gitmeye ne dersin Brooks? Arkadaş olarak gidebiliriz, biliyorsun değil mi? İkimizin de etkinliği kaçırması mantıklı olmaz, değil mi?"

Brooks tereddüt etti, çünkü nazik biriydi. Cheryl'ı herkesin önünde utandırmak istemiyordu ve Cheryl biliyordu ki

o da vardı. Muhtemelen ona grubun önünde sormasının nedeni de buydu.

"Sence de bu harika bir fikir değil mi Maggie?" Cheryl tatlı bir ses tonuyla Brooks'a dönmeden önce bana uyarı dolu bir bakış fırlattı. "Bugün ayrıldıktan sonra yanımda olan Maggie'ydi. Balonun benim için ne kadar önemli olduğunu o da biliyordu. Haftalardır bunun hakkında konuşuyorduk."

Hayır, gitmemiştik. Eski erkek arkadaşı ona vurmadan birkaç dakika öncesine kadar kız kardeşimin baloya gideceğini bile bilmiyordum.

Bir an için gözlerimi kapattım.

Şşş...

"Şey..." Brooks'un sesi çatladı ve gözlerimi açtım. Ensesini ovuşturdu ve bana doğru baktı, gözleri yardım için yalvarıyordu ama ne diyebilirdim ki?

Hiçbir şey.

"Sanırım sadece arkadaş olarak gitmek iyi olabilir."

Kalabalık bir odada bir kalbin nasıl paramparça olabileceği ve sesin tek bir kişi tarafından bile duyulamayacağı beni hayrete düşürdü.

Maggie

Baloyla ilgili her şeyden nefret ederdim - elbiseler, yavaş dans, çiçekler. Her şeyin ne kadar yapay ve klişe göründüğünden, ne kadar sahte olduğundan nefret ediyordum ama en çok da evde eğitim gördüğüm için asla bir baloya katılamayacak olmaktan nefret ediyordum. Ayrıca Cheryl'in bu yıl sadece birinci sınıf öğrencisi olmasından ve *ikinci mezuniyet* balosuna katılacak olmasından da nefret ediyordum.

"Yani, zaten sen onunla gidemezsin, onun da tek başına gitmesi mantıklı değil, anlıyor musun?" Cheryl makyaj masamın önünde durmuş elma şekeri kırmızısı rujunun on beşinci katını sürerken sakızını tekrar tekrar çıtlattı. Yatağımda oturmuş, göğsüme dayadığım bir kitapla kız kardeşimin konuşmalarını dinliyordum.

Kırmızı rujunu sildi ve ardından koyu mor bir ton sürdü. İşini bitirdiğinde, sanki güzelliğiyle gurur duyuyormuş gibi kendine gülümsedi - sanki bu sadece genetik değil de kendi eseriymiş gibi. Uzun altın rengi elbisesi her

Kalçalarını salladığında, ki bunu sık sık yapıyordu. "Ayrıca"- hınzırca sırıttı-"Sanırım benden hoşlanıyor."

Kendi kendime kıs kıs güldüm.

Hayır, yok.

Dönüp bana baktı ve dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Ne düşünüyorsun? Bu rengi mi? Yoksa kırmızı mı?" Kaşlarını çattı. "Neden sorduğumu bile bilmiyorum. Makyaj hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Yüzün her zaman bir kitabın içinde olmasaydı belki daha çok şey bilirdin." Aceleyle yanıma geldi ve yatağa oturdu. Kitabımı göğsüme yaklaştırdım ama onu elimden kaptı ve yere fırlattı.

Aman Tanrım. Bu bir çeşit taciz olmalıydı, değil mi? Kelimenin tam anlamıyla düzinelerce karakteri -düzinelerce arkadaşımı- zedelemiş ve hırpalamıştı. Kitabı elimden alması kabaydı ama fırlatması aile bağlarımızın kopması için yeterli bir sebepti.

"Cidden, Maggie. Konuşmama ve evden çıkmama olaylarınla zaten tuhafsın. Gerçekten de sadece kitap okuyan kız olarak mı bilinmek istiyorsun? Bu biraz ürkütücü."

Yüzün biraz ürkütücü.

Sadece gülümsedim ve omuz silktim.

Saçlarını savurdu. "Yani, önemli şeylere geri dönelim. Yani, balodan önce Lacey ondan ayrıldığı için hâlâ üzgün olduğuna eminim. Ayrıca, ona ne kadar değer verdiğini biliyorum, bu yüzden ona eş olmayı teklif ettim, çünkü dört gözle beklediği tek şeyi kaçırmasını istemeyeceğini biliyordum. Ben sadece senin için gidiyorum, Maggie."

Ne kadar asilce.

Kız kardeşimin yüzüne gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. *Abla,* o gün bu terimi biraz gevşek kullandım.

"Her neyse, Brooks'a onunla gitmem konusunda ne kadar destekleyici olduğunu söyledim, bu yüzden desteğin için teşekkür ederim." Bana sevimsiz bir gülümseme verdi ve kıvırcık saçlarını tekrar omzuna attı. "Sanırım Calvin ve Stacey on dakika içinde Brooks ve benimle arka bahçede buluşup fotoğraf falan çektirecekler. Evet, hangi ruj?"

Mor olanı işaret ettim çünkü berbat görünmesini istiyordum.

Kırmızıyı seçti ve bu da onu muhteşem gösterdi.

"Mükemmel!" Yatağımdan kalktı, göz alıcı elbisesini düzeltti ve son bir kez daha aynanın karşısına geçti. "Dışarı çıksam iyi olacak. Brooks beni bekliyor olacak." Odamdan çıktığı süre boyunca kalçalarını sağa sola salladı.

O gözden kaybolur kaybolmaz hemen romanıma koştum, elime aldım ve kapağını ovuşturdum. *Kusura bakmayın arkadaşlar.* Arka bahçeye bakan pencerelere doğru aceleyle ilerlerken kitabı kollarımın arasında sıkıca tuttum ve ağabeyimle kız arkadaşının süslü balo kıyafetleri içinde gülüşüp kucaklaşmalarını izledim. Calvin, Stacey'i öyle bir güldürürdü ki gülme sesi gökyüzüne fırlardı. Stacey'nin elleri her zaman onun göğsüne yaslanır, gözleri de her zaman onun üzerinde olurdu. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak etmiştim: sevgi dolu bir çift gözle görülmek.

Bakışlarım, Brooks'un ortaya çıkıp koluna girmesini sabırsızlıkla beklerken selfie çeken Cheryl'e kaydı

Şeker. Hiçbir şeye geç kalan biri değildi, bu yüzden onu henüz görmediğim için biraz şaşırmıştım. Hâlâ caddenin karşısındaki ailesinin evinde olup olmadığına bakmak için diğer pencereye koşarken midem düğüm düğüm oldu. Brooks'u en son ne zaman smokin içinde gördüğümü hatırlamıyordum ve bu manzara ilgimi çekmedi desem yalan söylemiş olurdum. Her zaman çok yakışıklı, çok mutlu görünüyordu.

Kalp atışlarım göğsümde hızla atıyor, onun evinden çıkmasını, caddenin karşısına geçip arka bahçeme gelmesini ve Cheryl'a aşık olmasını bekliyordum.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Kafamın içinde küçük bir dua dolaştı.

Yapma Brooks.

Bundan daha fazlasını hak ediyordu. Cheryl'in oyunlarından daha fazlasını hak ediyordu.

Orantısız gülümsemelerinin ne kadar yakışıklı olduğunu, zekâsının ne kadar parlak olduğunu ve dudaklarından hiçbir kelime dökülmeden iletişim kurmakta ne kadar iyi olduğunu bilen biri tarafından sevilmeyi hak ediyordu.

"Bugün iyi misin Magnet?"

Bu benim en sevdiğim kelimeler dizisiydi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Brooks'un lacivert bir smokin, siyah beyaz puantiyeli bir kravat ve aynı puantiyeli çoraplarla kapımın önünde dikildiğini gördüm. Koyu kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı ve koyu kahverengi gözleri her zamanki gibi kendi kendine gülümsüyordu. Elinde şeffaf bir kutu vardı.

bilek korsajı, sarı çiçekler ve pembe kurdelelerden oluşan güzel bir dizi.

Vay, Brooks.

Aklımın hayal edebileceğinden çok daha iyi görünüyordu ve parmaklarımı karışmış saçlarımda gezdirirken midemde kelebekler uçuşuyordu. Gülümsedim. O da bana gülümsedi, ama hep ağzının sol tarafından. Bilip bilmediğini merak ettim...? Bu gülümsemenin beni nasıl sersemlettiğini biliyor muydu?

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu, ellerini pantolonunun içine sokarak.

Başımı salladım. *Her zaman.*

Odama girdi ve arka bahçeye bakmak için pencereye doğru yürüdü, Cheryl biriyle mesajlaşıyordu, başparmakları tuşlara çarpıyordu. Birkaç saniye içinde Brooks'un cep telefonu çaldı. "Geç kaldığım için zaten bana kızgın," diye açıkladı hafifçe ileri geri sallanarak. Telefonu iki kez daha çaldı. "Bu ondan gelen on yedinci mesaj."

Sırf bana inat Brooks'la çıkan kız kardeşime baktım. Nedense konuşmadığım ve evden çıkmadığım için ne kadar kötü durumda olduğumu görmek ona kendini daha iyi hissettiriyordu.

Brooks, "Onunla gitmek istemedim," diye açıkladı. Başını bana doğru eğdi ve kaşlarını çattı. "Lacey benden ayrıldıktan sonra evde falan kalırım diye düşündüm. Biraz video oyunu oynarım. Belki buraya gelir ve seninle müzik falan dinlerdim ama Cheryl bana sürekli onunla gitmemin senin için ne kadar önemli olduğunu söyledi."

Bir kaşımı kaldırdım.

Kıs kıs güldü. "Evet. Bilmeliydim." Birkaç dakika sessizce durduk, Cheryl'ın paniklemesini ve Calvin ile Stacey'nin aşklarının derinleşmesini izledik. Birkaç kuş pencerenin önünden dans ederek geçerken Brooks hafif bir iç çekti. "Sence Calvin ve Stacey ne kadar sinir bozucu derecede mükemmel olduklarının farkındalar mı?"

Başımı salladım, o da kıs kıs güldü. Evet, biliyorlardı.

"Cal ve ben bu gece baloda sahne alacağız. Sana söyledi mi?"

Vardı. Yıllarca ailemin garajında onları dinledikten sonra, o gece onları canlı görmek inanılmaz olurdu. Bir rüya gerçek oldu.

"Stacey performansı kaydedecek ve görmek istersen sana gönderecek."

Elini elime aldım ve iki kez sıktım. *Evet.* O da benim elimi sıktı.

Evet. Evet.

"Benimle dans etmek ister misin Maggie May?"

Ona doğru döndüm ve yanakları kızardı. Bakışlarım dudaklarıyla buluştu, neredeyse ağzından çıkan kelimeleri hayal edip etmediğimi merak ediyordum. Küçük bir kıkırdama çıkarken alt dudağını endişeyle çiğnedi. "Yani... zorunda değilsin. Özür dilerim. Bu aptalcaydı. Ben sadece... Lacey'nin benden ayrılması ve Cheryl'ın... Cheryl olması nedeniyle, balo günümde gerçekten değer verdiğim biriyle dans etmenin güzel olacağını düşündüm."

Artık paniklemiş olan bakışlarım onun gergin gözleriyle buluştuğunda nefes alışlarım ağırlaştı ve romanım üzerindeki hakimiyetim azaldı.

Hiç dans etmemiştim. Nasıl yapıldığını bilmiyordum.

Ben sadece dans, balo ve iki insanın birbirinin kollarında bütünleşmesi hakkında okumuştum.

"Yapmak zorunda değilsin. Üzgünüm." Boğazını temizledi ve tekrar pencereye baktı. "Aptal" kelimesini mırıldandı ve içten içe kendini dövdüğünü söyleyebilirdim.

Kitabımı pencere kenarına koydum ve başımı salladım.

Göz ucuyla beni izliyor olmalıydı, çünkü gülümsemesi bana doğru dönmeden genişledi. "Öyle mi?" diye sordu.

Evet.

Parmaklarımı dağınık saçlarımda gezdirdim ve tüylerim diken diken oldu. Uzun beyaz maksi elbisem ne Cheryl'ınkine ne de Stacey'ninkine benziyordu. Makyaj yapmamıştım ve hayalet gibi solgun vücudumda çok az kıvrım vardı ama Brooks bunu umursamıyor gibiydi. Bana her zaman baktı ve ne olursa olsun yeterli olduğumu hissettirdi.

Bana doğru döndü ve gülümsedi.

"Bileğini alabilir miyim?" diye sordu.

Onu uzattım ve o da Cheryl'ın korsajının olduğu kutuyu açıp koluma taktı.

"Sadece şimdilik, bilirsin, daha gerçekçi görünmesi için."

Cebinden iPod'unu çıkardı ve seçtiği şarkıya gelmeden önce müzikleri arasında gezindi. Kulaklıklardan birini bana uzattı, diğerini aldı ve sonra

play tuşuna bastı ve iPod'u pantolonunun ön cebine yerleştirdi. Çalan şarkıdan emin olamadığım için kaşlarımı kaldırdım.

"Bir süre önce yazdığım ve akustik olarak çaldığım bir şey. Sadece enstrümantal. Kimse sözleri falan duymadı ama sanırım artık duyabilirsiniz. Çünkü onları sizin için yazdım."

Bayıldım.

Şimdiden sevdim.

Bana doğru yürüdü ve ellerini uzattı. Bir adım öne çıktım ve kollarını belime doladı, sonra beni kendine çekerken kollarım boynuna dolandı. Teni tıraş kremi ve bal gibi kokuyordu -yeni favori kokum. Eğer bu bir rüyaysa, asla uyanmayacağıma yemin ettim. Biz sallanırken, o beni daha da yakınına çekti. Ve beni kendine çekerken şarkı söylemeye başladı.

Yağmur damlaları düşmeye başladığında göğsüme yaslanır.

Kendini çok güçsüz hissediyor, amaçsızca uçuyor, duvarlara çarpıyor

Boğulmaya başlamayacağı bir an için dua ediyor Kalbi sessizliğe bir cevap için yalvarıyor

ruhunun bağlı kalması acıtır.

Sesini dinlerken göğsümde bir ağrı oluştu. Dudakları dudaklarımın üzerinde oyalandı, kelimeleri bana doğru düştü. İçime verdiği küçük nefesleri ve titreyen parmaklarını omurgamda hissettim. Ruhunu hissettim, bedenim ona yaslandı, gözlerim şarkı söyleyen dudaklarına dikildi. *Brooks.*

Senin çapan olacağım
Seni gece boyunca sabit tutacağım,
senin sabitliğin olacağım.
karanlık ve yalnız gelgitler sırasında
Seni yakınımda tutacağım, ışığın olacağım, iyi olacağına söz vereceğim
Senin çapan olacağım
Ve bu savaşın üstesinden geleceğiz.

Beni delirtti. Tutuşu, dokunuşu, sesi, sözleri. Ruhuyla ilgili her şey beni ateşliyordu ve ben de onun yanında yanmaktan gurur duyuyordum.

Her gün zihninin selinden kaçmaya çalışıyor Karanlık
onu bir bağa kilitlediğinde umudunu kaybediyor
Benden uzaklaşıyor ve ben sıkı sıkı tutunmaya
çalışıyorum, söz veriyorum gün ışıyana kadar
her şey bitecek

Senin çapan olacağım
Seni gece boyunca sabit tutacağım,
senin sabitliğin olacağım.
karanlık ve yalnız gelgitler sırasında
Seni yakınımda tutacağım, ışığın olacağım, iyi olacağına söz vereceğim
Senin çapan olacağım
Ve bu savaşın üstesinden geleceğiz.

Seni yakınımda tutacağım, ışığın olacağım, iyi olacağına söz vereceğim

Seni yakınımda tutacağım, ışığın olacağım bebeğim, her şey yoluna girecek, çapan olacağım

Ve bu geceyi atlatacağız

"Maggie," diye fısıldadı bana karşı, dudaklarımız henüz birbirine değmemişti. Bedenlerimiz birbirine çarparak sarsıldı ve o güldü. "Titriyorsun."

Sen de öylesin.

Sanki aklımı okumuş gibi gülümsedi ve ben de onunkini okumak için elimden geleni yaptım.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın Magnet, ama..." Dudakları yaklaştı ve kendiminkilere sürtündüklerini hissettiğime yemin edebilirim. Parmakları sırtıma daireler çizerek masaj yapıyordu ve her bir daire tamamlandığında eriyordum. "Ya haklıysa? Ya Lacey bir şeylerin peşindeyse? Ya aramızda arkadaşlıktan öte bir şey varsa?" Sırtımın alt kısmındaki tutuşu daha da sıkılaştı ve beni daha da yakınına çekti. Dudaklarımız tekrar birbirine değdi ve midem düğümlendi.

"Geri çekil, ben de geri çekileyim," dedi bana. Daha da yaklaştım, ellerimi göğsüne koydum ve kalp atışlarını hissettim. Bakışları dudaklarıma kaydı ve onun titremeleri benim titremelerim oldu. "Bana seni öpmememi söyle Maggie. Geri çekil, ben de seni öpmeyeyim."

Kıpırdamadan durdum.

Tabii ki hareketsiz kaldım.

Kaldım ve bekledim, öldüm ve bekledim.

Yerini bulduğunda, dudakları dudaklarıma değdiğinde beynim sersemledi ve hayata geri döndüm.

Dudakları önce nazikçe dudaklarıma yapıştı ve içimdeki her şey onun bir parçası haline geldi. Parmakları sırtıma dolandı ve beni kendine doğru çekti, dudaklarını dudaklarıma daha sert bastırdı ve uzun zamandır ilk kez bunu hissettim.

Mutluyum.

Gerçek mi bu?

Buna iznim var mı?

Mutlu olmaya iznim var mı?

En son öpüldüğümde, kollarını bana dolayan, sanki sahip olduğunu bilmediği bir rüyanın vaadiymişim gibi bana sarılan aynı çocuktu.

Bu öpücük yıllar öncesinden farklıydı. Bu sefer saniyeleri saymadık ama benden çaldığı nefesleri saydım.

Bir...

İki...

Yirmi beş.

Bu kez öpücük o kadar gerçek, o kadar mükemmel, o kadar sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi ki.

Bu sefer sonsuza kadar.

"Maggie, gördün mü-"

Brooks beni tutmayı bıraktı ve kapıdaki kişiye sırtını dönerek geriye doğru sıçradı. Kulağımdaki kulaklığı çekip çıkardı ve öne doğru sendelememe neden oldu.

Gözlerim şok olmuş bir halde orada duran anneme kaydı. "Cheryl'ın kırmızı ruju," diye cümlesini tamamladı. Garip bir sessizlik oldu ve Brooks kravatını düzeltirken annem gözlerini kıstı. "Brooks, sanırım Cheryl aşağıda fotoğraf çektirmek için bekliyor."

"Doğru, tabii ki. Teşekkürler, Bayan Riley. İzin verin..." Bana doğru yürüdü ve kolumdaki korsajı aldı, sonra bir anda sonsuzluk sona erdi. "Sonra görüşürüz, Maggie." Annemin yanından aceleyle geçti, utancından başını öne eğmişti.

Annem orada durmuş bana bakıyordu ve duruşundaki hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Aceleyle Cheryl'ın rujunu bıraktığı şifonyere gittim ve ruju anneme uzattım.

Kaşlarını çattı. "O senin kız kardeşin Maggie May ve Brooks'la baloya gidecek. Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Başımı eğdim.

Bilmiyorum.

"Cheryl'in bazen ele avuca sığmadığını biliyorum ama... *o senin kız kardeşin,*" diye tekrarladı.

Herhangi bir yanıt yazamadan gitti. Zaten okumazdı. Annem de Bayan Boone gibiydi; kağıt parçaları değil, gerçek kelimeler isterdi.

Pencereme doğru yöneldim ve Brooks'un Cheryl'ın beline sarılmış kollarına baktım. O

Kameraya en iyi sahte gülümsemesini veriyordu ve ne zaman pencereme baksa, görüş alanımdan çıkıyordum.

Güzel bir rüyaydı, o ve ben. Ama

hepsi bu kadardı.

Uyanmak zorunda kaldığım bir rüya.

"Seni kaltak!" Cheryl çığlık atarak pijamalarımı giyerken yatak odama daldı. Kollarımla pantolonumu yukarı çektim ve şaşırmış bir halde geriye doğru sendeledim. Rimeli gözyaşlarıyla birlikte yüzünden aşağı akıyordu ve kırmızı ruju bulaşmıştı. Elbisesinin altı çimenlerde sürüklenmiş gibi görünüyordu ve gözleri kocaman açılmıştı. "Sana inanamıyorum! Onlara söylediğine inanamıyorum!" diye bağırdı.

Bir kez göz kırptım, kafam karışmıştı. *Kime ne söyledin?*

"Bana o masum saçmalığı yapma." Histerik bir şekilde güldü ve kahkahasından bir şeylerin peşinde olduğunu anlayabiliyordum; gözleri öyle olamayacak kadar vahşiydi. "Aslında sen bir canavarken, birilerinin senin bu saçmalıklarına inanması gerçekten çok saçma! Dün Jordan'la olanları anneme ve babama anlattığına inanamıyorum!"

Dudaklarım aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı, bu da onu daha çok kızdırdı. Ailemize söylemediğimi yazmak için aceleyle bir kâğıt ve kalem almak için yanıma yaklaştım ama elimden kâğıdı tokatlayarak aldı.

"Senin derdin ne be? Bir şey söylemeyeceksen neden ağzını açıyorsun? Kağıda yazmanın ne anlamı var? Konuşmakla aynı şey Maggie! Sadece lanet sesini kullan, ucube!"

Öfkesi arttıkça vücudum titremeye başladı. Yatak odamın duvarlarına yöneldi ve mükemmel bir şekilde dizilmiş tüm kitaplarımı devirmeye başladı. Çileden çıkmış bir halde onları odanın içinde sağa sola fırlattı ve sayfalarını yırtmaya başladı. "Bunu nasıl seversin? Hı? Senin benim hayatımı mahvettiğin gibi, birinin senin hayatını mahvetmesi hoşuna gidiyor mu?"

Onu hiç bu kadar kızgın, sinirli görmemiştim. "Babam baloya geldi ve Jordan'a küfretti. Çok utanmıştım. Ama hepsi bu kadar değil. Tüm öğrencilerin önünde rezil olmadan önce Brooks'u öpmeye çalıştım, o da öpemeyeceğini söyledi. Neden biliyor musun?" Hınzırca güldü, romanlarımdan birini aldı ve sayfalarını yırtmaya başladı. Onu durdurmak için üzerine atıldım ama benden daha güçlüydü. "Çünkü sana karşı hisleri olduğunu söyledi. Sana karşı! Buna inanabiliyor musun? Çünkü ben inanamadım. Neden biri seni istesin ki? Ne yapacaksın? Onunla çıkıp evden hiç çıkmayacak mısın? Oturma odasında romantik akşam yemekleri mi yiyeceksin? Oturma odasında Discovery Channel'da dünyayı mı gezeceksin? Brooks'a layık değilsin. Hiçbir boka layık değilsin."

"Cheryl!" Babam yukarı koşarak bağırdı. "Odana git."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? O benim hayatımı mahvediyor ve başı belaya giren ben oluyorum öyle mi?"

"Cheryl," diye hırladı babam. Asla öfkesini kaybetmezdi. "Odana git. *Şimdi.* Sarhoşsun ve kafan iyi ve sabah kız kardeşine yaptıklarından pişman olacaksın."

"O benim kız kardeşim değil," diye tersledi Cheryl babasına, elindeki romanın kalan sayfalarını bırakmadan önce. "Keşke o ormanda kaybolmasaydın." Babasını itti ve tısladı, "Ve sen de benim babam değilsin."

Bunun olduğunu gördüm: babamın kalbinin bir parçası paramparça oldu.

Romanlarımı almaya başlamak için eğildi ve onu durdurmak için elimi koluna koydum.

O benim titrediğimi hissetti, ben de onunkini.

Parmakları şakağına değdi ve sert bir nefes verdi. "Sen iyi misin?"

Yavaşça başımı salladım.

Başını iki yana salladı. "Annen notu Cheryl'ın odasında buruşturulmuş halde buldu. Bunu ona söyledik ama bir şey anlayamayacak kadar sarhoştu. Brooks onu eve getirmeye çalışıyordu ama biz onu dinleyemeden Jordan'la birlikte kaçtı ve sanırım bizi eve kadar dövdü." Gözlüklerini çıkardı, sonra burnunun kenarını sıktı. "Eve daha hızlı dönmeliydim, o zaman öfkesini senden çıkaramazdı ya da odanı bu şekilde mahvedemezdi." Gözleri yaşardı. "Kitapların."

Elini tuttum ve bir kez sıktım. *Hayır.* Onun hatası değildi. "Bu pisliği temizlemene yardım edeyim."

Elini bir kez daha sıktım. *Hayır.*

Bana kırık bir gülümseme verdi ve beni kucakladı. Alnımdan öptü ve dedi ki, "Dünya dönmeye devam ediyor

çünkü kalp atışlarınız var."

Ona inanmak istiyordum, inanıyordum ama o gece kalp atışlarım yüzünden dünya başıma yıkılmıştı.

"Vay anasını," diye mırıldandı Brooks o gece kapımın önünde dururken. Kravatı omuzlarından gevşekçe sarkıyordu ve ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Yerde oturuyordum, etrafım romanlarım ve yırtık sayfalarla çevriliydi. Doğru hikâyelere gitmek için doğru parçaları bulmak imkânsızdı.

Hepsi yok edildi.

Gözlerim Brooks'unkilere kilitlendi ve gözlerindeki acıyı görmek her şeyin aslında ne kadar kötü göründüğünü fark etmemi sağladı. Masallardan oluşan bir yapbozun ortasında oturuyordum ve parçaları nasıl birleştireceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Kaşlarını çattı. "İyi misin Magnet?"

Başımı salladım.

"İçeri girebilir
miyim?" Başımı
salladım.

Kitapların etrafından dolaştı, sırtlarına basmamak için parmak uçlarına basarak yürüdü. "O kadar da kötü değil."

Yalancı.

Nefes nefese kaldığında, bakışlarım günlüğümü tuttuğu ellerine kaydı. "Olamaz..." dedi usulca.

Duygularım beni ele geçirdi.

Yapılacaklar listem tamamen yok olmuştu. Bir gün yaşamayı umduğum düzinelerce macera mahvolmuştu ve gözyaşlarına boğulmaktan kendimi alamadım. Dramatik göründüğünün farkındaydım ama o kitaplar, o karakterler benim arkadaşlarım, sığınağım, korumamdı.

O liste benim yarın için sözümdü. Ve

şimdi hiçbir şeyim yoktu.

Brooks'un kollarının beni sımsıkı sarması sadece birkaç saniye sürdü ve hıçkırarak göğsüne kapandım. "İyi olacaksın Maggie," diye fısıldadı. Bu boş hissettiren bir sözdü. "Sadece yorgunsun. Bunu sabaha düzeltiriz. Her şey yolunda."

Beni yatağıma götürdü ve yatırdı, sonra odamın içinde kitap yığınlarını karıştırmaya başladı. Zarar görmemiş bir tane bulduğunda, yatağımın yanında yere oturdu ve ilk sayfaya kadar açtı. Bacaklarını yukarı doğru büktü ve kitabı dizinin üzerine koydu. Sonra kol düğmelerini çözdü, gömleğinin kollarını sıvadı ve sonunda kitabı geri aldı.

"Eve Dönüş Yürüyüşü," dedi başlığı okuyarak. "Birinci Bölüm. Lauren Sue Lock pek de neşeli bir gün geçirmiyordu..."

Ben kontrolsüzce ağlarken bana kitap okudu. Gözyaşlarım yavaşlarken bana okudu. Kalp atışlarım sakinleştiğinde bana okudu. Gözlerim ağırlaştıkça bana okudu. Uykuya daldığımda bana okudu.

Bana bir şeyler okuyan sesini hayal ettim.

Ertesi sabah uyandığımda gitmişti. Yatağımdan çıkarken, içimden bir ses onun gerçekten

ama bana gecemizi anlatmaya yetecek kadar kanıt bırakmıştı.

Her kitap kırmızılardan morlara doğru yatak odasının çevresine tekrar yerleştirildi. Her kitap dikkatlice tekrar bantlandı. Yapılacaklar listem masamın üzerinde, günlüğümün içinde duruyordu, hasar görmüştü ama bir şekilde eskisinden daha bütündü.

Günlüğün üstünde bir Post-it notu duruyordu ve üzerinde şöyle yazıyordu,

Bugün iyisin, Maggie May Riley.

Onu sevmiştim.

Ne zaman olduğundan emin değildim. Zaman içinde biriken bir grup an mıydı yoksa ben uyurken gerçekleştirdiği kahramanca bir eylem miydi emin değildim ama bunun bir önemi yoktu. Ne zaman, neden ya da nasıl olduğu önemli değildi. Aşkı oluşturmak için kaç anın bir araya geldiği önemli değildi. Doğru ya da yanlış olması önemli değildi.

Aşk kurallarla gelmezdi. İçinde sadece umut olan bir insanın içine akardı. Ona doğru şekilde baktığınızdan emin olmak için uymanız gereken bir kurallar listesi yoktu. Onu saf tutmanız için size talimatlar vermedi. Sadece sessizce ortaya çıktı ve elinizden kayıp gitmesine izin vermemeniz için dua etti.

Brooks

Zamanlama hakkında söylenecek bir şey vardı. Herhangi bir durumda zamanlamayı doğru yapmak her zaman önemliydi. Doğru anlarda doğru şeyleri söylemek, seçimler yapılması gerektiğinde doğru seçimleri yapmak. Maggie'nin odasına doğru yürürken göğsüm sıkışmıştı. Kitaplarının tüm parçalarını bir araya getirirken, ertesi sabah uyandığında ne düşüneceğini merak etmekten kendimi alamamıştım. Onu gülümsetmek istiyordum. Hayatımın geri kalanında tek bir şey yapabilseydim, bu onu gülümsetmek olurdu ve bunu bilmesinin, nasıl hissettiğimi bilmesinin zamanı gelmişti. Birlikteyken aklımın bir köşesinde hep o vardı. Ayrı olduğumuzda ise hep aklımdaydı.

"Dün gece kitabınızı iade etmek istedim ama Lauren Sue Lock'a ne olduğunu gerçekten görmem gerekiyordu. Ayrıca, ben

Sana yeni bir kuru silme tahtası aldım," dedim Maggie'nin kapısında dururken. "Bugün iyi misin, Mag-"

Kelimeler ağzımdan çıkmadan önce Maggie bana doğru koştu ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Onu kollarımın arasında yakalayarak koridorda geriye doğru tökezledim. Öpücüğünü sorgulamadım; içine düştüm. Ben onu daha çok öperken onun da beni öpmesine izin verdim. Biraz geri çekildiğinde, uzun saçlarını kulaklarının arkasına taradım.

Kızardı ve ben de yanaklarından öptüm. Bakışlarını indirdi ve parmaklarım çenesinin altına girerek yukarı kaldırdı. Tekrar yanaklarından öptüm. Sonra alnını. Sonra burnunu. Sonra yüzünde iz bırakan her görünmez çili.

Sonra dudakları. "İyi günler, Maggie May."

Bana gülümsedi ve yanaklarımdan öptü. Sonra alnımdan. Sonra burnumu. Sonra yüzümdeki her görünmez çili.

Sonra dudaklarım.

Bunu bana da söylediğini hayal ettim. *İyi günler, Brooks Tyler.*

Ellerimi ellerinin arasına aldı ve geriye doğru yürüyerek bizi yatak odasına götürdü. İçeri girdiğimizde kapıyı tekmeleyerek kapattım.

Bir süre aptalca ve aptalca davrandık, sadece baktık ve gülümsedik. Öpüştük de; bu benim en sevdiğim kısım olabilirdi. Parmağı kürek kemiğimin üzerinde dans etti ve sanki gerçekmişim gibi vücudumu inceledi. Parmakları önce kollarımda, sonra yanlarımda gezindi, sonra da göğsümde ilerledi. Avucunu göğsüme dayadı ve kalp atışlarımı hissetti.

"Senin için," dedim.

Biraz daha kızardı ve ben de yanaklarını biraz daha öptüm. Parmağımı köprücük kemiğinde gezdirdim, yanlarından aşağı indim, tekrar yanlarından yukarı çıktım ve sonra avucumu kalp atışlarına götürdüm.

Alt dudağını ısırdı ve dört parmağını kaldırıp beni işaret etti. *Benim için.*

Onun kalp atışları benim içindi, benimkiler de

onunkiler için. "Senden hoşlanıyorum."

Kendini işaret etti ve iki parmağını kaldırdı. *Ben de.*

"Benimle çıkmak mı?" Ben sordum.

Sözlerim karşısında neredeyse şoka girmiş bir halde geri adım attı.

Başını iki yana salladı.

Ona doğru bir adım attım. "Benimle çıkar

mısın?" Tekrar sordum. Başını sallayarak tekrar

geriye doğru adım attı.

"Hayır demeyi keser misin lütfen? Kendime olan güvenimi sarsıyor."

Omuzlarını silkti ve masasına geçerek bir not defteri aldı ve yazmaya başladı.

Nasıl?

"Nasıl? Nasıl ne? Nasıl çıkacağız?"

Evet.

"Herkesin çıktığı gibi, sanırım."

Diğer insanlarla nasıl çıkıyorsun? Eski kız arkadaşlarınla nasıl çıktın?

"Bilmiyorum, onlarla çok takıldım. Bazıları alışverişe, sinemaya gitmeyi severdi..." Sözlerim kesildi. Kaşlarını çattı. Geçmişte çıktığım kişilerle bu şekilde çıkmıyordum.

Maggie ile çıkabileceğini söyledi. "Anlıyorum ama onlarla çıkmaya çalışmıyorum. Seninle çıkmaya çalışıyorum. Nasıl olursa olsun, bunu yapmak istiyorum. Senin etrafında olmak istiyorum. Seni öpmek istiyorum. Sana sarılmak istiyorum. Gülümsemeni görmek istiyorum. Ayrıca" -günlüğünü tuttum- "flört etmek de listende."

Başını iki yana salladı.

"Maggie, bu kitabı beş saat boyunca parça parça bantladım. Sanırım günlüğünde ne olduğunu biliyorum." Sayfaları çevirdim ve bulduğumda ona doğru uzattım. "Elli altı numara: Brooks Tyler Griffin'in tarihi, Brooks'un Kitabı'ndan."

Sinsi bir gülümseme onu buldu. ***Bunu ben yazmadım.***

Omuz silktim. "Dinle, utanmana gerek yok. Gururum okşandı. Listeyi ben oluşturmamış olsam da, onu takip etmeni sağlamak için buradayım. Bana bu kadar deli gibi aşık olduğunu bilseydim, seninle yıllar önce çıkmaya başlardım."

Kaşlarını kaldırdı ve ellerini kalçalarına vurdu; ne düşündüğünü çok iyi biliyordum.

"Tamam, dürüst olmak gerekirse, biz sekiz yaşındayken ve sen düğünümüzü planlarken, ben kızlardan nefret ettiğim yaşlardaydım. Bunu bana karşı kullanamazsın."

Sessizce kıkırdadı ve gözlerini devirdi. Buna bayılmıştım. Çok sessiz olmasına rağmen gülmesini seviyordum. Onun sesine en yakın şey buydu.

"Gördün mü? Aramızda sen daha konuşmadan ne düşündüğünü bildiğim bir şey var. Sen benim en iyi arkadaşımsın Maggie. Seninle çıkmak her geceyi bu odada geçirmek anlamına geliyorsa

o zaman dünyanın en şanslı erkeği ben olurum." Saçlarını kulağının arkasına taradım. "Şimdi sana bir kez daha soruyorum: Benim kız arkadaşım olur musun?"

Başını salladı, güldü ama sonra başını sallamaya başladı ve omuz silkti. Söylemediği kelimeleri çok net duyabiliyordum. *Yani, her neyse, Brooks. Sanırım seninle çıkacağım.*

Mesaj tamamen alındı.

Yatağına geçtik, sırt üstü uzandık ve ilk resmi çift şarkımız için iPod'umu çıkardım. No Age'den "Fever Dreaming". Şarkı gürültülü ve hızlıydı, bir flört şarkısında olmaması gereken her şey vardı. Şarkıyı değiştirecektim ama Maggie parmaklarını yatağa vurmaya başladı. Sonra ayaklarını yere vurmaya başladı ve davullar devreye girerken benim parmaklarım ve ayaklarım da onu takip etti. Saniyeler sonra ayağa kalkmış, hoplayıp zıplayarak müziğe eşlik ediyorduk. Birbirimize bu kadar yakın durup şarkıya eşlik ederken kalbim hızla çarpıyordu. Şarkı bittiğinde nefeslerimiz kesilmişti. Maggie kalemine uzandı ve tahtaya yazdı.

Yine mi?

Şarkıyı tekrar tekrar çaldım. Kalp atışlarımız hızlanana ve nefeslerimiz kesilene kadar dans ettik, dans ettik.

O gece zamanlamamız çok iyiydi.

Zamanlamamız sonunda doğruydu.

Maggie ile geçen her gün doğru hissettiriyordu.

Her el tutuşu sıcak hissettirdi.

Her öpücük gerçek gibiydi.

Her kucaklaşma mükemmeldi, mükemmel olmadıkları zamanlar hariç.

Maggie'yle aramızdaki ilişkinin mükemmel olmadığı pek sık görülmezdi ama dürüst olmak gerekirse bazı günler zordu.

Maggie'yle çıkmak verdiğim en iyi kararlardan biriydi ama bu her zaman kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Öyle olsa bile, yine de her zaman doğruydu. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, kimsenin fark etmediği küçük şeyleri o kadar çok fark ediyordum; akan suyun sesinin onu nasıl ürküttüğü ya da arkası dönükken biri ona dokunduğunda nasıl yerinden sıçradığı gibi. Ya da bir odada ikiden fazla kişi olduğunda nasıl köşelere çekildiğini veya bazen oturup film izlediğimizde nasıl gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordum.

Parmakları gözlerini sıyırdı ve gözyaşları onu şaşırtmış gibiydi. Gözyaşlarını silerek bana sıkı bir gülümseme verdi ve çapa kolyesini elinde tuttu.

Bir de panik atakları vardı.

Maggie'yi tanıdığım onca yıl boyunca paniklerden hiç haberim olmamıştı.

Onları sakladı ve kendine sakladı. Var olduklarını bilmemin tek nedeni bazı geceler yatıya kalmak için odasına gizlice girmemdi. Bazen uyuyakalırdı ve o kadar çok dönüp dururdu ki kabuslarının ona kalp krizi geçirteceğine yemin ederdim. Onu uyandırdığımda gözleri kocaman açılmış, dehşete kapılmıştı, sanki ona dokunduğumda kim olduğumu bilmiyormuş gibi.

Bir topun içine süründü ve sanki var olmayan sesler duyuyormuş gibi kulaklarını kapattı. Vücudu ter içindeydi, elleri titriyordu ve nefesleri ağırlaşmıştı. Bazen parmakları boğazına dolanıyor ve nefesleri kısa ve düzensiz oluyordu.

Ne zaman zihninin derinliklerine inmeye çalışsam beni itiyordu. Sadece benim bağırdığım kavgalarımız olurdu. Karşılık vermeyen biriyle kavga etmek, sandalye fırlatan biriyle kavga etmekten daha kötüydü. Kendinizi umutsuz hissederdiniz, sanki taş bir duvara bağırıyormuşsunuz gibi. "Bir şey söyle!" Yalvardım. "Tepki ver!" Ama o hep sakin kaldı, bu da beni daha çok kızdırdı.

Bunca yıl sonra hala onu neyin kemirdiğini keşfetmeye çalışmak beni deli ediyordu.

Onun acılarını dindirememek beni deli ediyordu.

Ondan önce birkaç kızla çıkmıştım ve bana hep kolay gelmişti. Eğer onlarla konuşacak bir şeylerim varsa, bunun uyumlu olduğumuz anlamına geldiğini düşünmüştüm. Eğer aynı hobilerden hoşlanıyorsak, birlikte olmamız gerekiyordu. Geçmiş ilişkilerimde ne söyleyeceğimi bilememekle hiç mücadele etmedim; her zaman konuşurduk, bazen saatlerce. Sessizlik söz konusu olduğunda, her zaman kendimi kötü hissederdim. Her zaman söyleyecek bir sonraki şeyi, bir sonraki konuşmayı arıyordum.

Maggie öyle değildi. Kelimelere cevap vermiyordu.

En son panik atağı sırasında ona nasıl yardım edeceğimi buldum. Daha önce, ona bağırdığımda, onun için talep ettiğimde

kafasına girmeme izin verdi ama hiç işe yaramadı. Anlayış göstermesi için yalvardığımda, beni daha da uzaklaştırdı.

Müzik yardımcı olur. Müzik yardımcı olabilir. Edebileceğini biliyordum. Müzik bana her zaman yardımcı olan tek şeydi. Yatağında oturmuş ağlarken, yatak odasının ışığını kapattım ve iPod'umu açarak Sufjan Stevens'ın "To Be Alone With You" şarkısını çaldım.

Ne ilk çaldığında ne de ikinci çaldığında ona yardımcı olmadı ama sessizce oturup nefes alışının normale dönmesini bekledim.

Arada bir "İyisin Magnet," diyordum, beni duyup duymadığından emin değildim ama duyduğunu umuyordum.

Sonunda kendine geldiğinde, şarkı on birinci döngüsündeydi.

Gözlerini sildi ve bir kâğıt parçası almaya gitti, ama ben başımı salladım ve yanımda yerde bir noktaya vurdum.

Bana bir şey söylemesine gerek yoktu. Bazen kelimeler sessizlikten daha boş gelirdi.

Bacak bacak üstüne atmış, karşıma oturdu. Müziğimi kapattım. "Beş dakika," diye fısıldadım, ellerimi ona doğru uzatarak. "Sadece beş dakika."

Ellerini benim ellerime koydu ve beş dakika boyunca birbirimizin gözlerinin içine bakarak tamamen hareketsiz ve sessiz bir şekilde oturduk. Bunu yaptığımız ilk dakika gülmeden duramadık. Kendimizi biraz gülünç hissettik. İkinci dakika biraz daha kıs kıs güldük. Üçüncü dakikada Maggie ağlamaya başladı. Dördüncü dakikada birlikte ağladık, çünkü hiçbir şey onun gözlerini bu kadar üzgün görmek kadar acı veremezdi. Beşinci dakikada gülümsedik.

O tuttuğu nefesini bıraktı, ben de kendi nefesimi bıraktım.

Bunları hisseden biriyle birlikte bu kadar çok şey hissetmek özgürleştiriciydi. Onun hakkında en çok şeyi o anlarda öğrendiğimi hissettim. O da benim hakkımda en çok şeyi o anlarda öğrendi.

Sessiz anlarda birinin sesini bu kadar net duyabileceğinizi bilmiyordum.

Maggie

Brooks bana bir daha panik ataklarım hakkında soru sormadı ve ben de bundan memnundum. Bu henüz konuşmaya hazır olmadığım bir konuydu ve Brooks bunu anlıyordu. Yine de hazır olduğum bir gün olursa beni dinlemeye istekli olacağını biliyordum ve bu benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Yazımızı ciddi konularla doldurmak yerine öpüşmelerle doldurduk. Öpüşmediğimiz zamanlarda, birlikte bir gelecek için kendi yapılacaklar listemizi oluşturduk. Bir gün evden çıkacağıma inanması hoşuma gitmişti.

Dünyayı yanımda onunla birlikte görme fikri hoşuma gitti.

"Harika olacak Maggie. Ayrıca, bir kasaba ötedeki üniversiteye gideceğim için, okul bittikten sonra her öğleden sonra seni görmeye gelebilirim. Çok kolay olacak," derdi Brooks sık sık. Onun bize olan umudu beni her zamankinden daha umutlu yapıyordu.

Sonra öpüşmeye geri dönerdik. Öpüşmeye ve sadece öpüşmeye.

İyi şeylerde iyi değildim.

İyi şeylerde iyi olmamam sürpriz değildi, çünkü insanların ilişki içindeyken yaptıkları şeylerin hiçbirini uygulayabileceğim bir erkek arkadaşım olmamıştı. Brooks ne zaman yanıma gelse ve elleri dolaşmaya başlasa gerilirdim - bana dokunduğu için değil - dokunmasını istiyordum - ama ona nasıl karşılık vermem gerektiğinden emin değildim.

Utanç vericiydi. Nefret ediyordum. Sanki erkek arkadaşıma nasıl dokunacağımı bilecek kadar seks referanslı kitap okumuşum gibi hissediyordum ama bu gerçeklerden çok uzaktı.

"Sorun değil, gerçekten." Brooks gülümsedi, her zaman daha fazla öpüşmeye yol açan öpüşme seanslarımızdan birinden ayağa kalktı. "Acele etmemize gerek yok."

Aceleye gelmiş gibi hissetmedim. Aptal gibi hissettim. *Ellerimi nereye koyacağım? Bu ona iyi hissettirir mi? Gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl bilebilirim?*

"Grup çalışması için aşağı insem iyi olacak." Kot pantolonunun ağ kısmını düzeltti, bu beni daha da kötü hissettirdi. Kazara beni kızdırmıştı. "Aşağıda görüşürüz, tamam mı?"

Başımı salladım. Eğildi ve aceleyle uzaklaşmadan önce alnımdan öptü.

Gözden kaybolduğu anda yastığımı kaptım, yüzüme kapattım ve içine sessizce çığlık attım. Bacaklarım hayal kırıklığı içinde ileri geri tekmeledi. *Ugh!*

Sessiz iniltiler duyduğumda, Cheryl'ın yanağını tutarak koridorda yürüdüğünü görmek için yastığımdan başımı kaldırdım. Aceleyle yatak odasına girdi ve kapıyı çarptı.

İki saniye sonra oradaydım, kapıyı

çalıyordum. "Git buradan!" diye bağırdı.

Kapıyı bir kez çaldım. *Hayır.*

İniltisini dinledim. "Lütfen git Maggie. Sen olduğunu biliyorum."

Kapı kolunu çevirerek yatak odasının kapısını yavaşça açtım ve onu aynanın önünde durmuş, yanağından aşağı kan damlayan gözünün altındaki bir yarığa dokunurken gördüm.

"Lanet olsun, Maggie! Nasıl dinleyeceğini bilmiyor musun?"

Yaklaşarak yüzünü bana dönmesini sağladım ve kesiğini inceledim. Başımı eğerek ona sorgulayıcı bir bakış attım.

Yüzünü buruşturdu. "Jordan haftalar önce beni baloya götürmesini sağladığım için bunun tekrar birlikte olduğumuz anlamına geldiğini düşündü. Yalnız kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi görünce ona geri döndüm. Ama beni tam olarak affetmediği ortaya çıktı ve haftalar geçtikçe daha da kötüleşti. Bu yüzden artık onunla birlikte olmak istemediğimi söylediğimde... biraz... üzüldü."

Göğsüm sıkıştı.

"Sakın korkma, tamam mı?" diye uyardı yavaşça bana sırtını dönüp tişörtünü kaldırırken. Jordan'ın onu dövmüş gibi görünen kırmızı tenine bakarken ellerim ağzımın üzerinde uçuştu.

Cheryl.

Kıs kıs gülerek, "Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, bir de onu görmelisin," dedi.

Kaşlarımı çattım.

O da kaşlarını çattı.

Muhtemelen kılını bile kıpırdatmadan çekip gitmiş, kız kardeşimin sadece bedeninde değil, zihninde de yaralar bırakmıştı.

Çıktım ve ıslak bir bez ve bandaj almak için banyoya gittim. Geri döndüğümde onu yatağına götürdüm, masa sandalyesini çektim ve oturdum. Kesiğini temizlemeye başladığımda vücudu sürekli titriyordu.

"Suç duyurusunda bulunmayacağım Maggie," diye iddia etti. "Bunun muhtemelen yapmamı isteyeceğin bir şey olduğunu biliyorum ama yapmayacağım. On sekiz yaşından büyük. Bir yetişkin olarak suçlanacak ve ben onun hayatını bu şekilde mahvedemem..."

Sözlerine hiç tepki vermeden yüzünü temizlemeye devam ettim. "Yani, bu benim hatam. Onunla birlikte gitmemeliydim.

balo gecesi. Karışık sinyaller gönderdim." Bacağına bir kez dokundum. *Hayır.*

Kendini suçluyordu. Ben de daha önce aynı şeyleri yaşamıştım. Bazen zihnim hala suçu bana yüklüyor. *O ormana gitmemeliydim. Annem bana başıboş dolaşmamamı söylemişti. Kendimi tehlikeli bir duruma soktum. Bu benim hatamdı.*

Ama banyo yaptığımda ve suyun altına girdiğimde, tüm bu düşüncelerden arındım.

Bazen zihinlerimiz bir tür kriptonit gibi davranır ve ona yalanlarıyla defolup gitmesini agresif bir şekilde söylemek

için kendi öz değerimize karşı bir sorumluluğumuz vardı.

Suçlu ben değildim.

Ve Cheryl de değildi.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu sildi. "Senin derdin ne ki? Neden bana yardım ediyorsun? Odanı dağıttım. Sana boktan şeyler söyledim ama yine de bana yardım ediyorsun. Neden?"

Omuzlarım bir kalktı bir indi.

Sırtındaki ağrıdan kıvranarak uzandı ve bir kâğıt kalem aldı. "Neden, Maggie?"

Siz benim ailemsiniz.

Gözlerinden daha fazla yaş döküldü ve onları saklamaya bile çalışmadı. "Odana ve sana yaptıklarım için gerçekten çok üzgünüm. Ben sadece..." Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. Sesi derin bir utanç ve yüksek bir pişmanlıkla doluydu. "Hayatımla ne yaptığımı bilmiyorum."

Çoğu insanın bildiğinden şüpheliydim. Hayatını çözdüğünü iddia eden herkes yalancının tekiydi. Bazen gerçekten çözülecek bir şey var mı, yoksa ortada hiçbir neden yokken hepimiz bir neden mi arıyoruz diye merak ediyordum.

"Anneme ve babama ne yaptığını söylemek istiyorum," diye fısıldadı, gözleri üzüntüyle doluydu. "Ama çıldıracaklarını biliyorum. Yaptığım diğer tüm boktan hatalar için zaten bana kızgınlar. Gerçekten umursamayacakları kadar çok şeyi berbat ettim."

Bacağına bir kez daha dokundum. *Hayır.*

"Nereden biliyorsun?"

Aile kağıdını bir kez daha kaldırdım. Ondan sonra ailemize anlatmak için cesaretini topladı. Ona sarıldıkları ve bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını söyledikleri an, Cheryl'ın yıllardır tuttuğu nefesini bıraktığı andı.

"Onu özlüyorum," dedi Cheryl, Jordan'dan 'resmi' olarak ayrılmasından birkaç hafta sonra yatağıma uzanırken. Yüzündeki kesik oldukça iyi iyileşiyordu ama zihnindeki hasarın o kadar çabuk iyileşmeyeceğini biliyordum. "Yani, *onu* özlemiyorum. Onun fikrini özlüyorum. Birinin yanımda olması fikrini özlüyorum. Bugün oturdum ve en son ne zaman yalnız olduğumu düşünmeye çalıştım ve bir cevap bulamadım."

Yüzümü buruşturdum ve o konuşmaya devam etti. "Ya ben yalnız kalamayan kızlardan biriysem? Ya her zaman bir erkekle birlikte olmam gerekiyorsa? Hakkında konuşabileceğim bir erkek yoksa zamanımı ne halt etmeye harcayacağım? Fark ettiniz mi bilmiyorum ama kızlarla arkadaş olma konusunda pek iyi değilim. Hiçbir kadın benimle takılmaya gelmiyor, muhtemelen erkek arkadaşlarının çoğunu çaldığım için. Ne yapmam gerekiyor?"

Masamdaki sandalyeden kalkarak kitap duvarıma doğru ilerledim ve kız kardeşim için okuyabileceğim bir kitap aradım. Margaret Atwood'*un Damızlık Kızın* Öyküsü kitabını alıp ona uzattım.

Yüzünü kasvetli bir ifade kaplarken kaşlarını çattı. "Bununla ne yapmam gerekiyor?" Ben bir kaşımı kaldırdım, o da bir kaşını kaldırdı. "Maggie, ben okumam." Bu dört kelimenin birleşimi o güne kadar duyduğum en hüzünlü cümleyi oluşturmuştu. Kitabı tekrar ona doğru uzattım ve bu sefer temkinli bir şekilde aldı. "Peki. Sırf çok sıkıldığım için deneyeceğim ama seveceğimden şüpheliyim."

Kitabı bitirmesi üç gününü aldı ve bitirdiğinde, ondan daha önce hiç görmediğim bir duyguyla gözlerini kocaman açarak alıntı yapmaya başladı. "En sevdiğim cümleyi bilmek ister misin? "*Piçlerin seni ezmesine izin verme.* Tanrım. Yani. Lanet olsun. Çok iyi. Margaret Atwood benim ruh hayvanım." Kitabı bana doğru uzattı ve gözlerini kıstı. "Bunun gibi başka var mı?"

Her üç günde bir ona yeni bir kitap veriyordum. Bir süre sonra, Doritos yediğimiz, çok fazla soda içtiğimiz ve ayaklarımızı karyolama dayayarak yerde yattığımız Cuma geceleri kızlar gecesi yapmaya başladık. "Lanet olsun, Maggie. Bunca zamandır dünyadan kaçmak için okuduğunu sanıyordum ama artık biliyorum ki sen dünyadan kaçmak için değil, dünyayı keşfetmek için okuyorsun."

Açık ara en iyi gece Cheryl'in Kathryn Stockett'in *The Help kitabını* bitirdiği geceydi. Kitabı okurken gözyaşları bazen kahkahaya dönüşüyor, bazen de tam tersi oluyordu. Arada bir "O SİKTİĞİM KANCIKLAR!" diye bağırıyordu. "Hayır, gerçekten, ŞU SİKTİĞİM KANCIKLAR!"

Bir gece saat iki sularında yatağımda uyurken Cheryl beni uyandırmak için yan tarafımı dürtmeye başladı.

"Maggie," diye fısıldadı. "Abla!" Gözlerimi açtığımda romanı göğsünde tutuyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, çocukların dondurma kamyonunun sesini duyup ceplerinde bir Bombpop alacak kadar bozuk paraları olduğunda yüzlerinde oluşan türden bir gülümseme. "Maggie. Sanırım ben o şeyim. Sanırım ben oyum."

Yorgun bir kaşımı kaldırdım ve ne olduğunu açıklamasını bekledim.

"Sanırım sonunda oldum." Gülümsemesi nedense daha da büyüdü, bu da beni gülümsetti. "Sanırım ben bir okuyucuyum."

Günler ve haftalar geçtikçe Cheryl daha fazla gece evde kalmaya başladı. Zamanının çoğunu kitap okuyarak geçiriyordu. Odamı ziyarete geldiğinde, bana farklı erkeklerle yaşadığı çılgın maceraların hikayelerini anlatmıyordu. Çılgın macera hayallerinden bahsetmeye başladı - dünyayı gezmek, romanlarda okuduğu bazı yerleri görmek. Kendi yapılacaklar listesini de oluşturmaya başladı.

Bir gece Londra hakkında konuşurken konuyu sekse getirdim ve ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Aman Tanrım, Maggie!" dedi ve elimdeki kâğıdı yırtarak parçalara ayırdı. "Bir: bunlar babamın bulmasını asla istemeyeceğin türden notlar ve iki: Brooks'la seks mi yapıyorsunuz?"

Yanaklarım kızardı ve başımı salladım.

"Ama bir şeyler yapıyorsun, değil mi? Aman Tanrım! Seninle bu konuşmaları hayal etmiştim! Tamam." Yatağıma uzandı ve bacak bacak üstüne attı. "Söyle bana

İkinizin yaptığı her şeyi." Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

Öpüşmek.

Hızla başını salladı. "Uh-huh, uh-huh! Güzel! Başka ne var?" Tekrar öpüşmeyi yazdım.

"Ne? Ama siz ikiniz yaklaşık haftalardır çıkıyorsunuz. Sadece öpüşmek için uzun bir süre. Neden başka bir şey yapmadınız? Hazır değil misiniz? Çünkü hazır değilsen, sorun değil. Brooks'un umurunda olmaz."

Hayır. Ben hazırım.

"O zaman sorun ne?"

Kızardım. ***Nasıl bir şey yapacağımı bilmiyorum.***

"Yani... herhangi bir şey mi? El işi gibi mi? Ya da jant işi? Ya da oral seks? Ya da meme yalama işi? Ya da ananaslı baş aşağı kek işleri?" Kaşlarımı kaldırdım ve Cheryl başını salladı. "Ne düşündüğünü biliyorum, bunların hepsi ücretsiz pozisyonlar gibi görünüyor, ama bana güven, eğer bunları doğru yaparsan, tam olarak ödeneceksin."

Ohmygod. Bazen onunla baş edemiyordum. Ama yine de onu çok özlüyordum.

Oturduğu yerden fırladı ve aceleyle odadan çıktı. Döndüğünde elinde şeker, muz ve ananas halkaları da dahil olmak üzere diğer rastgele meyveler vardı. "Tamam, en baştan başlayacağız." Bir muz aldı. "El işleri 101."

"Selam kızlar," dedi Brooks, kafasını yatak odama uzatarak.

Cheryl vücudunu eşyaların üzerine attı. "Hiçbir şey yapmıyoruz!" diye bağırdı.

İyi iş, kardeşim. Hiç şüpheli değil.

Brooks bir kaşını kaldırdı. "Oookay. Ben de tam sana yemeğin hazır olduğunu söyleyecektim ama baban eve gitmem gerektiğini çünkü Maggie'nin uyuduğu evde artık istenmediğimi söyledi."

Sırıttım. *Babam gibi konuştun.*

"Tamam, artık gidebilirsin," diye yanıtladı Cheryl, Brooks'a sıkı bir gülümseme vererek.

Bana doğru yürüdü ve alnımdan öptü. "Yarın görüşürüz."

O gittiğinde Cheryl inledi ve göğsüne çarpmış, battaniyemin üzerinde kalıntılar bırakmış bir muzla doğrulup oturdu. "Dağınıklık için üzgünüm," dedi gömleğindeki muzu silerken. "Ama inan bana, eğer doğru yaparsan, dağınıklık aşaması tamamen normaldir."

Brooks

Bulutlu bir Cumartesi gecesi, takılmak için Maggie'nin odasına gittim. Onun evinde çok zaman geçiriyorduk ve ben buna hiç aldırmıyordum. O orada olduğu sürece mutluydum. Yatak odasına girdiğimde elinde bir yığın kâğıtla kapının önünde duruyordu. Normalden daha farklı görünüyordu. Saçları kıvrılmıştı ve makyaj mı yapmıştı? Hâlâ güzeldi ama farklı bir güzelliği vardı.

Bil bakalım ne oldu!

Kocaman gülümsedim. "Ne?"

Bir sonraki kâğıdı ortaya çıkarmak için ilk kâğıt parçasını bıraktı.

Ailem mezuniyet hediyesi olarak bana bir cep telefonu aldı.

"Yok artık. Ciddi misin?"

Hızla başını salladı ve bir sonraki kâğıt parçasını bıraktı.

Ciddiyim.

Yatak odasına doğru bir adım daha attım ve kapıyı kapatmadan önce Bay Riley'nin bakmadığından emin olmak için koridoru bir kez kontrol ettim. "Bu artık sana uygunsuz mesajlar gönderebileceğim anlamına mı geliyor?"

Yanakları kızardı. Maggie'nin yüzünün kızarması için fazla bir şey gerekmezdi ve ben de bu duruma bayılırdım. Sayfalarını karıştırdı ve doğru yanıta ulaştı.

Ucube olma.

Bir kaşımı kaldırdım ve ona doğru yaklaşarak kollarımı ona doladım. "Peki ya uygunsuz resimler?"

Sayfaları tekrar çevirdi.

Ucube bir ucube olma.

Güldüm. Öne doğru eğildi ve ellerini göğsüme koydu. Parmakları kasıklarıma doğru inerken, dilini yavaşça dudaklarıma doğru kaydırdı ve beni sertçe öpmeden önce onları ayırdı. Bu onun için yeni bir hareketti ve ben bunu onun bildiğinden daha çok severek inledim. "Maggie, bana ucube olmamamı söyleyip sonra da böyle bir şey yapamazsın."

Geriye doğru bir adım attı ve alt dudağını ısırarak bir kağıt parçası daha düşürdü.

Tamam, o zaman bir ucube ol.

Gözlerimi kıstım, ona bakarken kot pantolonumda küçük bir seğirme hissettim. Uzun saçları dalgalıydı ve duştan çıktığı için hâlâ biraz nemliydi. Omuzlarının üzerinde uzanıyor, ayak parmaklarının üzerinden geçen spagetti askılı elbisesine sürtünüyordu. O

En güzel şekilde çok basit görünüyordu. Yanakları hâlâ kızarıktı ama gözleri kararlıydı.

"İstiyor musun...?"

Evet.

"Peki ya ailen?"

Bir kâğıt parçası daha bıraktı ve sırıtmaktan kendimi alamadım. Sanki soracağım her şeyi biliyor gibiydi.

Yarına kadar dedemlerdeyim.

"Ya Calvin?"

Stacey ile.

"Ya Cheryl?"

Sırıtarak gözlerini devirdi ve sondan üçüncü kâğıt parçasını yere bıraktı.

Kim bilir?

Brooks mu?

"Evet?" İleri geri sallanma şekli beni öldürüyordu. O kadar güzeldi ki, hiçbir şeyden haberi olmadığına yemin edebilirdim.

Elindeki son kâğıt parçasını havaya kaldırdı.

Gel de beni soy.

Ona yaklaştım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Emin misin?" diye sordum. Başını salladı. Ağzım boynuna gitti ve yavaşça yaladım, nazikçe emdim. Ağzım köprücük kemiğinden aşağı indi, her adımda onu öpüyordum. Kayışına geldiğimde, kayışı kolundan aşağı kaydırdım ve hafifçe tenini ısırdım. Hafif bir nefes alıp verdi ve sadece bu ses bile onu daha çok istememe neden oldu.

"Yavaş gideceğiz. Acele etmemize gerek yok," dedim, bunun onun ilk seferi olduğunu biliyordum. Diğer askısını omzundan aşağı indirdim ve bol elbisesi yere kaydı. Geri çekilip vücudunu inceledim. Beyaz dantelli sütyeni pembe pamuklu iç çamaşırına uymuyordu ve her nasılsa mükemmeldi. Kolları iki yanında dururken bacakları zayıf ve uzun görünüyordu. "Çok güzelsin," diye fısıldadım.

Bana doğru bir adım attı, gömleğimi alttan aldı ve başımın üzerinden kaydırarak elbisesinin üstüne attı. O kemerimi çözerken ben de ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım. Kot pantolonumun fermuarını açtı ve yere düştü.

Maggie vücudumu inceledi, ben onunkileri incelerken gözleri aşağı yukarı hareket ediyordu. Parmakları göğsüm boyunca ilerledi, aşağıya, boxer'ımın kenarına kadar indi. Başparmağı sertliğime değince gözlerim kapandı ve yavaşça boxerımın üzerinden beni okşamaya başladı.

"Mag..." Daha sert vurmaya başladığını hissederek inledim. Serbest eli boxer'ımın kenarına dolandı ve aşağı çekmeye başladığında gözlerimi açtım. Dizlerinin üzerine çökmek için kendini alçaltıyordu. Elleri bana karşı titriyordu ve elim ön kolunun altından geçti. "Maggie, ne yapıyorsun?"

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

"Yani..." Kıs kıs güldüm. "Ne yaptığını biliyorum ama yapmak zorunda değilsin..." Onu ayağa kaldırdım. Parmaklarım saçlarını taradı. "Daha önce hiçbir şey yapmadığını biliyorum."

Utanç gözlerini doldurdu ve benden uzaklaşmaya başladığında, ellerini ellerimin arasına alarak onu geri döndürdüm. "Bunu yapmanı kim söyledi? Cheryl mi?"

Ellerimi iki kez sıktı.

Bundan nefret ediyordum. Başkalarının söyledikleri yüzünden bazı şeyleri yapmak zorunda hissetmesinden nefret ediyordum. "Beş dakika mı?" Ondan birkaç adım geri çekilerek sordum.

Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve geriye doğru adım attı. Gözleri tekrar açıldığında gülümsedi ve sütyeninin kancasını açarak yere bıraktı. Ben de boxer'ımı çıkarıp sola doğru fırlattım. Külotu güzel kalçalarından aşağı süzüldü ve içinden çıktı.

Eli havaya kalktı ve başını salladı. Beş dakika.

Orada durup birbirimize baktık. Tüm korkuları silmek için beş dakika. Kim olduğumuzu hatırlamak için beş dakika. Kendi yolumuzu, kendi hikayemizi bulmak için beş dakika.

Beş dakika dolduğunda Maggie'nin elini kendi elime aldım ve onu yatağa yatırdım. "Maggie..." Dudaklarından öptüm. "Diğer insanların yaptıklarını yapmak zorunda değiliz..." Onun boynunu öptüm. "Biz onlar değiliz. Onların kurallarına uymak zorunda değiliz." Köprücük kemiğini öptüm ve ben vücudunda aşağı doğru ilerlerken, her santimini öperken, her parçasının tadına bakarken gözlerini kapattı. "Her şeyi belli bir şekilde yapmak zorunda değilsin."

Bacaklarını ayırdım ve kalçalarını öptüm. Ağzım teninde gezinirken parmaklarını saçlarıma doladı. "Ve eğer durmak istersen her zaman beni çimdikleyebilir ya da bana vurabilirsin."

Kalçalarını ağzıma doğru kaldırarak devam etmemi ne kadar çok istediğini gösterdi, sessizce onu tatmam için yalvardı. Tadına bakmayı ne kadar çok istiyordum. Ona baktım, gözleri benim üzerimdeydi. Her hareketimi izliyordu ve ben her şeyi görmesini istiyordum. Vücudunu keşfetmemi, vücudunu tatmamı, vücudunu sevmemi izlemesini istiyordum. O ve ben, başka kimsenin kurallarına uymuyorduk, başka kimsenin transkriptini takip etmiyorduk. Kendi hikayemizi yazıyorduk.

Öne doğru eğilerek dilimi onun üzerinde gezdirdim, bir parmağımı derinlere kaydırdım ve onu birinci bölümle tanıştırdım.

Maggie

"Buna inanamıyorum! İnanamıyorum."

Ertesi Cumartesi akşamı annem kız arkadaşlarını ağırlayacaktı. Kızlar onunla liseye gitmişlerdi ve şimdi farklı eyaletlerde yaşadıkları için yılda sadece bir ya da iki kez geliyorlardı ki bana sorarsanız bu çok fazlaydı. Ne zaman etrafta olsalar, görünmez olmak için elimden geleni yapardım. Dünyanın en iyi insanları değillerdi. Annem de dahil olmak üzere beş kişilerdi. Liseye birlikte gitmiş olmalarına rağmen, neden birbirleriyle takılmak için seyahat ettiklerine dair en ufak bir fikrim yoktu - birbirlerine hiç katlanamıyorlardı. Konuştukları her şey sanki bir yarış gibiydi. Loren'in kızı on aylıkken yürümüşse, Wendy'ninki dokuz aylıkken araba sürmüştü. Hannah beş kilometre koşabiliyorsa, Janice on kilometreyi daha kısa sürede koşabiliyordu.

En sevdikleri konu ise bendim. Konu benim sessizliğime geldiğinde, hepsi dilsiz olmanın ne anlama geldiği konusunda profesyoneldi.

Merdivenlerin başında oturmuş, o akşam benimle ilgili konuşmalarını dinliyordum. Brooks'un gelmesini isterdim ama o ve çocuklar duvar dibi bir mekânda süper indie bir underground grubun konserini izlemeye gitmişlerdi. Bana sardalye gibi tıklım tıklım dolu ve her zamanki gibi gürültülü olan mekânın videolarını gönderip duruyordu. Kamera ne zaman ona dönse ve onun baş döndürücü gülümsemesini görsem, kalbim ona biraz daha aşık oluyordu.

Orada onunla birlikte olmak, beni kollarında tuttuğunu hissetmek, kendimi tamamen seslere kaptırmak istedim. Videoda Stacey'nin Calvin'le birlikte müzik eşliğinde ileri geri sallandığını gördüm ve kendimi bencil hissettim - Brooks'un yanında olamadığım için bencil, normal çiftlerin yaptığı şeyleri yapamadığım için bencil.

"Gerçekten bir erkek arkadaşı mı var?" Loren bir kadeh şarabını bitirip biraz daha doldurmadan önce sordu. "Bu nasıl... mümkün olabilir?"

"Kim o?" Wendy çekiçle vurdu.

"Brooks," dedi annem cips ve salsa yerken kayıtsızca.

"Brooks *kim*?" Wendy biraz daha vurdu.

"Griffin."

"*Ne*?" diye dört kız birden çığlık attı.

"İmkânı yok," dedi Janice. "Ama Brooks... Bayanlar arasında oldukça popüler, değil mi? Anladığım kadarıyla onu ziyaret etmiş

Her gün kalbinin iyiliğinden dolayı, ama *çıkmak*? Bu doğru olamaz."

"Bu sağlıklı mı ki?" Loren sorguladı. "Bilirsin, Maggie'nin... durumuyla?"

"Durumu?" Annem sordu.

"Biliyorsun, onun... travması. Sadece söylüyorum. Bir keresinde bir makale okumuştum-" diye başladı Loren.

"Her zaman bir kez makale okuyorsun," diye araya girdi Hannah, sesi biraz alıngandı.

"Evet, ama bunda gerçek bilimsel istatistikler vardı. Çocukken travmatik olaylara maruz kalan bireylerin, ilişkiye girdiklerinde iyileşme süreçlerinde nükslerle mücadele ettiklerini söylüyordu."

"Loren," diye azarladı Hannah.

Hannah'yı severdim. Annem onunla arkadaş kalmalı ve diğerlerini ekmeliydi.

"Ne! Bu doğru. Brooks'la birlikte olması bir tür nüksetmeyi tetikleyebilir ve gerçekten, ne yapacaklar? Sonsuza dek Katie'nin evinde mi çıkacaklar? Demek istediğim, bu iyi bir fikir gibi görünmüyor. Ne kadar küçük olursa olsun Maggie'nin kaydettiği ilerlemeyi gerçekten geriye götürebilir. Ayrıca, Brooks için adil bir takas gibi görünmüyor. Bu denklemden onun çıkarı ne olacak?"

Kapa çeneni, Loren. Beni anlıyor.

Daha fazla duymak istemiyordum ama çekip gidemezdim. "Biliyor musun? Ben que sera, sera diyorum," dedi Hannah.

içinde. "Onlar çocuk, biraz yaşamalarına izin verin."

Tam isabet, Hannah! Hannah grubun en az dramatik olanıydı. Sadece pizza ve şarap için gelmişti. Onu suçlayamazdım -annem her zaman Marco'dan pizza sipariş ederdi, şehirdeki en iyi pizzaydı.

"Bu aptalca bir düşünce, Hannah. "Biraz yaşa. Bu düşünce tarzı yüzünden üç kez evlenip üç kez boşandın."

"Ben de her iki arenada da dördüncü olacağım." Hannah kendine biraz daha şarap doldurdu, gülümsedi ve "Que sera, sera," diye şarkı söylemeye başladı.

"Annenin kulak misafiri olman konusunda ne hissettiğini biliyorsun," diye fısıldadı babam, merdivenlerden çıkıp yanıma otururken. Elinde bir paket fıstıklı M&M vardı ve bana birkaç tane uzattı. "Ayrıca, bu kadınlar yılan gibi. Onların çılgınlıklarıyla beyninin yıkanmasına gerek yok."

Ona gülümsedim ve başımı omzuna yasladım.

"Yine senin hakkında mı konuşuyorlar?"

Başımı salladım.

Kaşlarını çattı. "Annene konuyu değiştirmesini ya da dört atlıyı evimize davet etmeyi bırakmasını söyledim. Burası kıyametin karargâhı olacak kadar büyük bir mülk değil. Seni etkilemelerine izin verme Maggie, tamam mı?"

Bana ulaşmalarından endişe etmiyordum. O kadınların deli olduğunu uzun zaman önce anlamıştım. En çok endişelendiğim şey, sözlerinin annemi nasıl etkilediğiydi. Onların fikirlerine karşı savaşmaya çalışsa bile, yine de çatlaklardan bilinçaltına sızıyorlardı. Bazen annem onlara tepki gösterdiğinde

durumlarda kendisi gibi tepki vermez, bunun yerine dört atlının söyleyeceği şeyleri söylerdi. Babam her zaman gruplara dikkat etmeni, bazen seni başka türlü asla olamayacağın bir insana dönüştürdüklerini söylerdi.

"Sadece bunun devam etmesine izin verirseniz asla iyileşemeyeceğini söylüyorum." Loren tekrar başladı. "Ona izin verilmesinin hiçbir yolu yok-"

"Oh, Loren, kapa çeneni!" Annem hem babamı hem de beni şaşırtarak bağırdı. Hatta kendi çıkardığı sesler karşısında şoka girerek biraz sendeledi. "Bu kadar yeter. Evet, kızımın sorunları var ama burada oturup bir saat boyunca onu küçümsemen için hiçbir neden yok. Çocuğunuz hakkında size bunu asla yapmam ve aynı saygıyı kendi çocuğum hakkında da beklerim. Kızımın kiminle çıkacağına gelince, buna babası ve ben karar veririz. Fikrinize saygı duyuyorum.

-Ama hepsi bu. Bir görüş. İstediğin gibi kullanabilirsin ama bunu benden saklarsan harika olur."

"Vay canına," diye fısıldadı babam, dudaklarında küçük bir tebessümle. "İşte orada," dedi. "İşte evlendiğim kadın."

Konu değişti ve Loren bir özür bile mırıldandı.

"Şaka mı?" Babam sordu.

Tabii ki.

"Neden devrik cümle hamile olduğunu düşündü? Çünkü regl dönemi gecikmişti." Güldü, dizini tokatladı ve ben gözlerimi çok sert bir şekilde yuvarladım.

Tanrım.

Babamı severdim.

Atlılar otellerine doğru yola çıktığında saat sabahın birini geçiyordu. Brooks bir süredir bana mesaj atmamıştı ve gösteride hayatının en güzel anlarını yaşadığını düşündüm. Birkaç saat sonra kapımın yavaşça açılmasıyla uyandım.

"Mıknatıs mı?" Brooks fısıldadı. "Uyuyor musun?" Yatağımda doğruldum.

Gülümsedi ve odama girip kapıyı arkasından kapattı. Masama doğru yürüdü ve lambamı yaktı, odayı sabahın üçünde uyandıracak kadar aydınlattı.

"Mesaj atmayı bıraktığım için üzgünüm. Gösterinin ortasında telefonum kapandı. Sonra şovun bitmesi gerekirken, çılgın bir tekrara dönüştü! Tanrım! Salonun enerjisi, Maggie. Yemin ederim, sadece enerjiden bile duvarların titreştiğini hissedebiliyordun. Ve sanatçılar!" Devam etti, kollarını heyecanla salladı, bana grupla ilgili her şeyi anlattı, kullandıkları gitarları, tuşları, davulları, Rudolph'un yüzüne davul sopasıyla nasıl vurulduğunu, Oliver'ın onun yüzüne vuran kişi olduğunu.

Dikişlerinden neşe fışkırıyordu. Müziğin onu dönüştürme biçimi - müziğin onu hayatın tüm kısıtlamalarından özgürleştirme biçimi - buna bayılıyordum.

Onun neşesini sevdim.

"Sana bunu aldım!" diyerek cebine uzandı ve gösteriden bir iğne çıkardı. "Onlar gruptu

Bu gece: Jungle Treehouse. Tanrım, Maggie, buna bayılırdın. Seveceğini biliyorum. Keşke orada olabilseydin. Senin evine dönerken arabada telefonumu şarj ettim ve dinlemek istersen birkaç parçasını telefonuma indirdim."

Ben yaptım.

Onun kulaklıkları kulağımızda, kalplerimiz kollarımızda yatağıma uzandık ve köşede loş ışık parlarken müziği dinledik. Başını bana doğru eğdi, ben de kendi başımı ona doğru eğdim. Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve elini göğsünün üzerine koydu. Müzik benim ruhumdan onunkine doğru titreşirken kalp atışlarının göğsünde hızlandığını hissettim.

"Seni seviyorum Maggie May," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak. "Yani, sana bakıp duruyorum ve elimde olmadan 'Vay canına, şu anda bu kızı gerçekten seviyorum' diye düşünüyorum. Anlıyor musun? Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Kolay günlerini de, zor günlerini de. Belki de zor günlerde seni daha çok seviyorum. Bunu henüz söylemem gerektiğinden emin değilim, çünkü hazır olup olmadığını bilmiyorum, ama sorun değil. İhtiyacın olan tüm zamanı kullanabilirsin, ama bilmeni istedim, çünkü birini sevdiğinde, bunu haykırman gerektiğini düşünüyorum, aksi takdirde göğsündeki sevgi biraz ağırlaşır. Size ağırlık yapar ve karşınızdaki kişinin de sizi sevip sevmediğini merak etmeye başlarsınız. Yine de bu konuda endişelenmiyorum. Ben sadece burada, senin yanında oturuyorum, yüzündeki çoğu insanın göremediği küçük çillere bakıyorum ve şu anda seni ne kadar sevdiğimi düşünüyorum."

Kolları beni sararken ona daha da sokuldum, başımı göğsüne yasladım. Gözlerini kapadı ve göğsü her nefes alıp verişinde inip kalkarken beni kendine doğru çekti, birkaç dakika sonra uykuya daldı. Dudaklarımı boynuna bastırdım ve onu usulca öptüm. Ağzımı onunkine sürttüm ve biraz kıpırdandı. Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve hafifçe ısırdım. Gözleri uyandı, uykulu ve sersemlemişti ama gülümsedi. Bana baktığında hep gülümserdi.

Onu bir kez öptüm ve sonra bakışlarıyla karşılaştım. Onu tekrar öptüm ve o da bedenimi üzerine çekti.

"Öyle mi?" diye fısıldadı. Başımı salladım.

Onu sevmiştim.

Onu seviyordum ve o da bunu biliyordu. Kelimeleri söyleyemesem bile, ona dokunduğumda, onu öptüğümde, ona sarıldığımda bunu hissediyordu.

Ve en iyi aşk, hissedilen aşk değil miydi?

"Ben de seni seviyorum," dedi usulca, dudakları dudaklarıma yaslanmıştı. "Ben de seni seviyorum," dedi bir kez daha.

Birbirimizi soymaya başladık, yavaşça, kolaylıkla, özenle. O gece ilk kez seviştik. Her dokunuşta onun ruhuna daha çok aşık oluyordum. Her öpüşte ruhunun bir parçasını tadıyordum.

Zihnimde ona tekrar tekrar fısıldadım. Her gözyaşında ve her kalp atışında onunla konuştum. Çok sessiz, ama çok gürültülü.

Ben de seni seviyorum. Ben de seni seviyorum. Ben de seni seviyorum.

"Hazır mısın?" Brooks birkaç gün sonra sırtında akustik gitarıyla odama girerken sordu.

Grup çalışman yok mu senin?

Başını salladı. "Evet, ama bu gece Crooks'la değil. Bu gece BAM adında yeni bir grup kuruyorum."

Öyle mi?

Alt dudağını ısırdı ve bana doğru yürüyüp alnımdan öptü. Bana her dokunduğunda hep bir şefkat duyardı. Bu duyguyu çok severdim. "Evet. Brooks ve Maggie anlamına geliyor."

Ne?

"Yapılacaklar listende bir grupta çalmak var. Neden listendekileri hemen silmeye başlamayalım diye düşündüm. Bazı şeyleri şimdi yapabilecekken beklemeye gerek yok. Şimdi gel bakalım. Sana Bettie'yi nasıl çalacağını öğreteceğim."

Bettie?

"Adını büyükannemden almış."

Bayıldım.

Gitarını ellerime bıraktı ve ben tıngırdatmaya başladığımda beni durdurdu. "Dur, dur, dur. Onu sadece kullanılmak için buradaymış gibi çalamazsın Maggie. Kendini tanıtmalısın. Onu, güzel sapı ve perde tahtasına ev sahipliği yapan boynu gibi parçalarını öğrenmelisin." Otuz dakika boyunca gitarın farklı parçalarını anlatmaya devam etti ve ben de bencilce dinledim. I

müziği bu kadar çok sevmesini sevdim. Beni kendi dünyasıyla tanıştırmak istemesini sevdim. Zamanı geldiğinde bana telleri perdeleme alıştırması yaptırdı, daha sonra birinci pozisyon akorlarının üzerinden geçtik.

Ne zaman işleri berbat etsem, yine de beni neşelendirirdi. "Bu iyi, Magnet! Oynamaya başladığım zamanki halimden tam anlamıyla yüz kat daha iyisin."

Birkaç saat oynadıktan sonra babam geldi ve Brooks'a bizi öpüşürken yakaladıktan sonra bir daha evimize giremeyeceğini söyledi. "Esnediğine göre gitsem iyi olacak."

Ayağa kalktığında kolunu tuttum ve duraklamasına neden oldum. Aceleyle kitaplarımın yanına gidip en sevdiğim kitaplardan birini aldım.

"*The Kite Runner*?" diye sordu kitabı elimden alırken. Khaled Hosseini'nin romanı babamın bana verdiği en sevdiğim kitaplardan biriydi ve Brooks'un da benim bu yanımı bilmesini istiyordum - tıpkı onun müziği bilmemi istediği gibi. Kitabın üzerinde en sevdiğim bölümleri gösteren küçük pembe etiketler vardı. "En sevdiklerinden biri mi?"

Evet.

"O zaman iki kez okuyacağım," diye yanıtladı şakağımı öperek. Eğilirken kulağıma doğru fısıldadı. "Bu gece baban uyuduktan sonra yatıya kalmak için gizlice odana gireceğim."

"EVE GIT, BROOKS!" Babam bağırdı ve ikimizi de kıkırdattı.

Brooks

"Dünyadan Brooks'a. Hâlâ orada mısın dostum?" Rudolph, Oliver'ın garajdaki taburesine otururken omzuma vurarak sordu. Rudolph elindeki elmayı tuttuğum kitabın önünde elini sallayıp duruyordu. "Normalde provalara ara verdiğimizde gitar tıngırdatırdın ama şimdi sanki..."

"Okuyorum!" Oliver elinde iki elmayla Calvin'in evinden çıkarken, "Okumak!" dedi. İkisini de aynı anda ısırdı ve yüksek sesle çiğnedi. "Okumayı bildiğini bile bilmiyordum. Kitabın ters olmadığına emin misin?"

Onları susturdum, sayfayı çevirirken ellerimi onlara doğru salladım. Ön kolum Maggie'ye notlar yazmak için kullandığım küçük sarı sekmelerle doluydu. İkizler sürekli dikkatimi çekmeye çalışıyordu ama ben kitabın çok derinlerine dalmıştım.

Calvin elinde üç elma tutarak ve üçünü de ısırarak odaya girdi. Dramatikti. Arkadaşlarım

Dramatik. "Dostum, zahmet etme. Başka bir şeye odaklanamayacak kadar aşık."

Oliver, "Bu aşk saçmalığı bitsin artık," diye sızlandı. "Önce Calvin'in yaptığımız her şarkıya Stacey adını yazmak istemesiyle uğraşmak zorunda kaldık, şimdi de Brooks okuyor. OKUYOR!"

Rudolph, "Hayatımda ilk kez kardeşimle aynı fikirdeyim," dedi.

Oliver ona ıslak bir pipi vererek teşekkür etti. "Tanrım! Sözümü geri alıyorum. İğrençsin."

Onları görmezden gelmeye geri döndüm. Maggie'nin kendi sekmelerini nereye koyduğunu ve benimkilerden herhangi birinin onlarla çakışıp çakışmadığını görmek ilginçti. Onu güldüren ve ağlatan, kızdıran ve mutlu eden kısımları keşfetmeye bayılıyordum. En güzel duyguydu.

"Babam teknesinden kurtulmayı düşünüyordu," dedi Calvin. "Birkaç hafta içinde satmak istiyor ve sonbaharda hepimiz üniversiteye gitmeden önce bir veda gezisi yapıp balığa çıkmak isteyip istemediğimizi soruyor."

"Tekneyi mi satıyor?" Başımı kitaptan kaldırıp sustum. "Ama o... bizim teknemiz gibi bir şey." Gençliğimizin çoğunu gölde oturarak geçirmiştik. Yıllardır bunu yapmadığımızı biliyordum ama Bay Riley'nin tekneyi satma fikri beni oldukça üzdü.

"Siz iki piliç hep aynı tekneyi mi anıyorsunuz?" Rudolph sordu.

"Hakkında şarkı yazdığın tekne mi?" Oliver atladı içinde.

"Evet. Tekne bu."

"Peki, lanet olsun. Ben de varım. Eğer bu tekne Brooks'un okumayı bırakmasına neden olacak güce sahipse, o zaman deneyimlemeye değer bir şey olmalı." Oliver elindeki elma çekirdeklerini çöp kutusuna attı ve Rudolph koşarak geldi, çekirdekleri bir kağıt havluyla toplayıp bir kese kağıdına koydu.

Tuhaf arkadaşıma kaşlarımı kaldırdım, o da omuz silkti. "Ne? Anneme arka bahçemizde kompost yapmasına yardım ediyorum. Elma çekirdekleri bunun için biçilmiş kaftan. Her neyse, eğer organik meyve alabilirsek ve bir balığa fiziksel olarak zarar vermek zorunda kalmazsam, o zaman beni de say."

"Yediğin elma organik değil kardeşim. Annem sana söylemememi istedi, ben de bu yüzden sana söylüyorum." Rudolph'un yüzü kızarırken Oliver sırıttı.

Tekrar bağırmaya başlamaları sadece birkaç dakika sürdü. Ben de kitabımı okumaya geri döndüm.

Birkaç hafta sonra Bay Riley, babam ve kardeşim Jamie'nin de aralarında bulunduğu çocukları son bir kez tekneyle gezintiye çıkardı. Mükemmel bir gündü. Bir ton abur cubur yedik - Rudolph'un organik üzüm ve annesiyle birlikte yaptığı ev yapımı organik muzlu ekmek getirmesi dışında. Şaşırtıcı bir şekilde, o bunları ikram ettiğinde herkes bunun yerine cipsi tercih etti.

Rudolph, "Keten tohumu ve chia tohumunun sağlık açısından muazzam faydalarını kaçırıyorsunuz, ama tamam, genetiği değiştirilmiş mısır cipslerinizi yiyin," dedi.

Oliver bir avuç Fritos aldı ve ağzına attı. "Benim için sakıncası yok."

Orada saatlerce oturduk, geleceğimiz hakkında konuştuk ve üniversite yaklaşırken bile grup çalışmasını hayatımızda bir öncelik olarak tutacağımızı söyledik. Okula gidiyor olmamız hayalin ölmesi gerektiği anlamına gelmiyordu; sadece hayatın değişimiyle birlikte hayalin de biraz değişmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Brooks, güvertenin altından bana bir bira getirebilir misin?" Bay Riley teknenin karşısından sordu.

Zıpladım ve dediğini yaptım. "Buyurun, Bay R."

Bana teşekkür etti ve beni yanına oturmaya davet etti. Oturdum.

Birasını açtı ve birkaç yudum aldı. "Demek sen ve Maggie, ha?"

Sertçe yutkundum, bunun gerçekleşmek üzere olduğunu biliyordum - kız arkadaşımın babasının konuşması. "Evet, efendim." Efendim mi? Bay Riley'i tanıdığım onca yıl boyunca ona hiç efendim dememiştim. Hiçbir insana *efendim dememiştim*.

Oltasını çekti ve daha sonra suyun içine doğru attı. "Dürüst olmak gerekirse bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Maggie benim küçük kızım. Her zaman da benim küçük kızım olacak."

"Bunu tamamen anlıyorum."

"Ve Maggie diğer kızlardan farklı, bu yüzden onun bir ilişki içinde olması konusundaki isteksizliğimi anlayabilirsiniz. Aslında Katie ile bu konuda bir ileri bir geri gittim. Bir yanım bugün buraya, tekneye gelip senden onunla ilişkini kesmeni isteyecekti - Katie yüzünden. Gerçekten de bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyor."

Buna nasıl cevap verebilirdim ki? Maggie'nin öz annesinin ilişkimizi desteklemediğini bilmek içime bir yumruk gibi inmişti ama ben cevap veremeden Bay Riley tekrar konuştu.

"Ama üst kattaki dolaptan oltalarımı alırken ikinizi duydum. Demek istediğim, onu duydum. Seninle birlikte gülüyor. Aslında yüksek sesle gülüyor ve ondan bu sesi en son ne zaman duyduğumu hayatım boyunca düşünemiyorum. Yani, küçük kızımı güldürmeye devam ettiğiniz sürece, benim onayımı alacaksınız."

Sertçe yutkundum. "Teşekkür ederim, efendim."

"Sorun değil." Birasının kalanını yudumladı. "Ama seninle gülmeyi bıraktığı an ciddi bir konuşma yapacağız. Eğer kızımı incitirsen" - gözlerimin içine baktı ve elindeki kutuyu ezdi - "diyelim ki, kızımı incitme."

Gözlerim korkuyla irileşti. "Ona zarar vermeyeceğim ve söylediklerinde haklıydın-Maggie diğer kızlar gibi değil."

Gözlerindeki tehditkâr bakışı bıraktı ve eski neşeli gülümsemesi geri geldi. Sırtımı sıvazladı. "Şimdi git ve iyi vakit geçir."

"Teşekkürler, efendim."

"Brooks?"

"Evet?"

"Bana bir kez daha efendim d e r s e n i z , mutlu sonla bitmeyecek bir konuşma d a h a yapmak zorunda kalacağız."

Tekne gezisinden sonra Calvin ve ben Bay Riley'i eski sadık dostumuzu satma zamanı geldiğinde onunla gelmemize izin vermesi için ikna ettik. Biz

James'in Tekne Dükkânı'nın Harper Gölü'nün hemen kıyısında yer aldığı sahil şeridine yanaştı. Balık tuttuğumuz gölle aynı göl olmasına rağmen, gölün ne kadar büyük olduğunu görmek için sahilden arabayla yirmi dakika kadar uzaklaşmak gerekiyordu. James'in Tekne Dükkânı'nın önünde büyük bir ahşap tabela vardı: Alırız, satarız, kiralarız ve takas ederiz.

Üçümüz James'le buluşmak için merdivenleri çıkarken ön verandada havlayıp duran bir köpek vardı.

"Gürültücü bir yavrusun, ha?" Bay Riley hâlâ uluyan ama kuyruğunu sallayan köpeğe gülümsedi.

Paravan kapı açıldı ve kot pantolon ve çok küçük görünen bir gömlek giyen uzun boylu, kaslı bir adam dışarı çıktı. "Sessiz ol, Wilson! Şşşt!" Adam bize gülümsedi. "Wilson'a aldırmayın, havlıyor ama ısırmıyor. Son sekiz yıldır o iti susturmak için her şeyi deniyorum ama hiç şansım olmadı."

"Merak etmeyin," diye cevap verdi Bay Riley. "Ben de son birkaç yıldır bu iki çocuğu susturmaya çalışıyorum ama hiç şansım olmadı."

Adam gülümsedi ve elini uzattı. "Ben James Bateman. Telefon konuşmamızdan Eric olduğunuzu tahmin ediyorum. Bu da senin bebeğin olmalı," dedi ve Bay Riley'nin kamyonuna bağlı tekneyi işaret etti. Tekneye doğru yürüdü ve onu ovmaya başladı. "Takas yapmak istemediğine emin misin? Bu kız için sana gerçekten güzel bir şey verebilirim."

Bay Riley yüzünü buruşturdu. "Hayır, teşekkürler. Fazladan para gerçekten işimize yarayabilir - en azından karım bana böyle söyledi."

"Ah, her zaman karını dinlemek en iyisidir." Güldü. Bay Riley kıkırdadı. "Evliliğin büyük mücadeleleri."

"Mücadeleyi çok iyi biliyorum. Bu yüzden karım beni terk ettikten sonra muhtemelen bir daha asla yapmayacağım."

"İlk karım beni terk ettikten sonra ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama işte yine buradayım." Bay Riley alyansına bakarak gülümsedi.

"Pişmanlık yok mu?" James sordu.

"Asla," diye yanıtladı Bay Riley. "Zor günlerde bile."

James kıs kıs gülerek başını salladı. Bay Riley'nin sırtını sıvazladı. "Belki bir gün durumumun değişeceğine dair bana umut veriyorsun. İçeri girip numaraları konuşmaya ne dersin?" Dükkânına doğru döndü ve bağırdı, "Michael! Michael, bir saniye buraya gel."

Genç bir adam dışarı çıktı. Yirmili yaşlarının başında görünüyordu. "Evet?"

"Ben bir müşteriyle çalışırken bu iki çocuğa en iyi teknelerimizden bazılarını gösterebilir misiniz? Çocuklar," dedi James sözlerini Calvin ve bana yönlendirerek. "Oğlum sizinle ilgilenecek ve sizi eğlendirecek. Michael, onlara biraz Jenna'yı gezdirmeye ne dersin?"

"Elbette." Michael gülümsedi ve bize el salladı. "Harper County'de kimsenin satın almaya gücünün yetmeyeceği en iyi yatı görmek ister misiniz?" diye sordu.

"Kesinlikle evet," diye yanıtladı Calvin. "Leonardo DiCarpio'nun parti vereceği türden bir yat mı?"

"Elbette öyle. Babam ve ben Jenna gibi bir tekne almak için çok uğraştık. Satılık değil çünkü o bizim gururumuz.

Ama kasabanın kuzey yakasından birkaç kişi onu arada bir düğünler ya da emeklilik partileri için kiralıyor." Kasabanın kuzey tarafı Harper County'nin tüm parasının bulunduğu yerdi. Bir insanın kasabanın o tarafında yaşayabilmesi için iyi bir cüzdanı olması gerekirdi.

Köşeyi döndüğümüzde onlarca teknenin yanaşmış olduğunu gördük. Etrafta teknelerle ilgilenen işçiler vardı. Daha önce hiç bu kadar farklı büyüklükte su aracının olduğu bir yerde bulunmamıştım ve hepsini yanımda eve götürmek istiyordum. Dünyada en sevdiğim ilk üç şey Maggie, müzik ve suda olmaktı. Bir gün bu üç şeyi aynı anda yapmayı planlıyordum.

"Vay anasını," diye mırıldandım Jenna'ya bakarak. Jenna olmalıydı. Oradaki en büyük ve en güzel tekneydi. Maggie muhtemelen öyle baktığım için beni tokatlardı.

"O başka bir şey, ha?" Michael sordu.

"Oh, o bir şeyden daha fazlası." Ona doğru yürürken yan tarafını okşadım.

"Gemiye tırmanana kadar bekle." Michael güldü.

Yattayken kendimi Leonardo gibi hissettim; zengin ve havalıydım.

"Bu bebek her türlü su sporu ekipmanıyla birlikte geliyor. Bir Yamaha WaveRunner Jet Ski, bir Kawasaki Ultra 250 Jet Ski ve bir Kawasaki Super Jet stand up Jet Ski'miz var. Şnorkel malzemeleri, balık tutma malzemeleri ve diğer şeyler de var. Eğlenceye gelince." Michael

Bizi güvertenin altına götürdü ve bir dizi kapıyı açmadan önce gülümsedi. "Bizde sadece en iyisi var. Bu alanda, altmış beş inç plazma televizyonlu ana salonumuz var. Burada iki tam barı olan gökyüzü salonumuz var. Sonra ana kamara, VIP kamara ve üç misafir kamarası var; hepsinde elli inçlik plazma televizyonlar ve uyuyabileceğiniz en rahat yataklar var. Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Calvin'in gözleri de benimkiler gibi faltaşı gibi açılmıştı.

"Demek asalet böyle bir şeymiş." Calvin iç çekti. "Seni seviyorum
kraliyet."

"Onu alacağız," diye bağırdım.

Michael bizi üst güverteye çıkardı ve teknenin burnunda durduk.

"Yani Michael, sen ve baban bu işi birlikte mi yürütüyorsunuz?"

"Evet. İşi büyükbabamdan devraldı. Bir gün ben de aynısını yapmayı planlıyorum. Bundan, teknelerden ve sudan daha çok sevdiğim bir şey yok."

"Yapmak isteyeceğin başka bir şey yok mu?" Calvin sordu.

Michael bunu düşünürken kaşları birbirine yaklaştı. "Hayır. Başka bir şey yok. Annem başka bir adamla kaçtıktan sonra babam hayatına devam etmekte zorlandı. Derin bir depresyona girdi. On dört yaşındaydım ve onu yemek yemeye zorladığım günler olduğunu hatırlıyorum. Annem gittiği için kendini suçluyordu."

"Neden kendini suçladı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Uzun saatler çalışıyordu ve bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum ama bu onu terk etmek için bir neden değildi. Evet, kavga ediyorlardı ama daha çok gülüyorlardı. Yine de bazen insanlar her zaman inandığınız gibi olmayabilir ve onsuz daha iyi olduğumuz ortaya çıktı. Yine de bunu asla söylemeyecek. Hâlâ üçümüzün bir fotoğrafını ofis masasında tutuyor. Bazı günler sanki onun geri dönmesini bekliyormuş gibi hissediyorum. İyileşmesine yardımcı olan tek şey suda olmaktı. Sanırım bu onu temizledi. Eğer burası olmasaydı, muhtemelen ben de babamı kaybederdim. Burası benim evim. Peki ya siz çocuklar? Siz ne yapmak istiyorsunuz?"

"Müzik," dedik hep bir ağızdan.

Michael güldü. "Başarana kadar durma. Sonra gelip Jenna'yı benden ve babamdan kiralayacaksın."

"Birazdan yapacağım çocukça hareketler için şimdiden özür dilerim ama bunu yapmak zorundayım," dedi en yakın arkadaşım. Calvin parmaklıkların üzerine atladı ve kollarını açtı.

Güldüm. "Bu durumda senin Kate Winslet, benim de Leo olacağımı hep biliyordum."

"Kapa çeneni ve sarıl bana!" Calvin alaycı bir şekilde konuştu.

Arkasına atladım ve kollarımı beline doladım. "Asla bırakmayacağım, Cal!" O kollarını uzatırken ben bağırdım.

Michael kıkırdadı. "Keşke sana o korkulukta tanık olduğum Titanik kankalıklarının sayısını söyleyebilseydim."

"Bromance?" Calvin sordu. "Hayır, biz kararlı bir ilişki içindeyiz."

Michael'ın gözleri suçluluk duygusuyla irileşti. "Oh, çok özür dilerim. Ben..."

"Calvin'e aldırma, o bir yalancı. Ben aslında onun kız kardeşini beceriyorum." Sırıttım ve Calvin'in yüzünü buruşturarak beni kendisinden uzaklaştırmasını ve zıplamaya zorlamasını izledim.

O da aşağı atladı. "Eğer senden bir daha kız kardeşimin becerilmesiyle ilgili sözler duyarsam, kısa bir süre sonra hayatta olmama ihtimalin çok yüksek."

"Touché." Onu bu şekilde kızdırmaktan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Kız kardeşinin benim tarafımdan öpülmesini içeren tüm konuşmalardan nefret ederdi - bu yüzden sevişmek gerçekten çizgiyi aşmaktı. Bu yüzden onları hep ben yapardım.

Maggie

Brooks bana bir kitabı her geri getirdiğinde, onun notlarını ve düşüncelerini içeren ek sekmeleri görmek için kitabı hızla gözden geçirdim. Bunu düzenli olarak yapmaya başladık ve bir kitap kitaplığıma eskisinden daha fazla Post-it ile döndüğünde, Brooks'un dünyamın giderek daha fazla bir parçası haline geldiğini hissettim. Bir akoru her doğru çaldığımda o da aynı şeyi hissediyor olmalıydı. Geçenlerde "Mary Had a Little Lamb "i tek parmağımla tıngırdatarak çalmıştım ve heyecandan neredeyse ağlayacaktı.

Onunla birlikte olduktan sonra aşkın ne olduğuna dair fikrim değişti.

Yüzlerce farklı kitaptan yüzlerce farklı adama aşık olmuştum. O sayfalardaki sözcüklere bakarak aşkın neye benzediğini bildiğimi sanmıştım. Aşk birliktelik, güç ve uğruna yaşamaya değer bir şeydi.

Beklemediğim şey, gerçek aşkın beraberinde getirdiği korkulardı. Onun için asla yeterli olamayacağım korkusu. Korku

Başka birini bulacağından. Bazen aşkın uğruna ölmeye değer olduğu korkusu. Sevginin her zaman yeterli olmayacağı korkusu. Birini sevmek, bir gün onu terk etme ihtimaline karşı savunmasız olmak demekti ve benim tek istediğim Brooks'un kalmasıydı.

Omzuna hafifçe vurdum ve uykusundan uyandı. ***Uyuyor muydu?*** Okuyacak kadar uyanık göründüğünde yazdım.

"Uyuyor," diye yanıtladı küçük bir sırıtışla. "Fazla mı düşünüyorsun?"

Beni çok iyi tanıyordu. Boynunu öpmek için hareket etmeden önce dudaklarım kulağına değdi.

Bana kitaplarımda okuduğum türden bir aşk vaat ediyor musunuz?

Başını salladı, esnedi. Kolları beni sardı, sıcaklığı beni içine çekerken daha da yakınlaştım. "Hayır, Maggie May. Sana çok daha fazlasını vaat ediyorum."

Maggie

"Gerçekten de çayını içiyorsun," dedi Bayan Boone, bir Pazartesi öğleden sonrası öğle yemeği saatinde şaşkınlıkla. "Sen çayını hiç içmezsin ki."

Ne diyebilirim ki? Aşk bize saçma sapan şeyler yaptırır.

"O çocuk, değil mi?" diye sordu kemerli bir sesle.

kaş. "Ne zaman ziyaretime gelsem hoppa bir kız öğrenci gibi davranmanın nedeni o mu?"

Çayımı yudumlamaya devam ettim.

Bilerek sırıttı ve sandviçini yemeye devam etti.

"*Aman Tanrım!* Hayatımda ne yapmak istediğimi biliyorum!" Cheryl bağırarak yemek odasına koştu ve bir kitap tutarken ellerini çılgınca sallayarak aşağı yukarı zıpladı. "Gelecek yıl okuldan mezun olduktan sonra ne olmak istediğimi biliyorum!"

Bayan Boone, "Çıkarın şunu," diye emretti.

Cheryl düzensiz hareketlerine ara verdi ve romanını göğsünde tutarak dik durdu. "Ben bir aktivist olmak istiyorum."

Bayan Boone ve ben şaşkınlıkla kaşlarımızı kaldırarak Cheryl'ın cümlesini bitirmesini bekledik. "Bir aktivist...?" Bayan Boone sordu.

Cheryl bir kez göz kırptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şeyin aktivisti olmak zorundasınız. Çevre sorunları, siyaset, insan hakları ya da belki de hayvan zulmü. Herhangi bir şeyin. Sadece bir aktivist olamazsınız."

Cheryl alt dudağını dışarı çıkardı. "Ciddi misin? Sadece bir aktivist olamaz mıyım?"

Başımızı salladık. "Şey, siktir-err- yani siktir. Üzgünüm Bayan Boone. Sanırım gidip ne tür bir aktivist olmak istediğimi bulmaya çalışacağım. Ugh. Yapmak istediğimden daha fazla iş gibi geliyor." Girdiğinden çok daha az hevesli bir şekilde odadan çıkarken hem Bayan Boone'u hem de beni güldürdü.

"Yemin ederim, aileniz siz çocuklara her gün kahvaltıda aptallık yediriyor olmalı. Bu kadar aptal olmanız aklımı başımdan alıyor." Sandviçini eline aldı ve ısırmasına bir saniye kalmıştı ki, "Bir dakika, Cheryl'in elinde kitap mı vardı?" dedi.

Başımı salladım.

Sandviçini bıraktı, başını ileri geri salladı. "Dünyanın sonunun geldiğini biliyordum. Sadece bu kadar erken olacağını bilmiyordum."

Kendi kendime kıkırdadım ve çayımı içmeye devam ettim.

O öğleden sonra tadı o kadar da kötü değildi.

"Beni dinlemiyorsun Eric, sadece doğru şeyi yaptığımızdan emin olmak istiyorum," dedi annem o gece oturma odasında volta atan babama. Elinde bir kadeh şarap tutuyor ve onunla konuşurken şarabını yudumluyordu. Yanımda Cheryl ile merdivenlerin başında oturuyordum. "Maggie'nin Brooks'la çıkması kimse için iyi bir şey olmayabilir. Loren dedi ki-" Babam alaycı bir şekilde kıs kıs güldü. "'Loren dedi ki'. Tanrım, elbette. Biliyor musun, bir an için ziyarete geldiklerinde sana ulaşamadıklarına inandım, ama görünüşe göre yanılmışım. Bunun o adamlarla bir ilgisi olduğunu bilmeliydim.
kadınlar."

"O kadınlar benim arkadaşlarım."

"O kadınlar seni daha az umursayamaz Katie. Buraya seni önemsedikleri için mi takılmaya geldiklerini sanıyorsun? Buraya seninle alay etmeye, taşınamayacağını bile bile taşınmayı düşünmeni söylemeye geliyorlar. Onların mükemmel hayatlarına kıyasla senin hayatının ne kadar iç karartıcı olduğunu görmek için, ki bu iyi bir şey, ama bütün gece oturup kızımız hakkında konuştuklarında
-"

"Zarar vermek istemediler. Ona nasıl yardım edebileceğim konusunda bana bilgi veriyorlardı."

"*Onu küçümsüyorlardı!*" diye bağırdı. Cheryl ve ben korkudan yerimizden sıçradık. Babam hiç bağırmazdı. Hayatımda yüzünü hiç bu kadar kırmızı görmemiştim. "Onu küçümsüyorlardı, aşağılıyorlardı

Sanki sağırmış da onları duymuyormuş gibi. Hangisi daha kötü bilmiyorum, o kadınların kendi kızın hakkında dedikodu yapmaları için evimize girmelerine izin vermen mi, yoksa Maggie'yi savunup birkaç gün sonra bunu geri alman mı? Yıllardır onu en mutlu gördüğüm anda burada oturmuş erkek arkadaşı var diye endişeleniyorsun. Ona gerçekten baksaydın sen de görürdün."

"Ona bakıyorum."

"Bakıyorsun ama görmüyorsun Katie, sonra da o trolleri evimize davet ediyorsun ve onlar da Maggie hakkında sanki hiçbir şey değilmiş gibi konuşuyorlar."

"O bir şey. Görmüyor musunuz? İşte bu yüzden terapist Wendy'yi denemek istiyorum-"

"O mutlu, Katie!" "O

hasta!"

"Gözümüzün önünde iyileşiyor ve sanki içten içe iyileşmesini istemiyorsun. Gitmesini istemiyor musun? Yaşamasını?"

Annem "Ama Loren-" demeden önce tereddüt etti.

"*Yeter!*" diye bağırdı, ellerini kızgınlıkla savurdu ve kazara annemin elindeki şarabı yere düşürerek kadehini halıya fırlatıp paramparça etti.

Oda sessizleşti.

Babam gözlüklerini çıkardı ve ellerini beline koymadan önce avuç içlerini gözlerine sürdü. İkili halının üzerindeki kırmızı lekeye baktı, daha önce de kazara dökülen aynı türden bir lekeydi bu,

Birlikte daha mutlu oldukları zaman, aşklarını parçalamaya başlamadan önce.

Başka bir şey söylemeden kendi yollarına gittiler. "Az önce ne oldu?" Cheryl fısıldadı, vücudu
hafifçe titriyor.

Sinirlerini yatıştırmak için titreyen elini kendi elime aldım.

O anda konuşmadığım için mutluydum çünkü aksi takdirde Cheryl'e gerçeği söylemek zorunda kalacaktım. Annemle babama ne olduğunu biliyordum: kız kardeşim ve benim gözümün önünde birbirlerine aşık oluyorlardı.

Aşktan düşmek, hatalara gülememek demekti. Aşktan düşmek, kızgınlıklarınızı haykırmak demekti. Aşkın bitmesi demek, yollarınızı ayırmanız demekti.

"Maggie May için bir kutu şekerleme," dedi Brooks o gece kapımda dururken.

Aklında ne olduğundan emin olmadan ona gülümsedim. Odama girdi ve kutuyu önüne koyarak yere oturdu. Yere vurarak beni de yanına davet etti.

Ne planlamıştı?

"Bu bir tat testi," diye açıkladı ben otururken. "Konuşamadığın için, en azından seninle ilgili diğer her şeyi bilmek istiyorum -bazı şeylere nasıl tepki verdiğini, ifadelerini- bu yüzden kör bir yemek tatma testi yapıyoruz. Bu kutuda rastgele yiyecekler var - bazıları tatlı, bazıları lapa gibi, bazıları cehennem gibi ekşi

-Ve sen de tadına bakacaksın. Sonra da yer değiştireceğiz."

Gülümsedim, bu çocuğu zaten sevdiğimden daha fazla nasıl sevebileceğimden emin değildim. Elinde bir göz bağı tuttu ve öne doğru eğilerek gözlerimin etrafına bağladı. "Tamam. Beni görebiliyor musun?" diye sordu. Başımı salladım. "Tamam, güzel. Şimdi dudaklarını ayır."

Ağzımı iyice açtım ve o da ağzıma bir parça yemek attı. Dudaklarım onun etrafında gevşedi. *Mmm... çikolata.*

Çikolatayı her bilge insan gibi çok severdim.

"Zevk dolu bir bakış, mükemmel. Sıradaki..."

Yüzüm bir sonraki yiyecek olan Ekşi Yama Çocukları ile buruştu.

Gülmesini engelleyemedi. "Aman Tanrım, keşke şu anda buruşmuş burnunu görebilseydin."

Sırada üzüm, spagetti sosu, limon dilimleri ve eski olduğundan emin olduğum peynir vardı.

Gözbağımı çıkardığımda daha heyecanlı olamazdım, çünkü ona işkence etme sırası bendeydi. Gözlerini bağladım ve o da alt dudağını ısırarak sırıttı. "Sapıkça."

Gözlerimi devirmiştim. Önce ağzına soğuk patates püresi koydum ve olması gerekenden daha çok sevdi. Ardından acı soslu spagetti sosu geldi - onu sevmedi - muz ve daha fazlası. Son olarak bir parça çikolata aldım, ketçapta yuvarladım ve üzerine biraz limon suyu sıktım. Hemen tükürmeye çalıştı ama elimle ağzını kapattım, yutmaya çalışırken vücudunu kıpırdatarak kıs kıs güldüm.

"Bu sadece kötülük, Maggie. Kötülük." Güldü ve ellerini ağzına sildi. Eğildim ve onu öptüm, o da alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve hafifçe ısırdı.

Mmm... Bunu sevdim.

Tekrar öpüşmemize fırsat kalmadan Calvin, Rudolph ve Oliver yatak odasının kapısından içeri daldılar.

"Hassiktir!" Calvin çığlık attı.

Kaşlarımı kaldırdım ve Brooks da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım!" Rudolph daireler çizerek yürüyor, elleri durmadan titriyordu. Nefes nefese kalmıştı ama bu Rudolph için alışılmadık bir durum değildi. Çılgına dönmesi için fazla bir şey gerekmiyordu.

Beni en çok korkutan şey Oliver'ın zıplamasını izlemek oldu. Oliver zıplayan biri değildi: oturmayı her şeyden daha çok severdi. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim.

"Ne var? Ne oldu?" Brooks şaşkınlıkla haykırdı.

Calvin durakladı. "Sen... göz bağı mı takıyorsun?"

İkizler hep bir ağızdan ıslık çaldı. "Sapıkça."

Brooks göz bağını fırlatıp attı. "Boş ver onu. Neler oluyor?"

Üç çocuk bir süre sessiz kaldıktan sonra eski heyecanlarına geri döndüler.

Calvin koşarak Brooks'un yanına gitti, ellerini omuzlarına koydu ve vücudunu sallamaya başladı. "Vay anasını! Vay anasını! Kutsal...!" Calvin cep telefonunu Brooks'un eline tutuşturdu.

Kelimeleri okurken Brooks'un gözleri kısıldı. Ben de okuyabilmek için arkasından koştum. Her kelime içime daha sert vuruyordu. "KAHRETSIN!" Brooks elleri titreyerek bağırdı.

Tekrar okumak için telefonu elinden

aldım. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Şarkılarının cover'ını YouTube'da görmüşler, sonra orijinal şarkılarımıza bakmışlar, sonra da bizim hakkımızda tweet atmışlar!"

"Son iki saat içinde kırk binden fazla kez retweet edildi," diye bağırdı Rudolph, heyecandan burnu normalden daha kızarmıştı.

"Elli binden fazla kez, seni çaylak," diye düzeltti Oliver.

Brooks'un omzuna hafifçe vurdum ve telefonu ona geri verip işaret ettim. *Oh. Aman Tanrım. Tanrım.*

"Yüz altmış bin retweet!" Brooks söyledi.

Çocuklar bir anda çığlık attılar, muhtemelen boğazları yanıyordu. "AH!"

"Bizi YouTube'a koyduğunu bile bilmiyordum Cal!" Brooks bağırdı; bağırmak içlerinden herhangi birinin yapabildiği tek şeydi. Çocuklar ana akım karşıtıydı çünkü her zaman indie ve havalı olduklarını söylerlerdi, ta ki ana akım kapılarını çalana ve akıllarını kaybedene kadar.

"Ben yapmadım!"

"Sen miydin Rudolph? Oli?" Brooks sordu.

İkizler hep bir ağızdan "Hayır," dediler.

"O zaman kim..." Yavaşça bana doğru döndü ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim. Bütün çocuklar aynı anda dönüp bana baktılar.

Bana bilmiş gözlerle baktı. "Sen mi yaptın? Bizi kaydettiğin videoları?"

Yavaşça başımı salladım ve saniyeler içinde herkes kollarını bana sıkıca sarmış, aşağı yukarı zıplıyordu.

"Çok harikasın Maggie!" Oliver dedi ki, bana bir noogie verdi.

"Vay anasını Mags, hayatımızı ne kadar değiştirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Calvin.

"Dostum!" Oliver kollarını Calvin'e doğru sallamaya başladı. "Onlara direkt mesajı oku."

"Doğrudan bir mesaj mı var?" Brooks sordu.

"Oh." Calvin kendinden geçmiş bir şekilde başını salladı ve telefonunu karıştırdı. "Direkt bir mesaj var." O boğazını temizledi ve ikizler de kendilerininkini temizledi, tamamen ezberlemişlerdi.

"Sevgili Calvin, ben Mark, The Present Yesterdays'in menajeriyim. Birkaç gün önce videolarınıza rastladık ve izlemeyi bırakmadık. Sesiniz temiz, net ve sektörde eksik olan bir şey. Eğer ilgilenirseniz, müzikteki gelecek planlarınız hakkında sohbet etmek için sizinle bir toplantı ayarlamak isterim. Barış!" Üçü bir ağızdan mükemmel bir şekilde aktardı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

The Present Yesterdays zamanımızın en iyi pop-rock grubuydu. Çocuklar beni müzikleriyle tanıştırmıştı ve ben de daha dünya onların varlığından haberdar olmadan onlara aşık olmuştum. Tüm bunlar nasıl mümkün olabilirdi?

Brooks gözlerini kocaman açarak grup arkadaşlarına döndü ve ben de bunun onları da ele geçirdiğini gördüm; prova yapan çocuklar için bile hayallerin gerçekten gerçekleştiğinin farkına varmışlardı.

Wisconsin'in küçük kasabalarındaki garajlarda. Odanın içinde zıplamaya ve kutlamaya başladığımızda hepimizi bir duygu dalgası sardı.

Başkalarının hayallerinin gerçekleşmeye başladığını görmek beni hiç bu kadar mutlu etmemişti. Brooks beni göğsüne çekerek, "Bunların hepsi senin sayende Magnet," dedi. "Çünkü sesimizi duyurmak için sesini kullandın."

O gece bana bir sesim olduğunu hatırlattı, her ne kadar ağzımdan tek bir kelime çıkmamış olsa da.

Hala bir sesim vardı.

Ertesi akşam bir saat süren banyom normalden daha uzun sürdü. Öncekiyle aynı rutini uyguluyordum: Okuyordum, elimi yüzümü yıkıyordum ve sonra suyun altına girip ormanda olanları hatırlıyordum ve bunun benim hatam olmadığını kendime hatırlatıyordum. Zihnim o görüntüleri tutmakta hala çok iyiydi, ancak son zamanlarda görüntüler daha güncel anılar tarafından bulanıklaştırılıyordu.

Ne zaman şeytanın yüzünü hayal etmeye çalışsam, Cheryl'ın elinde bir kitapla güldüğünü görüyordum. Ne zaman ormanda koşsam, kendimi Brooks'un kollarına koşarken görüyordum. Ne zaman tökezlesem, Bayan Boone'un beni azarladığını görüyordum.

Kötü anılar yok olmamıştı. Zihnimde hâlâ şeytanın imgesinin olduğunu biliyordum ama onu dolabın içinde kilitli tutma konusunda daha iyi olmaya başlamıştım. Emin değildim.

Bu Brooks, Cheryl ya da zaman sayesinde oldu ama her halükarda minnettardım.

Hatırladıktan sonra hava almak için yukarı çıkar, derin bir nefes alır ve rüyaya geri dönerdim.

Bir gelecek hayal ederdim. Dünyayı keşfetmeyi, dağlara tırmanmayı, İtalya'yı görmeyi, Fransa'da salyangoz denemeyi hayal ederdim. Brooks ve kardeşimi büyük bir arenada canlı performans sergilerken izlemeyi. Bir aileye sahip olmayı. Hayatta olmanın ne demek olduğunu keşfetmeyi. Su beni, üzerimde tutunmak için çok uğraşan karanlıktan arındırdı. Yavaş yavaş yenileniyordum. Hayatıma ilk kez başlıyordum.

"Maggie, sana biraz taze... Aman Tanrım!" Annem çığlık atarak banyoya koştu ve beni suyun altından yukarı çekti. Hızlı hareketi ağzımı açmaya zorladı ve suyu içime çekmeme neden oldu. Öksürmeye başladım, tükürürken boğazım yanıyordu. Ne oluyordu? Annemin elleri titriyordu ve beni kollarının arasına alarak çığlık atmaya başladı. Kulaklarım suyla dolmuştu ve o babam için bağırırken ben de kulaklarımı silkelemeye çalışıyordum.

"Eric! Eric!" diye bağırdı, sesi olması gerekenden daha panikliydi. Ne yapıyordu ki? Neden çıldırıyordu? Sence...

Aman Tanrım, hayır.

Hayır, anne. Boğulmaya çalışmıyordum. Kendimi boğmaya çalışmıyordum. Yaşadığı paniği gördüğümde gözlerim doldu. Beni havlulara sararak küvetten çıkardı. O ağlarken ve hâlâ babamın adını haykırırken, babam koşarak banyoya geldi.

Kulaklarımdaki su dinlememi zorlaştırıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama annem beni çok sıkı tutuyordu.

Çok sıkı.

"Kendini boğmaya çalıştı, Eric!" Annem söyledi. Babamın gözleri ağırlaştı ve ondan tekrar etmesini istedi. "Sana söyledim. Bunların onun için çok fazla olduğunu söylemiştim."

Başımı salladım. *Hayır, baba.* Ellerim hayalet gibi solgundu. *Bunu yapmazdım. Kendimi öldürmezdim. Ben mutluyum. Hatırladın mı? Mutluyum.*

Kağıda ihtiyacım vardı. Onlara yazmam gerekiyordu. Onlara haber vermeliydim.

Kendimi öldürmeye çalışmıyordum. Şimdi ikisi de ağlıyordu ve babam bakışları benimkilerle buluştuğunda zorlukla nefes alabiliyordu. Gözlerini benden kaçırdı. Annemin yanıldığını bilmesi gerekiyordu. Bir hata yapmıştı. Tüm gerçekleri bilmiyordu. Beni hava almam için yukarı çekmişti, suyun altında daha iyi nefes alabileceğimi bilmiyordu.

Yine kavga ediyorlardı.

Cheryl ve ben merdivenlerin başında oturmuş, bir kez daha izliyorduk. Saçlarım banyodan dolayı hâlâ sırılsıklamdı ve Cheryl biz dinlerken onları taradı.

"Hâlâ bana inanmıyor musun?" Annem afallamış bir halde ağladı. "Aşırı tepki veriyorsun," dedi babam anneme. "O dedi ki

o-"

"O hiçbir şey söylemedi, Eric. Konuşmuyor ama bu geceki hareketleri açık ve netti."

"Sen içeri daldığında o suyun altına dalıyordu! Nefesini tutuyordu! Tanrım, Katie! Loren konuşuyor, sen değil."

"Bunu ona yapma. Bunu arkadaşımın üzerine yıkmayın. Ben ne gördüğümü biliyorum. Kızınız kendini boğuyordu."

"Kızım mı?" Babam homurdandı ve alçak bir ıslık çaldı. "Vay canına."

Ben de hissettim baba, karnıma inen yumruğu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, anladığımı sanmıyorum. Son zamanlarda söylediğin her şeyi anlamakta zorlanıyorum."

Annem gözlerini devirdi ve bir bardak şarapla geri dönmek üzere uzaklaştı. "O hasta."

"İyileşiyor."

"Durumu kötüye gidiyor ve bunun Brooks'la ilgili olduğunu biliyorum.

Öyle olduğunu biliyorum..."

Annemi inceledim.

Yaptığı her hareketi inceledim. Babam bunu görmedi, çünkü sadece onun paranoyak nakaratını duydu ve öfkeli mısralarını tükürmekle meşguldü. Onun kıpırdayan parmaklarını, titreyen bacaklarını ve alt dudağındaki minik seğirmeyi görmedi. Korkmuştu. Dehşete düşmüştü. Vücudundaki korku seviyesi o öğleden sonra verdiği bir tepkiden daha fazlasıydı. Hareketlerindeki korku yıllardır yerinde duruyormuş gibi görünüyordu.

Ama neden bu kadar korkuyordu?

Babam ellerini ensesinde birleştirdi. "Burada bir hamster çarkının üzerinde koşuyoruz Katie. Brooks ve Maggie'nin birlikte olmasına neden karşısın? Çünkü Fantastik Dörtlü ziyarete gelene kadar bir sorunun yok gibiydi. Yemin ederim, Maggie'nin konuşmaması hakkında o kadar çok saçmalıyorsun ki, kendi sesini bile bulamıyorsun. Ailemiz hakkındaki saçma fikirleri için arkadaşlarına koşuyorsun ve sonra her gece bir şişe şarap içiyorsun. Söyle bana Katie: Yardıma ihtiyacı olan kim?"

Annemin gözleri fal taşı gibi açılmış, söyledikleri karşısında şok olmuştu. Babam da kendi sesleri karşısında en az onun kadar şaşkın görünüyordu. Kadın hışımla yatak odalarına yöneldi ve babam özür dilemek için arkasından seslendi ama kadın çoktan elinde yastık ve battaniyelerle ona doğru koşmaya başlamıştı bile.

"İhtiyacım olan yardımı alana kadar burada kalabilirsin," diye tersledi. "Ve bu arada, Jessica ile aynı duruma düştüğünde, bunu senin yaptığını bil. Bunun olmasına senin sebep olduğunu bil."

Jessica kim?

Gitti ve geri dönmedi. Babam hışımla ön kapıdan çıktı. Hayatımda ilk kez kendimi yeniden bir araya gelmiş gibi hissederken neden her şey dağılıyormuş gibi geliyordu?

"Eskiden geceleri hiç evde olmadığımı biliyorum ama... hep böyle mi kavga ederlerdi?" Cheryl fısıldadı. Başımı salladım. Saçımı taramaya devam etti. "Neredeyse yabancı gibiler."

Bu yürek parçalayıcıydı.

"Maggie?" Cheryl sesi çatlayarak fısıldadı. "Ama sen yaptın mı? Denedin mi..."

Yüzüm ona dönük olacak şekilde döndüm, saç fırçasını elinden aldım ve her iki avucunu da yanaklarıma dayadım. Gözlerinin içine bakarak başımı ileri geri sallamaya başladım. *Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.*

Bir nefes bıraktı. "Sana inanıyorum. Annem de inanırdı, eğer gerçekten gözlerinin içine bakmak için zaman ayırsaydı."

Ailemin benim yüzümden nasıl dağıldığını düşünmeden edemiyordum. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Brooks'u onları tekrar bütünleştirmek için mi terk etmeliydim? Kendi bencil mutluluğum için mi kalmalıydım? Ne yapmam gerekiyordu? Doğru seçimler nelerdi? Her şeyi nasıl düzeltebilirdim?

Annemle babamı kavga ettirmek istememiştim. Bir kazaydı. *Yemin ederim kazaydı.*

Bir kez göz kırptım ve onu gördüm.

Şeytan ziyarete gelmişti.

Hayır.

Göz kırparak onu uzaklaştırmaya çalıştım. İyileşiyordum. Bir bütün oluyordum.

"Şşşt," diye fısıldadı. Gözlerim korkudan kocaman olmuştu. "Lütfen, bağırma. Bu bir kazaydı." Dudaklarını alnıma götürdü ve ağzını tenime bastırdı. "Şşşt," dedi tekrar. Dudakları kulak mememe gitti ve son bir kez tıslamadan önce dudaklarının bana dokunduğunu hissettim. "Şşş..."

Zihnimdeydi. Onun varlığını hissedebiliyordum.

Shh.. Shh... Shh...

Maggie bana son birkaç gündür kendini iyi hissetmediğini söyledi ve beni görmeyi reddetti. Onu ziyaret etmem konusunda ikna etmek için elimden geleni yaptım ama ne zaman gelsem annesi iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek beni gönderdi.

Bir öğleden sonra grup çalışmasından sonra ona fazla seçenek bırakmadım.

"Gerçekten hasta değilsin, değil mi?" Odasına dönmeden önce onu banyodan çıkarken yakalayarak sordum. Bana doğru bakarken gözleri büyüdü ve bir panik belirtisi gördüm. "Bana kızgın mısın?" Sertçe yutkundum, gerginleşiyordum. Yanlış bir şey mi yapmıştım? "Seni sevdiğimi söylediğim için mi? Çok mu erkendi? Seni korkuttum mu? Özür dilerim, ben sadece..."

Başını ileri geri salladı ve bana doğru koşarak ellerimi avuçlarının içine aldı. Bir kez sıktı. *Hayır.*

"O zaman nedir?"

Gözlerimin içine baktı ve gözleri dolmaya başladı. Hıçkırmaya başladı ve başka ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden ona sarıldım. Onu göğsüme yakın tuttum ve tüm parçalarını toplarken kollarımda dağıldı.

"Müzik mi?" Ona sordum.

Başını salladı ve yatak odasına doğru yürüyüp kapıyı arkamızdan kapattık. Çalan müziği dinlerken sakinleşmeye başladı. Yatağa uzandık ve kollarımda uykuya dalmasının üzerinden çok geçmeden kâbusları başladı. Uyandığında bana çok yakındı ama yine de kendini milyonlarca kilometre uzakta hissediyordu.

"Maggie, benimle konuşabilirsin," diye yemin ettim, onu hıçkıra hıçkıra ağlamaya iten bir rüyadan uyandığında odasında volta atıyordum. Yatağında top gibi oturmuş, ileri geri sallanıyor, bana doğru bakmıyordu.

Ona yaklaştığımda, sanki dokunuşumdan korkuyormuş gibi, sanki onu inciteceğimi düşünüyormuş gibi irkildi. "Maggie," diye yalvardım, sesim ve kalbim çatlıyordu. "Neler oluyor?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Beş dakika yapabiliriz," dedim önünde eğilerek. "Magnet, beş dakika yapabiliriz. Odaklan, tamam mı? Bana geri dönebilirsin. Sorun yok."

Elleri boynuna kenetlenmiş halde sertçe yutkunmaya devam etti. Gözleri vahşiydi ve beni duyamayacak kadar kendinden geçmiş olduğunu biliyordum.

"Bay Riley!" Evin içinden bağırdım. "Bay Riley!" Evin içinde koşarak tekrar bağırdım. Geldiğinde

Yatak odasından çıktıktan sonra gözleri kocaman ve endişe dolu bir şekilde bana baktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Maggie. Yatak odasında. Neler olduğunu bilmiyorum. O sadece..."

Cevap vermemi beklemedi. Merdivenlerden yukarı, kızının sinir krizi geçirdiği yere doğru fırladı. Birkaç saniye sonra Bayan Riley de oradaydı.

"Mags," dedi, yavaş ve temkinli bir şekilde yaklaşarak. "İyisin," diye güvence verdi Bay Riley. Adam yaklaştıkça Mags daha da gerildi ama adam ona doğru ilerlemeyi bırakmadı. Ona zarar vermeyeceğini göstermek için ellerini kaldırdı ve yeterince yaklaştığında onu kollarıyla sardı ve göğsüne yasladı. Kız onun tişörtüne yapıştı ve kollarının arasında hıçkıra hıçkıra ağlayarak onu kendine çekti.

Ne oldu sana?

Onun babasına karşı dağılışını izlerken zihnim yarışıyordu. İçim içimi yiyor, onu koruyamadığım gerçeğinden nefret ediyordum. Neden onu düzeltemiyordum? Neden onun acısını alıp kendi acım haline getiremiyordum? Onu aşağıya taşıdı, ben de peşinden gittim.

Calvin ve Stacey kollarını birbirlerine sımsıkı sarmış, birlikte gülerek ön kapıdan içeri girdiler. Kargaşayı gördüklerinde kahkahaları durdu.

"Neler oluyor?" Calvin sordu.

Bay Riley cevap vermedi. Maggie'yi yatak odasına götürdü. Bayan Riley de onu yakından takip etti.

Hareket edemiyordum. Titrememi durduramıyordum.

Calvin bana doğru yürüdü ve elini omzuma koydu. Gözleri kısılmıştı ve kafası karışmıştı. "Brooks? Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedim. Boğazım kurumuştu ve göğsüm yanıyordu. "Uyandı ve... çıldırdı. Ne yapacağımı bilemedim. Onu durduramadım. Onu durduramadım..." Gözlerim doldu ve avuç içlerimi yüzüme bastırdım. Artık konuşamıyordum. Calvin beni bir şey söylemem için zorlamadı. O ve Stacey sadece bana doğru yürüdüler, kollarını bedenime doladılar ve beni tuttular.

Bana verdikleri bu rahatlıktan nefret ediyordum çünkü Maggie'nin buna daha çok ihtiyacı vardı.

Anılarına dalacak ve her gün içinde yüzdüğü karanlık suları silecek birine ihtiyacı vardı.

Merdivende oturmuş Maggie'nin anne ve babasının odalarından çıkmasını bekliyordum. Cheryl, Calvin ve Stacey bana katıldı.

Tek kelime etmedik. iPod'umu karıştırmaya devam ettim, onu daha iyi hissettirecek bir müzik arıyordum. Müzik onu hep gülümsetirdi.

Yatak odasının kapısı açıldığında hepimiz ayağa fırladık. Bay ve Bayan Riley kaşlarını çatarak bize doğru baktı.

"Yine uyuyor," dedi Bay Riley.

"Onu görebilir miyim?" diye sordum. iPod'umu Bay Riley'ye doğru kaldırdım. "Sadece biraz müziğin yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Ona her zaman yardımcı olur."

Dudakları aralandı ama Bayan Riley araya girdi. "Bence herkes bu geceyi bitirmeli." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi,

ve Bay Riley çenesini kapattı.

Tartışmaya başladım ama Bayan Riley bana yorgun bir ifade verdi, ben de başımı salladım. "Peki, ona yardımcı olabilir diye bunu ona verebilir misiniz Bay R? Şu anda ona ihtiyacım yok." iPod'umu ona uzattım ve o da bana zoraki bir gülümseme verdi.

Herkes kendi odalarına yöneldi ve ben ayrılmak zorunda kaldım. İçimdeki duygudan nefret ediyordum, onun nasıl olduğunu bilmemekten nefret ediyordum. İyi olup olmadığını bilmeden nasıl yürüyüp gidebilirdim ki?

"Brooks, seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Ben ön kapıya doğru yürürken Bayan Riley sordu. Kolları kavuşturulmuştu ve gözleri ağırlaşmıştı.

"Evet, neler oluyor?"

Herkesin gittiğinden emin olmak için odaya göz gezdirdi, sonra bana yaklaştı. "Bilmeni isterim ki... Maggie hasta. Öyle görünmüyor olabilir ama aklı..." Kaşlarını çattı. "Yıllar önce ona her ne olduysa, bu onu etkiledi. İyi göründüğü günlerde bile büyük bir parçası eksik. Ondan hoşlandığını biliyorum ama onunla bir ilişki içinde olmak... Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. O kırılmış durumda."

Sözleri beni şaşırtmadı desem yalan söylemiş olurum. Kızından sanki bir ucubeymiş, dışlanmış biriymiş gibi bahsediyordu. Evet, Maggie'nin birkaç kötü günü olmuştu ama kimin olmamıştı ki? Köşeden baktığımda Maggie'nin anne babasının yatak odasından dışarı baktığını ve onları dinlediğini gördüm. Ben ona gülümsedim, o da bana kaşlarını çattı. O andan önce

Bir kaş çatmanın bir gülümsemeden daha güzel olabileceğini biliyordu. "Her kırılan şeyin tamir edilmesi gerekmez. Bazen sadece sevilmeye ihtiyaçları vardır. Sadece bütün olan insanlar sevgiyi hak ediyor olsaydı çok yazık olurdu."

"Brooks." Sanki söylediklerim anlamsızmış gibi içini çekti. "Gençsin ve önünde koca bir hayat var. Maggie'nin kendini dahil hissetmesi için kendini geri çekeceğini düşünmeden edemiyorum. Önümüzdeki hafta müzik kariyerin için Los Angeles'a gidiyorsun, orada yepyeni deneyimler yaşayacaksın-"

"Maggie ve ben her gün yeni deneyimler yaşıyoruz."

"Evet, ama yeni fırsatlara, daha büyük fırsatlara sahip olacaksın."

"O da öyle."

Bayan Riley içini çekerek ensesini ovuşturdu. "Anlamıyorsun Brooks. Maggie bu evden ayrılmayacak. Asla. Umutlu olmaya çalıştığını biliyorum ama şimdi mantıklı olma zamanı. Daha fazla zarar vermeden onunla ilişkini kesmelisin."

"Gidecek. Gideceğini biliyorum. Bunu konuşmuştuk, biliyorsun. Onun da hayalleri var, tıpkı senin ve benim gibi. Onun da hayalleri var."

"Bak, Brooks. Brooks... Onun senin arkadaşın olduğunu ve müziğini onunla paylaşmayı sevdiğini anlıyorum ama bu ona yardımcı olmayacak. Bir ilişkinin var olması için müzikten fazlası gerekir. Ete ihtiyacı vardır, sadece kemiğe değil. Maggie sana gerçek bir ilişki için ihtiyacın olan şeyi veremez."

"Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun."

"Saygısızlık etmek istemem ama neye ihtiyacın olmadığını biliyorum. Gençsin ve aşıksın, anlıyorum ama Maggie senin için en uygun kişi değil."

Göğsüm sıkışmıştı ve bir saniye daha kalırsam pişman olacağım bir şey söyleyeceğimi biliyordum. Maggie'nin durduğu yere baktım ama gitmişti, ben de ön kapıyı açtım ve Bayan Riley'ye sırtımı dönerek verandaya çıktım.

"Üzgünüm Brooks, ama en iyisi bu."

Yüzümü bir kez daha ona dönerek tersledim. "Kusura bakmayın ama Bayan Riley, bence onun hakkında yanılıyorsunuz. Maggie çok zeki. Çok zeki, nazik ve etkileyici, konuşmasa bile. Siz onu duyamadığınızda bile çok şey söylüyor. Evet, zihni meşgul ama okyanustan daha derin. Her şeyi herkesten farklı görüyor ama bu neden kötü bir şey olsun ki? Müzik konusunda da yanılıyorsun. Bir an için bile müziğin insanları iyileştiremeyeceğini düşünüyorsanız, o zaman yeterince dikkatli dinlemiyorsunuz demektir."

Kalbim hızla çarparak yoluma devam ettim.

"Kendini öldürmeye çalıştı," diye bağırdı Bayan Riley ve adımlarımı durdurdum.

Aklımdan inkâr geçerken geri döndüm. "Hayır." "Evet, yaptı. Muhtemelen büyük kötü gibi göründüğümü biliyorum

Kurt, ama o iyi değil. Haklıydın, onun zihni tüm okyanuslardan daha derin, ama bir gün gelgitler o kadar yükselecek ki boğulmaktan başka çaresi kalmayacak."

Kendini öldürmeye çalıştı.

Nefes alamıyordum.

Kendini öldürmeye çalıştı.

Yapmazdı.

Nefes alamıyordum.

Mahallede tur üstüne tur atarak yürüdüm. Yanlış bir şey yapmış olabileceğimi düşünüp duruyordum. Belki de onu tutuşum ya da ona dokunuşum bir geri dönüşü tetiklemişti. Belki de yanlış bir şey söylemiştim.

"Zor, değil mi?" Kafamı boşaltmak için mahallede bir tur daha atarken Bayan Boone verandasından bana sordu. Muffins çimlerin üzerinde bir ileri bir geri yuvarlanırken evinin önünde durdum. "Sinir krizleri geçirdiğinde."

"Nereden biliyorsun?"

Gülümsedi ve hasır sallanan sandalyesinde bir ileri bir geri kaymaya başladı. "Maggie'yi tanıyorum ve o dağıldığında insanların yüzündeki ifadeyi biliyorum. Bunu ailesinin yüzünde itiraf etmek istemediğim kadar çok gördüm. Şimdi buraya gel. Biraz mola ver. İçeri gel de sana çay yapayım."

Bir kaşımı kaldırdım. *İçeri mi?* Bayan Boone'un daha önce kimseyi evine davet ettiğini görmemiştim. Bir yanım içeri girersem beni öldürebileceğini düşünüyordu ama diğer yanım da evinin içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu çok merak ediyordu.

Kapıyı açarken gıcırdadı. İçeri girmem için kapıyı geniş tuttu ve arkamdan yakından takip etti.

"Sen burada oturma odasında bekleyebilirsin. Ben gidip biraz su ısıtacağım," dedi ve mutfağa doğru yürüdü.

Oturma odasında volta atıp evine baktım. Evi bir müze gibiydi; her sanat eseri 1800'lerden kalma gibi görünüyordu ve her heykel cam bir muhafazanın arkasında duruyordu. Her şey cilalı ve temizdi ve yerli yerinde görünüyordu.

"Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye sordum.

"Yıllardır çay yapıyorum ve hiç yardıma ihtiyacım olmadı."

Elimi şömine şöminesine sildim, parmaklarım toz topladı ve kaşlarımı çattım. Elimi kot pantolonuma sildim. Odada toz olan tek yer şöminesiydi. Sanki her santim pisliği toplayıp şöminenin üzerine bırakmış gibiydi. *Garipti.* Tozla kaplı çerçevelerden birini kaldırdım ve kocası olduğunu tahmin ettiğim bir adamla Bayan Boone'a baktım. Kadın adamın kucağına oturmuş, adam ona gülümserken o da ona gülümsüyordu. Bayan Boone'un fotoğraftaki gibi gülümsediğini hiç görmemiştim.

Bir başka fotoğrafı elime aldım, çiftin bir kayık iskelesinde durduğu ve önlerinde fotoğrafta gülen bir çocuğun olduğu bir fotoğraf. Fotoğraflarda büyüyen kızın değişimini izlemek zordu. Gülümseyen bir çocuktan kaşlarını çatan birine, hiçbir duygu göstermeyen birine dönüşmüştü. Gözleri çok boş görünüyordu. Şöminenin üzerinde her biri Bayan Boone'un geçmişinden farklı anları gösteren otuzdan fazla çerçeve olmalıydı.

"Kız kim? Fotoğraflardaki?" Ben sordum.

Mutfağa geri dönmeden önce odaya bir göz attı. "Jessica. Benim kızım."

"Bir kızın olduğunu bilmiyordum." "Hiç

sordun mu?"

"Hayır."

"İşte bu yüzden bilmiyordun. Siz aptal çocuklar asla soru sormazsınız. Tek yaptığınız konuşmak, konuşmak, konuşmak ve kimse sizi dinlemiyor." Oturma odasına geri döndü, koltuğuna oturmadan önce parmaklarıyla oynadı. "Su ısınıyor."

Tozla kaplı bir plağı elime aldım ve üzerindeki kiri üfledim. "Otis Redding'den *Sittin' On The Dock Of The Bay?"* diye sordum.

Başını salladı. "Kocam ve benim kuzeyde, göl kenarında bir kulübemiz vardı. Hâlâ b a n a ait... Satmalıyım ama bir türlü cesaret edemiyorum. Ailemin en mutlu olduğu son yer orasıydı," dedi hatırlayarak. "Her akşam Stanley ve ben iskelenin ucunda oturur, o plak çalarken gün batımını seyrederdik ve Jessica çimenlerde koşturup yusufçuk yakalamaya çalışırdı."

Karşısındaki sandalyeye oturdum ve ona doğru gülümsedim.

O da gülümsemedi ama ben aldırmadım. Bayan Boone gülümsememesiyle tanınırdı.

"Yani..." Sessizliğin içinde kendimi garip hissederek boğazımı temizledim. "Kızınız hiç ziyarete geliyor mu?"

Kaşlarını indirdi ve elleri bacaklarının arasında kıpırdandı. "Bu benim hatam, biliyorsun," dedi, sesi

Kasvetli.

"Senin suçun ne?"

"Kaza gecesi... Maggie'ye olanlar benim hatamdı."

Sandalyemde daha dik oturdum. "Nasıl yani?"

Gözleri kasvetli bir hal aldı. "O gece bahçeme uğradı. Düğünü için bahçemden çiçek toplayıp toplayamayacağını sordu. Ona bağırdım ve bir daha gelmemesini söyleyerek gönderdim." Bayan Boone titreyen ellerini inceledi, parmaklarını hala bacaklarına vuruyordu. "Eğer bu kadar kaba, bu kadar sert olmasaydım bahçemde daha fazla zaman geçirebilirdi. Ormanda dolaşıp durmazdı. O gece aklının bir kısmını alan şey her neyse ondan korunabilirdi."

Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı ve acısını hissedebiliyordum. Suçluluğunu anlıyordum, çünkü yıllar önce ben de hissetmiştim. "Ben de aynı şeyi düşündüm Bayan Boone. O gece onunla ormanda buluşmam gerekiyordu ve geç kaldım. Kravat seçmek için o kadar zaman harcamasaydım, Maggie'yi korumak için orada olabilirdim. Onu kurtarabilirdim."

Başını kaldırıp gözlerini sildi ve başını salladı. "Bu senin hatan değildi." Bunu o kadar çabuk söyledi ki, belli ki suçu kendime atmamdan korkuyordu. Suçu bu kadar çabuk üstlenmesi ve benim üstlenmeyeceğimden emin olmak için bu kadar hızlı davranması üzücüydü.

Omuz silktim. "Senin de hatan değildi."

Ayağa kalktı ve fotoğraflara bakarak şömine rafına doğru yürüdü. "Çocukken tıpkı Maggie gibiydi, kızım. Konuşkandı, biraz fazla konuşkandı. Vahşi, özgür. Kimseden de korkmazdı. En hasarlı insanların bile en iyi yanlarını görürdü. Gülümsemesi..." Bayan Boone kıkırdadı ve Jessica'yı kocaman sırıtırken gösteren karelerden birini eline aldı. "Gülümsemesi iyileştirirdi. Bir odaya girer, en kötü esprileri yapar ve odadaki en huysuz insanı bile gülmekten karnına ağrılar girecek kadar güldürebilirdi."

"Ona ne oldu?"

Fotoğrafı yere bıraktı ve Jessica'nın gülümsemesinin kaybolduğu başka bir fotoğrafı eline aldı. "Kardeşim ziyarete geldi. Boşanma aşamasındaydı ve biraz uzaklaşması gerekiyordu, o yüzden gelip bizimle kaldı. Bir gece yemek yiyorduk ve Henry çok fazla içiyordu, gittikçe daha da sinirleniyordu. Kocam Stanley ile tartışmaya başladı ve kavga etmelerine saniyeler kalmıştı. Sonra tatlı, şapşal Jessica kötü şakalarıyla geldi ve herkesi güldürdü, sarhoş Henry'yi bile. O gecenin ilerleyen saatlerinde Stanley Jessica'yı kontrol etmeye gitti. Henry'yi onun odasında elinde boş bir alkol şişesiyle buldu. Henry kendinden geçmiş, çıplak ve sarhoş bir halde, korkusundan donup kalmış olan kızımın üzerindeydi."

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim." Kelimeleri söyledim ve ağzımdan çıktıklarında yeterli olmadıklarını biliyordum. Hiçbir kelime içimdeki duyguyu ifade edemezdi. Hayatım boyunca Bayan Boone ile aynı mahallede oturmuştum ve onun atlattığı fırtınaları hiç bilmiyordum.

"Jessica ondan sonra hiç konuşmadı. Öğretmenlik işimi bıraktım ve Jessica'ya evde eğitim vermek için yanında kaldım ama ışığı çalınmıştı. Henry'nin yaptıklarından sonra eskisi gibi değildi. Konuşmayı bıraktı ve bir daha hiç gülümsemedi. Yine de onu suçlamıyordum. Güvenmeniz gereken bir kişi sesinizi çaldığında nasıl konuşabilirdiniz ki? Jessica her zaman sanki kafasının içinde sesler varmış, şeytanlar onu çatlatmaya çalışıyormuş gibi dolaşırdı. Yirmi yaşına geldiğinde, sonunda çatladı. Stanley ve beni sevdiğini ve bunun bizim suçumuz olmadığını söyleyen bir not bıraktı."

Bayan Riley'nin sözlerini hatırlayarak gözlerimi kapattım.

Kendini öldürmeye çalıştı.

Bana doğru döndü ve umutsuz bakışlarımı görünce kaşlarını çattı. "Ah, canım. Seni kendi sorunlarından uzaklaştırmak için misafir etmem gerekiyordu ama ben seni daha da kötü hissettirdim."

"Hayır, hayır. İnanılmaz derecede üzgünüm. Bunlara ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Endişelenme. Ben de bilmiyordum." Çaydanlığı mutfakta ıslık çalmaya başladı ve "Stanley, bakabilir misin?" diye bağırdı.

Gözlerimi Bayan Boone'a diktim ve o da durakladı. Birkaç dakika sonra hatasını fark etti ve aceleyle mutfağa gitti, sonra da çayla geri geldi. Orada oturduk ve iğrenç çayı sessizce yudumladık. Gitme vaktim geldiğinde ayağa kalktım ve Bayan Boone'a beni sadece evine değil, geçmişine de davet ettiği için teşekkür ettim.

Ön kapıyı açık tutarken ona son bir soru sordum.

"Bu yüzden mi Maggie'yi ziyaret etmeyi teklif ettin? Sana kızını hatırlattığı için mi?"

"Hem evet hem hayır. Maggie'nin benim Jessica'mla pek çok ortak noktası var ama aralarında büyük farklar da var."

"O da ne?"

"Jessica hayattan vazgeçti. Maggie'de sık sık umut ışığı parlıyor. Bunu onda giderek daha sık görüyorum. O iyi olacak. İyi olacağını biliyorum. İyi olacağına inanmak zorundayım. İkisi arasındaki en büyük fark ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Jessica'nın kimsesi yoktu. Hepimizi dışladı. Ama Maggie? Onun arkadaşları var. Maggie'nin sen varsın."

"Teşekkürler, Bayan Boone."

"Bir şey değil. Şimdi kendini suçlamayı bırak, tamam mı?" Gülümsedim. "Ben de sana."

Başını salladı. "Evet, evet, biliyorum. İçimde bir yerlerde bunun benim hatam olmadığını biliyorum ama bazen tek başınıza otururken düşünceleriniz olmaması gereken yerlere gider. Bazen kendimizin en büyük düşmanı oluruz. İnsan kendi düşüncelerine karşı anlayışlı olmayı öğrenmelidir. Zihnimizin yalanlarına karşı gerçeği deşifre edebilmeliyiz. Aksi takdirde, kendi ayak bileklerimize taktığımız mücadele prangalarının esiri oluruz."

Maggie

Onunla beş gündür konuşmamıştım ve bu bana hayatımın en uzun beş günü gibi gelmişti.

"Şimdi ne okuyorsun?" Yemek masasında karşımda oturan Bayan Boone bana sordu. Babamdan Bayan Boone'a kendimi iyi hissetmediğimi iletmesini istediğimde, bana çaya ihtiyacı olan saçma bir çocuk demişti. Ayrıca duştan sonra saçlarımı hep ıslak bıraktığım için sahte hastalığımı suçlamıştı.

Kitabımı göğsüme doğru tuttum ve omuzlarımı silktim, sonra başlığını görmesi için ters çevirdim.

"Hmm. Lauren Oliver'dan *Before I Fall.* Ne hakkında?"

Gözlerimi ona diktim. Bunu hep yapardı. Bana her zaman cevaplayamayacağımı bildiği sorular sorardı. Kağıda yazmama hiç izin vermediği için, bu bana baskıdan başka bir şey gibi gelmiyordu ve baskı ihtiyacım olan son şeydi.

Kitabı masaya bıraktım ve yüzümü buruşturarak iğrenç çayımı yudumladım.

"Demek bugün yine çaydan nefret ettiğin bir gün, ha?" dedi.

Yine omuz silktim. "Erkek

arkadaşın nerede?" Bir

kez daha omuz silktim.

Gözlerini devirdi. "Bir omuz daha silkersen omuzların havada sıkışacak. Çok çocukça. Senin için endişeleniyor, biliyorsun. Onu itip kakmanın kimseye faydası olmaz. Aslında oldukça kaba bir davranış. O iyi bir çocuk."

İyi bir çocuk mu? Hayatımda Bayan Boone'un hiç kimse hakkında iyi bir şey söylediğini duymamıştım.

"Brooks, artık içeri girebilirsin," diye seslendi Bayan Boone mutfağa doğru.

Brooks mutfak kapısının arkasından çıktı, elini kaldırdı ve utangaç bir tavırla el salladı.

Onun burada ne işi var?

"Onu ben davet ettim," dedi Bayan Boone, bir kez daha düşüncelerimi okuyarak. "Otur, Brooks."

Ona söyleneni yaptı.

"Şimdi, benim konuşacağım ve ikinizin de dinleyeceği nokta burası. İkiniz de aptalsınız." Bu daha çok nefret etmeyi sevdiğim Bayan Boone'a benziyordu. "Siz ikiniz birbirinizden hoşlanıyorsunuz, değil mi? O yüzden bunun yeterli olmasına izin verin. Her zaman her şeyi fazla düşünmeyi bırakın. Sadece mutlu olun. Maggie, mutluluğa layık değilmişsin gibi davranmayı bırak. Keşke mükemmel geçmişleri olan insanlar

mutlu olmak için, o zaman aşk asla var olmazdı. Şimdi öpüşün ve barışın, sizi aptallar."

"Neler oluyor burada?" Annem yemek odasına girerek sordu. Sanki günlerdir uyumamış gibi yorgun görünüyordu, saçları dağınık ve dağınıktı. Gözleri Brooks'a kaydı ve yüzünde hayal kırıklığı ve şaşkınlıktan oluşan bir leke belirdi. "Burada olmaman gerekiyordu."

Bayan Boone dik oturdu. "Katie, çocuklara bağırmadan önce şunu bilmeni isterim ki bunu ben yaptım."

"Sen mi? Buraya gelmesini sen mi söyledin?" "Evet. Çocuklar üzgündü, ben de düşündüm ki-" "Gitmeni istiyorum," dedi annem.

"Oh, hadi ama, bu çok saçma. Bırakın çocuk-"

"Hayır, sizi kastediyorum Bayan Boone. Gitmenizi istiyorum. Bugün çizgiyi aştınız ve bir daha evimde istenmiyorsunuz."

Her geçen gün daha da yabancı gelen annemin şaşkınlığıyla sandalyemden fırladım. *Hayır! Hayır!* Ellerimi masaya vurdum. Ellerim kızarmaya başlayana kadar tekrar tekrar vurdum ve sonra vurmaya devam ettim.

"Brooks, sen de git. Sen ve ben zaten konuştuk ve sanırım mesajımı gayet açık bir şekilde verdim. Maggie, odana git."

Hayır! Hayır!

Brooks başını eğdi ve gitti. Bayan Boone ayağa kalktı ve başını salladı. "Bu doğru değil Katie. O çocuklar... birbirlerine yardım ediyorlar."

"Kusura bakmayın Bayan Boone ama Maggie sizin çocuğunuz değil ve ona kendi sorumluluğunuzdaymış gibi davranmayı bırakmanızı tercih ederim. O Jessica değil ve bu seçimleri onun adına siz yapamazsınız. Kızımın sonunun Jessica gibi olmasına izin vermeyi reddediyorum.
-"

"*Ne gibi*?" Bayan Boone bağırarak karşılık verdi, belli ki çok kırılmıştı. Çantasını kaptı ve elinde sıkıca kavradı. "Kızım gibi mi?"

Gözlerini kırpıştırmadan önce annemin gözlerinde bir anlık suçluluk duygusu belirdi. "Şu andan itibaren artık ikindi çayları olmayacak. Maggie ile vakit geçirmenizi takdir ediyorum Bayan Boone, gerçekten ama hepsi bu kadar."

Bayan Boone ön kapıya doğru yürürken annem de onu takip etti ve ben de hemen arkalarında durdum. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum Katie. Gerçekten anlıyorum. Ben de kızıma bunu yapmaya çalıştım. Onu dünyadan, onu inciten yerden uzak tutarak ona yardım ettiğini sanıyorsun ama etmiyorsun. Onu boğuyorsun. Sahip olduğu o küçük sesi, seçme özgürlüğünü boğuyorsunuz. Sevme, kendini açma seçimini. Bunu ondan çalıyorsun."

Annemin başı öne eğildi. "Hoşça kalın, Bayan Boone."

Erkek arkadaşımı ve en iyi arkadaşımı benden uzaklaştırmıştı ve ben bunu hak edecek ne yaptığımı anlayamıyordum. Annemin dikkatini çekmek için en yakın duvara vurmaya başladım. *Gör beni. Beni fark et!*

Sesimden etkilenmeden arkasını döndü. "Odana git, Maggie."

Hayır. Daha fazla vurdum ve o da bana saldırdı, kollarını bana doladı. *Hayır! Hayır!*

"Kes şunu," diye emretti. "Brooks'a nasıl bir hayat vereceğini bir düşün. Burada seninle kalmak için hayallerinden vazgeçmesini gerçekten istiyor musun? O dünyayı gezerken, kendine bir hayat kurarken senin onunla nasıl bir ilişki içinde olabileceğini düşünüyorsun? Bunu ona neden yapasın ki? Bu ne senin ne de onun için doğru. Bu evde randevulardan daha fazlasını hak ediyor. İyileşebilmek için yalnız kalmayı hak ediyorsun."

Tamir mi?

Ya kırılmadıysam? Ya bu sadece ben olsaydım?

Babam neredeydi? Eve gelmesine ihtiyacım vardı. Annemin aklından geçenleri anlamaya çalışmasına ihtiyacım vardı. Bunu düzeltmesi için ona ihtiyacım vardı. Beni merdivenlerden yukarı sürüklerken elinde çırpınmaya devam ettim. "Bu senin iyiliğin için Maggie. Üzgünüm ama bu senin iyiliğin için."

Direndim ama gitmeme izin vermedi. Beni serbest bırakmadı. Gözlerimi kırptım ve onu gördüm. Şeytanı.

Canımı yaktığı için özür diledi, birkaç parmağını boynumun yan tarafına bastırdığı ve sonraki nefeslerimi bulmamı gittikçe zorlaştırdığı için özür diledi.

"Anne! Bırak onu!" Calvin odasından çıkarak, "Anne, bırak onu!" dedi.

Annemi üzerimden almaya çalıştı ama annem onu itti. "Bu işe karışma Calvin. Kız kardeşin iyi."

Hayır, incitmiyorum. Beni incitiyorsun.

Cheryl dışarı çıktı ve gözlerindeki korkuyu gördüm. Onun da benim bakışlarımda gördüğünden emindim.

Bana yardım et.

"Anne," diye başladı ama annem onu da hemen susturdu.

Beni odama sürükledi ve içeri itti. Aceleyle kapıyı kapattı, sonra da dışarıdan kapalı tuttu. "Göreceksin Maggie. Bunu senin için yapıyorum. Seni koruyorum."

Onun nesi vardı? Neden böyle deli gibi davranıyordu?

Kapıya vurdum, açmak için elimden geleni yaptım ama yerinden kımıldamadı. Vücudumu tekrar tekrar ittim. *Çıkarın beni! Çıkarın beni!* Ellerim boynuma dolandı ve onu orada benimle birlikte hissedebiliyordum. Beni boğuyordu; beni öldürecekti. *Çıkarın beni, çıkarın beni!*

Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum... Başka ne seçeneğim olduğunu bilmiyordum.

Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Yere düştüm.

Halının üzerine yüzüstü

uzandım. Ağzımı açtım.

Ve çığlık attım.

Göz kırptım.

Kapı hızla açıldı ve babam bana doğru hücum etti. Odamın köşesine sıkışmıştım, ellerim kulak memelerime çarpıyordu.

Göz kırptım.

Annem onun peşinden gitti ve o da etrafta uçarak ona bağırdı, gitmesini söyledi.

Göz kırp.

Annem ağlayarak yanıma gelmeye çalıştı ama Calvin ve Cheryl onu tuttular.

Göz kırp.

Babam eğildi, gözlerimin içine bakarak iyi olup olmadığımı kontrol etti. "Maggie?" diye fısıldadı. Nefes nefese kaldı. "Maggie."

Göz kırp.

Saçlarımı taradı, beni kaldırdı.

"Bırakın yanına gideyim," diye yalvardı annem.

Babam beni yatağıma yatırdı ve sonra annemi odadan çıkardı.

Göz kırp.

Onu hissedebiliyordum. Çok gerçekçiydi. Beni yine boğuyordu. Havamı alıyordu. Geri dönmüştü. Gerçekti. Gerçekti.

Göz kırp.

Babam anneme bağırmak için odadan çıktı. Tek yaptıkları çığlık atmaktı. Calvin ve Cheryl odama geldiler.

Göz kırp.

İkisi de benimle birlikte yatağa tırmandılar ve kollarını bana doladılar. Ben ellerinde titrerken beni sıkıca tuttular.

Göz kırp.

Cheryl bana iyi olduğumu söyleyip duruyordu ve Calvin de ben çarşaflarımın içinde ağlarken, titrerken, kırılmış ve kafası karışmış hissederken bana hak veriyordu. Korkmuştum. Çok korkmuştum.

Shh.. Shh...

Annem bunu neden yaptı? Neden beni sürükledi? Şeytan bunu neden yaptı? O kadını neden öldürdü? Neden beni öldürmeye çalıştı?

Göz kırp.

Gözlerimi kapattım. Hissetmek istemedim. Olmak istemedim. Artık göz kırpmak istemiyordum. Gözlerimi kapalı tuttum. Görmek istemedim ama yine de gördüm. Onu gördüm. Onu hissettim. Tadını aldım. Annemi de gördüm. Onu gördüm. Onu hissettim. Onu sevdim.

Ondan nefret ediyordum.

Neden bana zarar verdi?
Neden sevdiğim şeyleri gönderdi?
Her şey daha da karardı.
Her şey gölgelere dönüştü. Her şey karardı.

Maggie

"Bugün iyi misin Magnet?" Brooks kapımın önünde durarak sordu. Geçen hafta evimize girmesine izin verilmemişti ve annem evde olmadığı için babamın onu içeri aldığını düşünmüştüm. Annem birkaç günlüğüne kız kardeşinin yanında kalmaya gitmişti, babam da bunu rica etmişti. Bir süreliğine ortadan kaybolduğu için mutluydum.

Brooks'u orada, kapımın pervazına yaslanmış halde görmek kalbimi kırdı.

Bu nasıl mümkün oldu?

Senden sadece birkaç adım ötede olan birini nasıl özleyebilirsin?

Her zamanki gibi odama gelmek istemedi; ellerini ceplerine sokarak orada kaldı. "Sabah uçuyoruz. Yapımcıyla buluşup geleceğimiz hakkında konuşmak için uçuyoruz." Gülümsedi ama daha çok kaşlarını çatmış gibiydi. Bu beni tahmin ettiğimden daha fazla üzdü. Müzik

rüyasıydı ve rüyası gerçekleşiyordu ama yine de çok üzgün görünüyordu.

Seninle çok gurur duyuyorum.

Kıs kıs güldü ve burnunu çekerek yere baktı. "Neler oluyor Maggie May? Kafanın içinde mi?"

Bilmiyorum.

Yatak odama girdi. "Beni seviyor musun?"

Evet.

"Ama benimle birlikte olmak istemiyorsun?"

Yazmakta tereddüt ettim çünkü kelimelerimin onun kafasını karıştıracağını biliyordum. Brooks'la birlikte olamazdım, özellikle de şimdi. Hayalleri nihayet gerçekleşiyordu ve ihtiyacı olan son şey benim sorunlarımla bunu bölmemdi. Ailem dağılmışken nasıl çıkabilirdik? O ülkenin öbür ucundayken nasıl aşık olabilirdik? Nefret etsem de annem haklıydı. Brooks benden daha fazlasını hak ediyordu. Yüksek sesle sevilmeyi hak ediyordu ve benim sevgim rüzgârda sadece onun duyabileceği bir fısıltıydı.

Boğazını temizledi, cevapsızlığım duymaktan korktuğu tüm kelimeler gibi görünüyordu. "Beni seviyor musun?" diye tekrar sordu.

Benim var.

Bir an için benden uzaklaştı ve gözlerini sildi. Geri döndüğünde bana sıkı bir gülümseme verdi ve yanıma doğru yürüdü. "Ellerini tutabilir miyim?"

Parmaklarımı uzattım ve parmaklarını benimkilerle sardığında bunu hissettim; ev hissi içimde hızla akıyordu. Duvarları olan bir bina ev değildi. Ev, her şeyin olduğu yerdi.

İki insan arasında en sıcak aşkın yaşandığı yer. Brooks benim evimdi.

Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Yeni bir şarkı keşfettiğiniz o anı bilir misiniz? Önemli bir şey değil, bir sürü yeni şarkı dinlediniz ve bu da diğerleri gibi olacak diye düşünürsünüz ama giriş kısmı kulağınıza çarptığında ve içinizden geçtiğinde bunu iliklerinize kadar hissedersiniz. Sonra nakarata geldiğinde, bilirsiniz. *Bilirsiniz*. O şarkının sizi sonsuza dek değiştireceğini bilirsiniz. Hayatınızı o ritimler, o sözler, o akorlar olmadan asla hatırlayamayacaksınız. Şarkı bittiğinde, onu tekrar çalmak için yarışırsınız ve her duyduğunuzda, hatırladığınızdan daha iyidir. Bu nasıl mümkün olabilir? Aynı sözler nasıl her seferinde daha anlamlı olabilir? İçinize yerleşene kadar, vücudunuzda hızla ilerleyip kalbinizin atmasını sağlayan bir akış haline gelene kadar tekrar tekrar çalarsınız."

Benim ellerim onunkilerde, onunkiler de benimkilerde titriyordu. Yaklaştık ve alnını benimkine yasladı.

"Maggie May, sen benim en sevdiğim şarkısın."

Yüzlerimiz birbirine yaslanırken ben gözyaşlarıma engel olamadım, o da kendi gözyaşlarına engel olamadı. "Şu anda çok kararsızım Maggie. Bir yanım Los Angeles'a gidip hayallerimin peşinden koşmak istiyor ama bir yanım da o hayalin *sen* olduğunu biliyor. Sen osun. O yüzden bana ne istediğini söyle. Beni istediğini söyle. Kalacağım. Yemin ederim, kalacağım."

Ellerini bırakarak ondan uzaklaştım. Rüyası

Los Angeles'taydı.

Annem haklıydı.

Ben onun için bir hayat değildim.

Ben onun rüyası değildim. Ben onun uyanıkken gördüğü kabusuydum.

"Bana kalmamı söyle, kalayım," diye yalvardı. "Bana gitmemi söyle, gideceğim ama beni burada arafta bırakma Maggie May. Bilmeden gitmeme izin verme. Beni bilinmeyen sularda yüzdürme, çünkü bilinmeyenin boğulacağım yer olduğundan eminim."

Git.

Tahtamdaki kelimeleri okudu ve gözlerindeki değişimi gördüm. Cevabım karşısında şok olmuş gibiydi. İncinmiş. Kırılmış. Gözlerindeki umutsuzluk ifadesi beni şaşkına çevirdi. Koşarak yanına gittim ve onu kucaklamaya çalıştım.

"Dur, Maggie. Sorun yok."

Hayır. Değildi. Benim yüzümden acı çekiyordu. Ben onu kırdığım için o da kırılıyordu. *Lütfen. Anlamana ihtiyacım var. Lütfen.*

Elimi kaldırdım. Beş

dakika.

Tek ihtiyacım olan buydu. Beş dakika daha.

İç çekti ve başını salladı. "Tamam. Beş dakika. Beş dakika."

Onu kendime çektim ve bana sarılması için zorladım.

Boğuk bir öksürük çıkardı. "Bu hiç adil değil. Hiç adil değil. Biz mutluyduk."

Ona daha sıkı sarıldım ve başımı kaldırıp ona baktım. Dudaklarımız birbirine sürtündü ve öpüştük. Önce yumuşak, sonra daha sert öpüştük. Umutlarımızla ve özürlerimizle aynı anda öpüştük. Geçmişte, beş yıl önce

Dakikalar sonsuz gibi gelmişti ama o anda beş dakika bulanıktı.

"Maggie May," diye fısıldadı Brooks, sesi çatlıyordu. "Bunu nasıl yaptın? Kalbimi nasıl kırdın ve tek bir öpücükle hepsini birden nasıl düzelttin?"

Ben de hissettim. Dudaklarımız ne zaman birbirini bulsa, öpücükler hem acıtıyor hem de iyileştiriyordu. Aynı anda hem fırtına hem de güneş ışığı gibiydik. Bunu birbirimize nasıl yaptık? Neden yapmıştık? Ve nasıl gerçekten veda edebilirdik ki?

Beni bırakıp geri adım atmadan önce yıllardır çıkarmadığım çapa kolyeme dokundu. "Burada kalamam... Gitmeliyim. Gitmene izin vermeliyim." Saniyeler içinde yatak odamdan ve hayatımdan çıkıp gitti.

O gittikten sonra Cheryl gelip yatağımda yanıma oturdu. "Bunu neden yaptın Maggie? Neden gitmesine izin verdin?"

Kız kardeşime yaslandım ve başımı omzuna yasladım, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Gitmesine izin vermek göğsümde yanlış bir his uyandırıyordu ama bensiz hayallerinin peşinden gitmesi gerekiyordu. Birini sevdiğinizde, aynı uçakta olmasanız bile uçup gitmesine izin verirsiniz.

"Bu adil değil," dedi. "Çünkü onun sana bakışı ve senin ona bakışın benim hayalim. Bir gün istediğim şey bu."

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama hiçbir şey çıkmadı. Cheryl'a yarım yamalak bir gülümseme verdim, o da bana kaşlarını çattı.

"Ne tür bir aktivist olmak istediğimi buldum," dedi kız kardeşim elimi tutarak. "Ben insanlar için savaşmak istiyorum.

Senin için, senin gibi insanlar için. Sesi olmayan ama sesini duyurmak için çığlık atanlar için mücadele etmek istiyorum."

Calvin ve arkadaşlarından birkaç gün daha Los Angeles'ta kalmaları istendi. Rave Records ile bir kayıt anlaşması teklif edilmişti ve batı yakasından buraya gelirken duydukları heyecanı neredeyse hissedebiliyordum.

Brooks haberi paylaşmak için beni aradı. "Konuşmamamız gerektiğini biliyorum... ama... başardık Magnet." Sesi çok kısıktı. "Başardık. Bir anlaşma yaptık. Birkaç hafta içinde resmiyet kazanacak ve Rave ile anlaşacağız. Bunu bizim için sen yaptın. Bunu sen gerçekleştirdin."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Onlar için bu muhteşem şeyin gerçekleşmesini istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim. O çocuklar bunu hak etmişti. Başlarına gelen her şeyi hak etmişlerdi.

"Seni seviyorum Maggie," diye fısıldadı telefonu kapatmadan önce.

Bu ondan son haber alışımdı. Calvin aileyi arayarak yapımcının sözleşmeler üzerinde çalışırken bazı örnekleri kaydetmek için stüdyoya girmelerini istediğini söyledi ve ben farkına bile varmadan günler haftalara, haftalar da aylara dönüştü. Hayatları hızla ilerlemeye başlamıştı ve ben donup kalmıştım. Eylül ayı geldiğinde, grup The Present Yesterdays'in dünya turnesinde açılış grubu olmak üzere davet edildi.

Göz açıp kapayıncaya kadar hayatları tamamen değişmiş gibi görünüyordu.

Onu özlememek için elimden geleni yaptım. Kitaplarımı okudum, banyo yaptım ve geride bıraktığı iPod'u dinledim. Onun gitarını da çaldım. Birini özlemek hiçbir zaman kolaylaşmadı, sadece daha sessiz hale geldi. İçinizdeki özlem acısıyla yaşamayı öğrendiniz. Paylaştığınız anların yasını tuttunuz ve bazen kendinizin de acı çekmesine izin verdiniz.

Pek çok kez telefonumu açıp numarasına baktım, pek çok kez neredeyse kontrol etmek için onu arayacaktım. Kendime sadece bir kez, sadece sesini duymak için arayacağımı söyledim, ama ilerlemek için cesaretimi asla toplayamadım. İçten içe bir kez ararsam, sesini tekrar duymak için onu her gün aramadan duramayacağımı biliyordum.

Annemle karşılaşmaktan korktuğum için çoğu gün odamdan zor çıkıyordum.

O ve babam gözlerimin önünde birbirlerine tamamen yabancılaşıyorlardı. Ne zaman aynı odada olsalar, biri diğerini terk ediyordu. Eskiden babam işe giderken onu alnından öperdi ama artık o öpücükler bir anıdan öteye geçmiyordu.

Mevsimler geldi, mevsimler değişti ve grup ne zaman şehre geri dönse Brooks'u hiçbir yerde bulamadım. Belki de bir sonraki macerasını yolda bulmuştur diye düşündüm. Belki de aşkımızın sadece geçici bir an olması gerekiyordu.

"Başladı!" Annem bir gece evin içinde koşarak bağırdı. "B a ş l a d ı!" Herkes odasından çıktı ve

Aylar sonra ilk kez, yemek odasında radyonun etrafında durup The Crooks'un radyodaki ilk şarkısını dinlerken ailem tek bir birim gibi görünüyordu. Bildiğim sözleri dinlerken göğsüm sıkıştı ve boynumdan hiç çıkmayan çapa kolyemi sıkıca kavradım. Şarkımız...

Yağmur damlaları düşmeye başladığında göğsüme yaslanır.
Kendini çok güçsüz hissediyor, amaçsızca uçuyor, duvarlara çarpıyor
Boğulmaya başlamayacağı bir an için dua ediyor Kalbi
sessizliğe bir cevap için yalvarıyor
ruhunun bağlı kalması acıtır

Senin çapan olacağım
Seni gece boyunca sabit tutacağım,
senin sabitliğin olacağım.
karanlık ve yalnız gelgitler sırasında
Seni yakınımda tutacağım, ışığın olacağım, iyi olacağına söz vereceğim
Senin çapan olacağım
Ve bu savaşın üstesinden geleceğiz.

Kelimeleri dinlemek, özlemini çektiğim öpücük gibiydi. Sözler bana geri döneceğine söz vermiş gibi hissettirdi. Yemek salonundaki herkes alkışlamaya ve kucaklaşmaya başladı - uzun zamandır yapmadığımız bir şeydi bu. Annemin elleri babamın vücuduna dolandığında, babam da anneme sarıldı. Yemin ederim ben de gördüm, eskiden aşklarının olduğu yeri. O yer

Ayrıldıklarında bir anda yok olmuştu ama yine de görmüştüm, bu da içlerinde bir yerlerde sevginin hâlâ devam ettiği anlamına geliyordu.

Ta ki postadan bir paket aldığım gece Brooks'un gidişine ağlamak için kendime izin verene kadar.

Bir kitap.

Sara Gruen'den *Filler için Su.*

Kitabın içinde, kitabın en iyi bölümlerini işaretleyen sarı post-it'ler vardı ve üzeri onun el yazısıyla kaplıydı. Romanın arkasında bir not vardı, yıllar boyunca her gün tekrar tekrar okuduğum bir not. Bu not bir daha asla başka bir çocuğu sevemeyeceğimin kanıtıydı.

Beni iten kıza bir not

Tarafından: Brooks Tyler

Griffin 22 Ekimnd , 2018

Maggie May,

Yüzünü son gördüğümden beri iki yıl geçti. Yirmi dört aydır seni özlüyorum, seni hayal ediyorum ve yanımda olmanı istiyorum. Her şey bana seni hatırlatıyor ve ne zaman şehre dönsem kardeşimin evinde kalıyorum, seninle yüzleşemiyorum. Eğer seni tekrar görürsem, buradan ayrılamam. Gidemeyeceğimi biliyorum. Hayatım çok hızlı ilerliyor. Bazı günler, ayak uydurabileceğimden şüphe ediyorum. Diğer günler, bırakıp eve, sana gelmek istiyorum.

O günlerde beni nasıl ittiğini hatırlıyorum. İstediğin buydu ve isteğini yerine getirmek zorundayım.
Seni sevmenin ne demek olduğunu bilmeden yıllar önce, yatak odana uzanıp elini tuttum ve sana bir söz verdim. Sana bir çapa kolye verdim ve ne olursa olsun senin arkadaşın olacağıma söz verdim. Senin alanına saygı duyarken nasıl hala arkadaş olabileceğimi düşünerek çok düşündüm. Aklıma gelen en iyi yol bu oldu. Size düşüncelerimi içeren romanlar göndermeye devam edeceğim; umarım bu asla yalnız olmadığınızı hatırlamanıza yardımcı olur. Eğer kendinizi yalnız hissederseniz, kitaplardaki notları okuyun.
Eğer bir gün beni çağırırsan, orada olacağım.
Seni seviyorum Magnet, hem bir sevgili hem de bir arkadaş olarak. Bunlar asla değişmeyecek iki şey, kalbimin bir molaya ihtiyacı olduğunda bile.

Her zaman seninle,
Brooks Tyler

Not: Sessizliğinizi dinlemek için her zaman yanınızdayım.

Televizyondaki çocuğa bir not

Tarafından: Maggie May

Riley 1 Ağustosst , 2019

Brooks,

Bugün seni *Günaydın Amerika*'da gördüm. Saçların uzamış, değil mi? Ayrıca, sağ kolundaki dövme mi? Yeterince yakından bakamadım ama dövme olduğuna yemin edebilirim. Neyin dövmesi? Neil Gaiman'*ın Amerikan Tanrıları* hakkındaki yorumlarımı geri gönderiyorum. Bir itirafım var: Siz bana göndermeden önce kitabı üç kez okumuştum. Yine de sizin tarafınızı ve düşüncelerinizi görmek yeni bir okuma gibi hissettirdi. Onun hiçbir romanında yanlış yapamazsınız.

Mary Ann Shaffer *ve* Annie Barrows'un *The Guernsey Literary and Potato Peel Pie Society kitabını* okumayı bitirdim. Beğeneceğinizi umuyorum. Ben çok sevdim ama senin benim kadar dönem romanlarına ilgi duymadığını biliyorum. İkinci Dünya Savaşı'na dayanıyor ve savaşın etkilerini vurgulasa da, hikayede hala çok tatlı, büyüleyici bir his var. Ve çok da komik.

Sana Muffins'in öldüğünü söylemiş miydim? Babama, Bayan Boone'a kaybı için üzgün olduğumu söylemesini söyledim. Cevabı ne oldu? "O lanet şey bir milyon yıl yaşadı. Artık kedi mamasına para harcamak zorunda değilim."

Aslında onu kelimelerden daha çok özlediğini söylemek istemişti.

Ben de onu özlüyorum.

Her zaman,

-Maggie

Not: The Crooks'un yeni albümü bu hafta yine bir numara, hiç şaşırmadım. Son beş haftadır tekrar tekrar dinliyorum. Sen benim en sevdiğim ses türüsün.

Eğlenmek için kitapları yeniden okuyan kıza bir not

Tarafından: Brooks Tyler

Griffin Ocak 5th , 2020

Mıknatıs,

Grup bu hafta Tokyo'daydı ve Rudolph organik kızarmış turşu sanarak yanlışlıkla kızarmış domuz kulağı yedi. Muhtemelen tanık olduğum en güzel andı. Etrafta kötü bir soğuk algınlığı var ve ben de vebanın bir sonraki kurbanı oldum. Aldığım soğuk algınlığı ilaçlarının miktarı endişe verici ama yine de gösteri bu gece devam etmeli. Yakında soğuk algınlığını Calvin'e geçirmeyi umuyorum, sadece gülmek için.

Kitap: Justin Cronin'den *The Passage.*

Post-it sayısı: yüz iki.

Cheryl'in Boston State Üniversitesi'ni kazandığını ve kadın çalışmaları alanında yan dal yaparak gazetecilik diploması alacağını duydum. Bir dahaki sefere onunla Skype üzerinden görüştüğünüzde, onunla ne kadar gurur duyduğumu bilmesini sağlayın.

-Brooks

Cehenneme gidebilecek bir çocuğa not

Tarafından: Maggie May

Riley 14 Haziranth , 2021

Brooks Tyler,
Ciddi misin? *The Fault in Our Stars*?
Az önce bir küvet naneli çikolatalı dondurmanın içine ağladım. Şaşırtıcı bir şekilde, tuzlu gözyaşları lezzete lezzet kattı. Bununla birlikte, John Green romanınızı alıyorum ve size Khaled Hosseini'den *Bin Muhteşem Güneş'i* yükseltiyorum. Cheryl bana okuttu ve o zamandan beri eskisi gibi değilim.
Yolun açık olsun.

-Maggie

Nefret ettiğim kıza bir not

Tarafından: Brooks Tyler

Griffin 12 Ağustosth ,

2021

M,
Siktir git, Maggie May Riley.

Siktir git.
Yetişkin erkeklerden oluşan bir sosis festivalinin önünde bir kitap için ağlamayı seviyordum.
Bu gerçekten benim havalı puanlarımı yükseltti.

-B

Not: Kütüphaneci olmak için online dersler mi alıyorsun? İnanılmaz. Son notunuzda "Umarım bir gün kütüphaneci olmak için evden ayrılırım" yazmışsınız.
Umuda gerek yok.
Sadece gerçekler var.
Kütüphaneciler tarihindeki en iyi kütüphaneci olacaksınız ve her bir kitabı okumak için kütüphanenizi ziyaret edeceğim.

Grammy'li bir çocuğa not

Tarafından: Maggie May

Riley 28 Şubatth , 2024

Brooks,
Seninle çok gurur duyuyorum.
Yeteneklerinize hayran kaldım.
Umarım dünya turunuz muhteşem ötesidir.
Kitap: Dr. Seuss'un "*Oh The Places You'll Go" kitabı.*
Post-it'ler: On sekiz.

-Maggie

Saygı duyduğum kıza bir not

Tarafından: Brooks Tyler

Griffin 18 Temmuzth ,

2025

Mıknatıs,

Bir süredir bir şey gönderemediğim için üzgünüm. Provalar, toplantılar ve görüşmeler derken işler çığırından çıktı. Yoruldum. Son zamanlarda hep yorgunum. Hâlâ her şeyi seviyorum ama bazı günler keşke biraz yavaşlayabilsem diyorum.

Size bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

Biriyle tanıştım.

Adı Sasha.

O bir model ve çok tatlı. Gerçekten çok tatlı. Berbat bir şarkıcı ve daha kötü bir dansçı, ama gülüyor, ki bu yolculuk boyunca tanıştığım çoğu insan için söyleyebileceğimden daha fazlası.

Neden size söyleme ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum ama bunu magazin gazeteleri yerine ilk benden duymanız gerektiğini düşündüm.

-Brooks

Not: The Kite Runner'ı tekrar okudum. Bana verdiğin ilk kitaptı, hatırladın mı? İlk okuduğumda ağladığımı hatırlamıyorum, ama belki de zaman hikayelere bakışımızı değiştiriyordur. Belki biz büyüdükçe, hayat tecrübeleri kitapların anlamlarını değiştiriyordur. Belki de yıllar önce okuduğum kişiyle aynı kişi değilimdir.
Belki de sadece evimi özlüyorumdur.

Part Three

8 Nisan 2026 - Yirmi Sekiz Yaşında

Her akşam annem, babam ve ben yemek masasında birlikte yemek yerdik. Annem ve babam birbirlerine neredeyse hiç bakmazlardı. Birbirlerinin yanından yabancılar gibi geçerlerdi.

Babam artık neredeyse hiç şaka yapmıyordu ve odama geldiğinde daha çok annemin içki içmesinden şikayet ediyordu.

Birbirlerine aşık olduklarına inanmak zordu. Eskiden nasıl dans ettiklerini hayal etmek zordu.

Yine de, herkes için her zaman rahatsız edici olsa da her akşam birlikte yemek yiyorduk. Yine de Cuma günleri en sevdiğim gecelerdi, çünkü yemekten sonra Cheryl beni Skype randevusu için arardı.

Tabağımı toplar, aceleyle odama çıkar ve hevesle bilgisayarımı açardım. Cheryl mezun olduğundan beri

Üniversiteden sonra dünyayı keşfetme arayışına girmişti. Sırt çantasıyla Avrupa ve Asya'yı dolaşmaya başlamış ve o zamandan beri durmadan hareket etmişti. Her türlü yeri ziyaret etmiş, her türlü kültürü keşfetmiş ve dünyanın çoğunlukla fark edilmeyen ücra köşelerinde hayal edebileceğinden çok daha fazla mücadeleye tanık olmuştu.

O gece beni Skype'la aradığında Bangkok, Tayland'daydı.

"Selam kardeşim!" dedi, servisi bir hafta önceki kadar net değildi ama yine de yüzünü görmek beni mutlu ediyordu. "İyi görünüyorsun."

Gülümsedim ve ona cevap yazdım. ***Aynen.***

"Bugün Phra Phuttha Maha Suwana Patimakon'u görmeye gittim. Eminim yanlış telaffuz etmişimdir, çünkü daha önce söylediğimde tur rehberim telaffuzu tamamen bozduğumu söyledi, ama neyse. O büyük Altın Buda, biliyor musun? O da inanılmazdı. Oh!" Küçük pansiyon odasını karıştırdı ve bir kitap çıkardı. "Ve sana Tayland'dan ilk kitabını aldım! Tam olarak ne yazdığını bilmiyorum ama Tayca okumayı biliyorsan sağlam bir kitap olduğunu düşünüyorum."

Aptal kız kardeşime gülümsedim. Onu çok özlemiştim.

Cheryl bir kaşını kaldırdı. "Yani ben gittiğimden beri denizci ağızlı kız kardeşin gibi konuşmaya ve küfretmeye mi başladın?"

Başımı salladım.

"Bir gün kollarını açmanı ve bağırılabilecek en yüksek sesle *siktir diye bağırmanı* istiyorum. Bence bu canlandırıcı olacak."

Hiç sanmıyorum.

Kaşlarını çattı. "Biraz daha dağınık olsan daha iyi olurdu. Daha az mükemmel, anlıyor musun? Yani, dilsiz olduğunu ve evden çıkamama sorunun olduğunu biliyorum ama bunlar benim bekar bir kadın olmam ve tehlikeli dünyada tek başıma koşturmamın yanında küçük kalıyor. Kardeşin olmayı gerçekten zorlaştırıyorsun."

Sırıttım. ***Özür dilerim.***

Kıs kıs güldü. "Hayır, değilsin. Neyse, dersler nasıl gidiyor?"

İngilizce alanında lisans derecesi aldığım Wisconsin-Milwaukee Üniversitesi'nde online dersler alıyordum. Daha sonra, online yüksek lisans eğitimi veren birçok farklı okula başvurdum, ancak hiçbirine kabul edilmedim. Hayatımda pek bir şey yapmadığımı düşünürsek, sallanan özgeçmişim muhtemelen en iyisi değildi.

Bir yıl önce pes etmeye hazırdım ama babam beni UW-Milwaukee'ye Kütüphane ve Bilgi Bilimi Yüksek Lisansı için başvurmaya ikna etti. Online programlarına kabul edildiğimde ağladım.

Annem bunun zaman ve para kaybı olduğunu söyledi. Babam mutlu sona bir adım daha yaklaştığımı söyledi.

Okul iyi gidiyor. Dönem neredeyse bitti, ki bu iyi bir şey.

"Tartışma panolarında sınıf arkadaşlarından herhangi biriyle flört etmekten hoşlanıyor musun?" Cheryl sesini yükselterek sordu.

Oldukça ciddi olmasına rağmen gözlerimi devirdim. Cheryl bir keresinde beni internetten aşık olmaya ikna etmeye çalışmıştı. Hatta beni birkaç tanışma sitesine kaydettirmişti.

"Sadece söylüyorum, Maggie. Sen eğitimlisin. Güzelsin. Ve-"

Ve ailemle yaşıyorum.

"Evet, ama *bodrumda* değil. Sen *üst katta* yaşıyorsun. Bu farklı bir şey."

Bir de benim dilsiz olmam ve evden hiç çıkmamam sorunu var.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Erkekler kadınların çenesini kapatmasına bayılır. Ayrıca, evden hiç çıkmıyorsanız, süper ucuz bir randevusunuz demektir. Erkekler para harcamamaya bayılır! Bunları bir randevu sitesinde güçlü özelliklerinizin altına eklemelisiniz." Göz kırptı.

Sırıttım ve Calvin'le konuşup konuşmadığını sorana kadar konuyu zorlamaya devam etti.

"Onunla daha önce Skypedaydım ve bana YouTube'da Romeo's Quest adında bir gruba nasıl rastladığını anlatıyordu. Tam bir indie underground parlak havası. Bana müziklerinin bir linkini gönderdi ve kelimenin tam anlamıyla geriye doğru düştüm, *bu* yüzden şimdi bunu iletiyorum çünkü bunun *sizin* için yapıldığını *biliyorum*. Aşağıda linkini vereceğim. Ve şunu dinleyin: tüm şarkıları Shakespeare oyunlarına dayanıyor!"

Shakespeare hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

"Biliyorum Maggie, ama mesele bu değil! Önemli olan farklı ve çiğ olması ve…" Durakladı. "*Olmak ya da olmamak*

İşte soru bu! Bak! Biraz Shakespeare biliyorum! Ben üniversite mezunuyum, küçük hanım."

Bu hangi oyundan?

"Ohmygosh, bu da ne? Yirmi soru mu? Görünmez aletimden uzak dur, kardeşim! Neyse, görüşmemizden sonra müziklerini dinleyin. Sanırım Calvin grup için bir şeyler ayarlamaya çalışıyor - internette nasıl keşfedildiklerine bakılırsa bir tür karşılıksız ödeme anlaşması."

Çok güzel.

"Brooks'la da konuştum," dedi Cheryl ve başımı öne eğmeme neden oldu. Midemdeki çalkantıyı görmezden gelmeye çalıştım.

O iyi mi?

"Evet. Gerçekten iyi görünüyor. Mutlu, biliyor musun? Sadece yorgun. Yüzünde çılgın bir kıl var, sanki yıllardır tıraş olmamış gibi. Görünüşe göre sadece birkaç ay olmuş ama ona çok yakışmış. Büyümüş görünüyor."

Ve mutlu?

Başını salladı. "Ve mutlu."

Güzel. Güzeldi. Onun mutlu olmasını istedim. Mutlu olmayı hak ediyordu.

Sasha'yla birlikte olduğunu öğrendikten sonra ona yazmaya devam edemedim. Kitaplarımı aldığında, Sasha'nın onun yanında oturuyor olabileceğini bilmek çok acı veriyordu. Ve bu ona da haksızlık olurdu.

Gözlerimi kapattım ve yeni halini hayal etmeye çalıştım. Onu en son Grammy ödüllerini izlerken görmüştüm ve grup Yılın Albümü ödülünü kazanmıştı. Mutlu görünüyordu.

Orada da sanki hayallerinin kilidi tamamen açılmış ve gerçekleşmiş gibiydi.

"Mutlu musun Maggie?" diye sordu kız kardeşim.

Gülümsedim ve başımı salladım, ancak masanın altındaki bacağıma bir kez vurduğumu fark etmedi.

Mutluluğu yatak odamda tek başıma bulmak zordu, özellikle de sevdiğin kişi dışarıda başka birini severken.

Cheryl ve ben konuşurken, annem bağırmaya başladı. "Ben kırmadım, Eric! Tamir etmeye çalışıyordum. Haftalar önce yapacağını söyledin ama bir türlü yapamadın."

"Sana onunla uğraşmamanı söylemiştim. Şimdi daha da berbat ettin," diye karşılık verdi babam.

Cheryl kaşlarını çattı. "Bu sefer ne hakkında kavga ediyorlar?"

Bulaşık makinesi.

Başka soru sormadı. Anne ve babanın ilişkilerinin sadece iki versiyonu vardı: sessiz versiyon ve öfkeli versiyon.

Eğer dilsiz değillerse, çığlık atıyorlardı.

Eğer çığlık atmıyorlarsa, hayalet gibi birbirlerinin yanından geçiyorlardı.

Cheryl ve ben biraz daha konuştuktan sonra esnemeye başladı ve yatağa doğru yöneldi.

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra YouTube'da Romeo's Quest'in videolarını oynatmaya başladım. Parmaklarımı karnıma vurarak enstrümanların içime işlemesini dinledim.

Cheryl kafamı ve ruhumu anlıyordu ve solist şarkı söylemeye başladığında bunu hissettim - kalbime bir ok saplandı.

İnternetteki tüm videolarını tekrar tekrar dinledim. En sevdiğim şarkı "Broken Nightmares" idi çünkü hüzünlü ama bir şekilde umutluydu.

Beni karanlıkta bulun çünkü ben orada yaşıyorum Kalbinizi açın ve gölgelerin içeri girmesine izin verin

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ve grubun bu sözleri yazarken neler hissettiğini hayal etmeye çalıştım. Müzik, bu dünyada asla yalnız olmadığımı hatırlatan en iyi şeylerden biriydi. Sesleri ve sözleri duyduğum o güçlü andı. Sanki sanatçı yalnız kafamın içine girmiş ve şarkıyı sadece benim için yaratmış, bana dışarıda bir yerlerde, tam da benim hissettiğim gibi hisseden birilerinin olduğunu hatırlatmıştı.

Brooks'un onları seveceğinden emindim.

Brooks

"Birmingham, bu gece inanılmazdınız! Biz The Crooks'uz ve bu gece kalplerinizi çalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz," diye bağırdı Calvin Birmingham, İngiltere'deki ikinci kapalı gişe konserimizde - on altı binden fazla bilet satıldı, on altı binden fazla hayranımız isimlerimizi haykırdı ve şarkı sözlerimizi söyledi.

Hayalinizi yüksek sesle yaşamanıza izin veren insanların önünde durmanın asla eskimeyeceğinden emindim.

Dördümüz son on yıldır hayallerimizi yaşıyorduk, en sevdiğimiz grubun açılış grubu olarak başlamıştık ve şimdi ana etkinlik olarak devam ediyorduk. Hayatlarımız normal olmaktan çok uzaktı.

"Ayrıca, bugün yirmi sekiz yaşına giren suç ortağıma da mutlu yıllar diliyorum. Mutlu yıllar, Calvin! Dünya biraz daha sarhoş çünkü senin sesin var." Kalabalık tezahürat yaptı, bis için çığlık attı ama buna izin verilmedi.

Çünkü zaman paraydı ve para da yönetimin israf etmekten nefret ettiği bir şeydi.

Hepimiz aceleyle sahneden indik ve soyunma odama daldım, tam o sırada kişisel asistanım Michelle, önümüzdeki hafta için planlanan radyo ve televizyon programlarının bir listesiyle karşıma çıktı.

"Bu akşamki gösteri harikaydı Brooks," dedi gülümseyerek ve elindeki iPad, iPhone ve bir paket Skittles'la hokkabazlık yaparak. "Bu akşam Urban'da bir after party var."

"Geçen yıl Rudolph'un ton balığı yunus etinden yapıldığı için yumruk yumruğa kavga ettiği Urban mı?" Lavaboya doğru yürüdüm ve yüzümü yıkamak için ıslak bir bez aldım.

"İşte o. Bu akşam Calvin'in doğum günü partisini veriyorlar."

İç çektim. Kulüplerden nefret ediyordum ama en iyi arkadaşımı seviyordum. "Bu yüzden orada olmak zorundayım."

"En azından fotoğraflar için orada olmak zorundasınız, sonra ne zaman isterseniz çıkabilirsiniz. Sabah beşte radyo röportajı için KISS 94.3'te olmalısınız. Ondan sonra yedide The Morning Blend'e geçiyoruz, dokuzda The Mix'e gideceğiz.
102.3 canlı yayın radyo çekimi için ve sonra on ikide Craig Simon'ın talk show'unda buluşuyoruz. Saat üçte ses kontrolü için arenaya dönüyoruz, saat dört buçuktan altıya kadar tanışma ve selamlaşma, ardından açılış gösterisiyle akşam yemeği ve sekizdeki gösteriden önce birkaç muhabirle fotoğraf çekimi olacak. Sorusu olan var mı?"

"Evet, ne zaman uyuyacağım?"

Kıs kıs güldü ve telefonuna bir şeyler yazmaya başladı. "Sloganımı biliyorsun, Brooks-"

"Altı ayak altında olduğumuzda uyuyabiliriz," diye cevap verdim, onun sözlerini yankılayarak. Sandalyeme oturdum ve o öğleden sonra gösteriden önce hazırladığım paketi kaldırdım. "Bunu yarın postalamak için bir postane bulabilir misin?"

Michelle kaşlarını çattı. "Bunu yapmak için ne zaman zaman bulmam gerekiyor?"

Sırıttım. "Sloganımı biliyorsun: Neden her gün bir postaneyi ziyaret etmek için bir neden bulmayayım?"

"Bu senin sloganın değil ama yapacağım." Kitabı elimden kaptı ve gözlerini bana dikti. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Beni rahatsız eden ne?"

"Artık kitapları hiç geri göndermiyor mu?"

Maggie, Sasha'yla görüştüğümü söylediğim bir yıl öncesinden beri bana kitap göndermemişti. Bu beni rahatsız etti mi? Her gün. Pembe post-it'leri özledim mi? Her gün. Acıdığını hiç belli eder miydim? Asla. "Hayır. Artık herhangi bir cevap beklemiyorum."

"Onu durdurmak için çok kötü bir şey yapmış olmalısın." "Benim hatam olduğunu düşündüren ne?"

Gülümsedi. "Pantolonundaki penis." Gitmek için kapıya doğru yürümeye başladı. "Bu kitapçı kız her kimse umarım *Güzel ve Çirkin tarzı* kocaman bir kütüphanesi vardır, çünkü son zamanlarda ona gönderdiğin onca kitap yüzünden buna ihtiyacı olacak. Duş almak için yirmi dakikan var ve

Urban'a gitmeden önce elini yüzünü yıka." Bununla birlikte, gitmişti.

Aynanın karşısına geçtim ve tüm değişimlerimi içime çektim. Yirmi sekiz yaşımda gözlerimin altında torbalar vardı, küçük torbalar değil, makyaj sanatçımızın gizlemekte çok iyi olduğu çok belirgin torbalar. Kollarım ABD'de konserler verirken sarhoşken yaptırdığım dövmelerden dolayı mürekkeplenmişti ve sürekli uzayan sakalım olması gerekenden daha uzundu ama menajerim Dave bana sakalın moda olduğunu söylemişti ve bu yüzden tıraş olmama izin vermiyordu.

Maggie'nin kıllı yüzüm hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum.

Maggie'nin benim hakkımda ne düşüneceğini merak ettim.

Onun benim aklımdan geçtiği gibi benim de onun aklından geçip geçmediğimi merak ediyordum.

"Hey, kıllı canavar," diyen bir ses beni düşüncelerimden kopardı. Sasha'yı görmek için sandalyemde döndüğüm anda suçluluk hissettim. Sasha etraftayken aklımın Maggie May'e gitmesinden nefret ediyordum. Bu kimseye adil gelmiyordu.

Sasha bana doğru yürüdü ve kucağıma oturdu. "Bu gece harikaydı. Sen harikasın," diye fısıldadı burnumu öperek. Sasha ne zaman yanıma gelse suçluluk duygusu hızla kayboluyordu. Sadece görünüşüyle değil, nezaketiyle de çok güzeldi. Şöhret dünyasında onun kadar nazik pek fazla insan bulamazdınız.

"Teşekkürler," diye yanıtladım çenesinden öperek. "Bu gece Urban'a gitmemiz gerekiyor."

Kulüplerden en az benim kadar nefret ettiği için inledi. "Ciddi misin? Otele geri dönüp jakuziyi açabileceğimizi ve oda servisi sipariş edebileceğimizi umuyordum."

"Oh, beni kışkırtma."

Dudakları benimkilere değdi. Tadı kırmızı şarap gibiydi, şovlarımızdan birini yakalamak için uçabildiğinde sahne arkasında tercih ettiği favori içkisi.

"Sabah uçuyorum. Los Angeles'ta bir fotoğraf çekimim, ardından New York'ta bir defilem var."

"Buraya daha birkaç gün önce geldin," diye yakındım. Turne başladığından beri Sasha ve ben birbirimizi sadece birkaç kez görmüştük ama her gece FaceTime için mutlaka birkaç dakika buluyorduk. Birmingham'a dört gün önce uçmuştu ve aynı şehirde olmamıza rağmen sürekli koşuşturmak zorundaydım. Bu ilişkimiz için adil değildi ama Sasha bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Molalarımda onu görmek için uçuyordum, ama o da en az benim kadar kariyeri üzerinde çalışıyordu.

"Biliyorum. Seni özlüyorum. Buradayken bile seni özlüyorum."

Onu kucağıma çektim ve başımı alnına yasladım. "Şuna ne dersin? Urban'da bir saat kadar kısa bir mola versek, sonra otele dönsek ve jakuzide oda servisi yiyerek bütün geceyi geçirsek nasıl olur?" Vücudu sertleşti ve dudaklarında hoş bir gülümseme oluştu. "Yarın yoğun bir günün yok mu? Ne zaman uyuyor musun?"

Michelle'le alay edercesine, "Altı ayak altındayken uyuyabilirim," diye şaka yaptım. "Ama cidden. Seninle vakit geçirdiğim için yorgun olmayı, her gün tamamen dinlenmiş olmaya tercih ederim."

Elleri yanaklarıma düştü ve beni öpmek için öne doğru eğildi. "Sizin için çıldırıyorum Bay Griffin. Hadi şimdi git duş al ve bu gece için hazırlan."

Urban'a doğru yola çıktık ve bir saat otuz dakika kaldık - kalmayı planladığımızdan daha uzun sürdü ama buna değdi. Calvin hayatının en güzel anlarını yaşıyordu ve onu mutlu görmek dünyanın en güzel duygusuydu. Stacey de onun kolundaydı, sekizinci sınıftan beri aynı yerdeydi.

Birlikte dışarı çıktığımızda Sasha ve benimle ilgili bir şey vardı - insanlar bizi fark ediyordu. Her etkinliğin neşesiydik; gülerdik, içerdik, dans ederdik. Ağzımız hiç durmadan hareket eder, insanlarla sohbet ederdik ve birbirimizin cümlelerini bitirmenin bir yolunu bulurduk. Sasha Riggs ile sosyal olmak zahmetsizdi. Birbirimize o kadar iyi uyum sağlamıştık ki, bir yıldan uzun bir süre önce tanışmamızın kaderimizde yazılı olduğundan kimsenin şüphe etmesi mümkün değildi.

Dergiler bize *'o' çift* diyordu.

Yeni Brad ve Angelina.

Amerika'nın yeni kraliyet

çifti.

Yaşanması gereken çok şey vardı ama bunu cazibemizle başardık. Tanıdığım hiç kimse benim sözlerime, sesime ayak uyduramazdı.

Sasha ve ben otele döndüğümüzde ikimiz de oldukça sarhoştuk. Ne zaman sarhoş olsa

Hıçkırık tuttu ve bu dünyadaki en tatlı şeydi. Odamıza kadar yol boyunca öpüştük ve içeri girdiğimizde topuklu ayakkabılarını çıkarıp aceleyle jakuzinin yanına gitti ve jakuziyi açtı.

"Oda servisi menüsünü alın ve istediğiniz her şeyi artı patates kızartması sipariş edin. Bol bol patates kızartması."

Yemek siparişi vermek için telefona doğru ilerledim ve sehpanın üzerinde duran *Uçurtma Avcısı'nı* görünce duraksadım.

Kitabı karıştırmaya ve Maggie'nin sekmelerini okumaya başladığımda göğsüm sıkıştı.

"İçine baloncuklar koyacağım. Yapmam gerekiyor mu bilmiyorum ama yapacağım," diye bağırdı Sasha.

Cevap vermedim; sadece çevirmeye devam ettim.

"Bu gece aslında çok eğlenceliydi, değil mi? Kalabalığı sevdim. Çok kalabalıktı..."

Konuşmaya devam etti ama ben dinlemeyi bıraktım. Maggie'nin notlarını okudukça suçluluk duygusu geri gelmeye başladı. Böyle hissetmemeliydim. Onu özlememeliydim. Gönderdiği eski romanlardan birini her açtığımda ona geri dönmemeliydim.

"Sipariş verdin mi?" Sasha bana doğru yürüyerek sordu. Komodinin çekmecesini açtım ve kitabı içine sokup hızla kapattım.

"Hm?"

"Yemek siparişi verdin mi?" "Oh, evet, henüz değil."

Sorgulayan bir kaşını kaldırdı. "Neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

Hayır. "Buraya gel," dedim, büyük boy yatağa oturarak. Yüzü bana dönük bir şekilde yatağa oturdu. Ellerini ellerimin arasına aldım. "Bir şey deneyebilir miyiz?"

"Beni korkutuyorsun..."

"Üzgünüm, sadece beş dakika denemek

istiyorum." "Bu ne demek oluyor?"

"Beş dakika boyunca birbirimize bakmamızı

istiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Neden?"

"Lütfen, Sasha? Sadece... Denemeni istiyorum."

Başını salladı. "Tamam." İlk dakika boyunca göz teması kurmakta zorlandık. İkinci dakika boyunca sessiz olmanın ne kadar tuhaf olduğu hakkında yorum yaptı. Üçüncü dakikada ellerimi bıraktı. "Anlamıyorum Brooks. Sana neler oluyor anlamıyorum. Yani, çok güzel bir gece geçirdik, sonra otele döndük ve sen bir tuhaf oldun."

"Biliyorum, özür dilerim."

Gözlerini kısmıştı. "Bu kitapçı kızla mı ilgili?" "Kim

hakkında?"

Alt dudağını ısırdı. "Bilirsin, kitapçı kız. Ellerinin her zaman ya gitarının üzerinde ya da bir kitabın içinde olduğunu ve bana hiç bırakmadığın notları bıraktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Bazen sen kitap okurken ben çırılçıplak karşında hula yapıyor olabilirim ve sen farkına bile varmazsın."

Derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum Brooks," dedi, gözleri umut ve biraz da endişeyle doluydu.

Dudaklarım aralandı ve tam konuşacakken ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı. Tek düşünebildiğim "Teşekkür ederim" oldu.

Sasha vücudunu kaydırdı ve yataktan kalktı. "Vay canına. Tamam. Ben gidiyorum."

"Sasha, bekle!"

"Beklemek mi? Ne için beklemek? Brooks, sana ilk kez seni *sevdiğimi* söyledim ve sen de *teşekkür ettin*. Tanrım! Tam bir pisliksin!" diye bağırdı. "Üçüncü olmak gerçekten zor, ama bunu yaptım çünkü belki bir gün beni geçersin diye düşündüm."

"Üçüncü mü?"

"Hayatınızın üçüncüsü. Müziğiniz var, kitapçı kızınız var ve sonra dünyanın geri kalanı var ve dünyanın geri kalanı sizin ilginize yetişmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, asla tam olarak orada olamıyorsunuz."

Pisliğin tekiydim. Gerçek bir pislik. "Özür dilerim, Sasha."

"Birlikte iyiyiz. Bunu herkes görebilir. Biz iyiyiz. Mantıklı davranıyoruz."

Başımı salladım. Yanılmıyordu. O ve ben tüm dünya için anlamlıydık. Keşke kalbim için de bir anlam ifade etseydik.

Alt dudağını ısırdı. "Ayrılıyoruz, değil mi?" "Evet, sanırım ayrılıyoruz."

"Onu seviyor musun?" diye fısıldadı, gözlerinden birkaç damla yaş süzülüyordu.

Başparmaklarım üzüntüsünün izlerini sildi ama birkaç saniye sonra daha fazlası ortaya çıktı. "Yapmamaya çalıştım. Bunun yürümesini istedim. İlişkimizin yürümesini istedim."

Omuz silkti. "Daha iyisini hak ediyorum, biliyorsun." Başımı salladım. Biliyordum.

"Ve açık olmak gerekirse, burada ayrılan benim, tersi değil. *Seni* terk ediyorum. Çünkü ben bir avım Brooks. Zeki, komik ve çekici birini hak ediyorum. Aynı odada olduğumuzda mesafeli olmayan birini. Beni gören ve beni tamamen, bütünüyle seven birini."

"Biliyorsun. Gerçekten istiyorsun."

Gözyaşlarını sildi ve ayağa kalkarak çantasını kaptığı gibi çıktı. "Ama benim en çok hak ettiğim şey -herkesin en çok hak ettiği şey- bana senin o kitaplara baktığın gibi bakan biri."

Maggie

Son birkaç yıldır penceremden Bayan Boone'un oturup çayını içtiği eve bakıyordum. Annem Bayan Boone'a karşı tavrını hiç yumuşatmadı. Babam ona evde her zaman hoş karşılanacağını söylediğinde, Bayan Boone daha fazla sorun çıkarmak istemediğini söyleyerek reddetti. Yine de çayımızı içtik. Öğlenleri elimde bir fincan çay tutarken hep bana bakar ve gülümserdi. Günün en sevdiğim, en iple çektiğim saatiydi.

Son zamanlarda kayıptı.

İlk birkaç gün hiçbir şey düşünmedim. Arabası garaj yolundan çekilmişti ve Bayan Boone'un hiç yapmadığı bir şey olmasına rağmen belki de bir seyahate çıkmıştır diye düşündüm. Ertesi hafta dönmeyince endişelenmeye başladım.

Günler geçtikçe daha da endişelenmeye başladım. Babam, mahalleden birkaç kişiyi daha yanına alarak onu aramaya başladı ve polise kayıp ihbarında bulundu, ancak yardım etmek için yapabilecekleri bir şey olmadığından emindiler.

Babam beni haberlerle uyandırdığında saat sabahın beşiydi. "Bir kaza oldu Maggie. Bayan Boone bir araba kazası geçirmiş ve acilen Mercy Hastanesi'ne kaldırılmış. O..."

Konuşmaya devam etti ama ben duyamadım. Kelimeler kulaklarımdan girip çıkıyordu. Ağlamadım. Ağlayamayacak kadar şok olmuştum. Bilinci yerinde değildi ve oldukça kötü durumdaydı. Babam biraz çılgınca araba kullandığını söyledi ve bir görgü tanığı da kafasının karışık ve kaybolmuş göründüğünü söyledi.

Odamdan çıktığında her şey daha da gerçek oldu. Onu görmeye gitmeliydim. Onu kontrol edecek kimsesi yoktu. Ailesi yoktu. Sahip olduğu tek şey bendim.

Bu yüzden ayrılmak zorunda kaldım.

"Emin misin Maggie?" Babam beni hastaneye götürmeye hazır bir şekilde ön fuayede benimle birlikte dururken sordu.

Başımı salladım.

Annem başını kaldırmış, kapı aralığında duran bana bakıyordu. Daralmış gözleri, sanki başarısız olmamı bekliyormuş gibi yoğun bir odaklanmaya sahipti. Sanki başarısız olmamı *istiyormuş gibi.* "Bunu yapmayacak," dedi annem, sesinde keskin bir ton vardı. "O hazır değil. Hiçbir yere gitmiyor."

"Hayır," dedi babam sertçe. "O gidiyor." Gözlerini bana kilitledi, bakışları umut ve şefkatle doluydu. "Bana gideceğini söyledi ve gidiyor. Değil mi Maggie?"

Kapıyı iki kez çaldım ve o da gülümsedi.

Annem ayakkabılarının içinde kıpırdandı ve kollarını kavuşturdu. Sinirleri açık ve netti, babam ise bir kez daha onları gözden kaçırmıştı. "Bu bir yalan. Onu izle. Yatak odasına koşarken izle. Sorun yok Maggie. Yukarı çıkabilirsin. Babanın sana baskı yapmasına izin verme."

"Katie, kes şunu," diye azarladı babam.

Yüzünü buruşturdu ve sessiz kaldı ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Ellerim nemli ve kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

Babam bana gülümsedi. "Merak etme, Mags. Sende bu var.

Yapabilirsin," diyerek beni yüreklendirdi.

Şşş...

Bir kez geri adım attım, o da fark etti ve bana doğru adım attı. Bana doğru koştu ve başını salladı. "Hayır, hayır, hayır. Maggie, bunu yapabilirsin. Al." Bir elini bana doğru uzattı ve diğer eliyle kapıya iki kez vurdu. "Evet mi? Hatırladın mı? Evet demiştin. Geliyorsun."

Gözlerim titreyen eline kaydı ve tekrar gözlerine baktığımda bir zamanlar sahip olduğu umut, şaşkınlık ve endişe tarafından tamamen yutulmuştu.

"Maggie?" diye fısıldadı, elini daha da uzatarak.

Geriye doğru bir adım attım ve başımı ileri geri sallayarak fuayedeki sehpaya çarptım.

"Hadi Maggie. Gitmemiz gerek," dedi. Masaya bir

kez vurdum. *Olmadı.*

Neyim vardı benim? Bu kadar korkmak için çok yaşlıydım. Kırılmak için çok yaşlıydım. Babamın gözlerinde gördüm, yıllarca benden saklamaya çalıştığı bir şeyi, yorgunluğunu. Saçları neredeyse tamamen ağarmıştı, gözlerinin altındaki torbalar derinleşmişti ve gülümsemesi her zaman kaşlarını çatmış gibiydi. Gülümsemeyi ne zaman tamamen bırakmıştı? Yorulmuştu. Endişelenmekten yorulmuştu. Beklemekten yorulmuştu. Benden bıkmıştı.

Ağır bakışları giderek sertleşti. "Hayır..." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Hayır. Yapma bunu. Lütfen."

Boğazım sıkıştı ve şeytanın parmaklarının tekrar etrafımı sardığını hissettim. Hava kaynağımı kesiyordu. Beni boğuyordu. Parmaklarım boynuma dolandı ve yardım için nefes nefese kaldım. Annem hareketlerimi inceledi ve bir kaşını kaldırdı, paniğimi izliyor, geçmişin gölgelerinin ortaya çıkmaya başladığını görüyordu. O ve babam konuşmaya, *bağırmaya* başladılar. Tekrar bağırmaya başladılar. Dudakları telaşlı bir şekilde hareket ediyordu ama ne dediklerini anlayamıyordum çünkü şeytanın sesi kulağımın içindeydi ve beni bir kez daha boğuyordu. Ellerim kulaklarıma çarptı ve gözlerimi sıkıca kapattım. *Git, git, git...*

"Onu rahat bırak, Eric!" Annem sonunda kollarını omuzlarıma dolayarak bağırdı. Beni en son ne zaman koruyucu bir tavırla kucakladığını hatırlamıyordum. "Gitmek zorunda değil. Rahat bırak onu."

Babamın kaşları düştü ve gözlüklerini çıkarıp avuçlarını gözlerine sürttü. "Özür dilerim. Sana baskı yapmak istememiştim. Sadece düşündüm ki..." O bir yayınladı

Ağırlıklı bir iç çekiş. "Ne düşündüğümü bilmiyorum." Giderken ön kapıyı arkasından kapattı ve ben de gözlerimi kapadım, ayak seslerinin gittikçe uzaklaştığını duydum.

Gözlerimin önünden korkunç bir gerçek geçti: O dört duvarı asla terk edemeyecektim.

Ne zaman oldu bu?

Güvenli sığınağım ne zaman kendi kişisel cehennemime dönüştü?

Bayan Boone yalnızdı, uyanmıyordu ve ben de onu görmeye gidecek kadar güçlü değildim. Yatak odamda dağıldım. O gece yerde oturdum ve her şeyi daha iyi yapabileceğini bildiğim tek şeyi yaptım.

Onu ben aradım.

"Maggie?" Brooks esnedi. Avrupa'da saatin kaç olduğunu düşünmemiştim; benim evimde saat neredeyse akşamın sekiziydi, yani onun için epey geç olmalıydı. "Ne var ne yok? Neler oluyor?"

Dudaklarım aralandı ve elime sarılıp ağlamaya başladım. Kendimi ne kadar kaybolmuş hissettiğime ve onun sesinin bana evimi ne kadar çabuk hatırlattığına ağladım.

"Tamam," diye fısıldadı, ne olduğundan emin değildi ama ona ihtiyacım olduğundan emindi. "Orada olacağım."

On üç saat sonra şehre dönmüştü ve yalnız gelmemişti; tüm grup onunla birlikte dönmüştü. Brooks evime gelmedi ama nedenini bilmiyordum. Hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değildim - onun bu kadar yakın olduğunu bilmek mi, yoksa hâlâ çok uzaktaymış gibi hissetmek mi? Rudolph, Oliver ve Calvin doğruca odama geldiler ve bütün gün benimle oturdular.

Yine de. Şehre indiklerinden beri yanımdan hiç ayrılmadılar.

"Biz bir takımız, biliyor musun Maggie? Ve sen olmasaydın, bugün olduğumuz yerde olamazdık," dedi Rudolph yatağımın kenarına oturarak.

"Brooks gideceğini söylediğinde onu durdurmak neredeyse imkansızdı. Ayrıca, Crooks bir bütündür. Onsuz sahneye çıkamazdık. Artı, *artı,* önce aile, değil mi?" Oliver söyledi.

"Senin için her zaman buradayız kardeşim, orada olsak bile. Yönetimin bizi bir süreliğine evlatlıktan reddedeceğinden eminim ama çok da endişelenmiyorum." Calvin gülümsedi ve beni kolumdan dürtükledi.

Orada sessizce oturduk. Sessizliklerinin daha rahat nefes almama yardımcı olduğunu bilmiyorlardı bile.

"Seni hâlâ seviyor," dedi Calvin. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. Uzun zamandır bunun doğru olmasını umuyordum ama Twitter paylaşımlarına ve hayranlarının ona takılma şekline bakılırsa aşkın yeterli olup olmadığından emin değildim. Dünyadaki en üzücü gerçek, hayatınızı sonsuza dek değiştirecek bir insanla tanışabilirdiniz ve sonunda birlikte olduğunuz kişi o olmayabilirdi. Size sevmeyi öğreten insanlar her zaman yanınızda kalmıyordu.

O neden burada değil?

Calvin sözlerimi okudu. "Babamla konuştuktan ve bize neler olduğunu anlattıktan sonra Brooks nerede ihtiyacın olduğunu biliyordu.

En çok da onu. Havaalanına vardığımızda, Bayan Boone'un yanında olması için onu doğrudan hastaneye götüren bir taksi tuttu."

Elimle ağzımı kapattım ve o anda onu hayatımda hiç olmadığı kadar çok sevdim. Yanımda olmadan beni kendisine nasıl daha çok aşık edebildiği benim için inanılmazdı.

Onu seviyorum.

Calvin başını salladı. "Biliyorum. Eğer aşık olmaya layık iki insan varsa, o da siz ikinizsiniz. Keşke hayat yolunuza çıkmayı bıraksa."

Gözlerimi kapattım ve ayaklarım kenardan sarkacak şekilde yatağımda geriye doğru uzandım, Calvin de yanıma uzandı. İkizler yere uzandılar ve Rudolph telefonundan müzik çalmaya başladı. Sessiz kaldık, Brooks'un eve dönüş yolunu bulmasını beklerken müziğin bizi ele geçirmesine izin verdik.

Brooks

Son on iki saattir aynı odada, aynı sandalyede oturuyor ve Bayan Boone'a bakıyordum; tüpler içinden geçiyor, serumlar vücuduna sıvı pompalıyordu. Vücudunun her yeri yara bere içindeydi ama kırılmamıştı. Yalnızken, araba kullanırken ve kaza yaparken neler yaşadığını hayal bile edemiyordum. Aklından ne gibi düşünceler geçmişti? Bir insan bu tür bir panik yaşarken ne tür şeyler yaşardı? Sevdiklerini düşünmüş müydü? O an içinde her şeyi unutmuş muydu? Anın içinde o kadar kaybolmuştu ki anıları kavramakta zorlanıyor muydu?

"Üzgünüm Bay Griffin, ziyaret saati doldu," dedi genç bir hemşire odaya girerken. "Kulağa çok uygunsuz gelebilir ama sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyiz?" diye sordu, sesi umut doluydu.

Ben cevap veremeden başka bir hemşire, Sarah, odaya girdi. "Haklısın Paula. Bu *çok* uygunsuz. Ne kadar uygunsuz olduğunu fark edip odadan çıkmaya karar vermene sevindim." Başka bir şey söylemeden, utanan Paula odayı terk etti.

"Bunun için üzgünüm," dedi Sarah. "Bu kızlar senin burada olman karşısında resmen çılgına dönüyorlar. Ki bu hiç mantıklı değil. Bugün mola verdiğimde müziğinizi dinledim ve berbattı." Göz kırptı. Bütün gün Bayan Boone'u ve beni kontrol etmek için uğrayan baş hemşire oydu. Altmışlı yaşlarında, yaşlı bir kadındı ve sesinde, sizi aşağıladığında bile kendi başına iyileştiren bir yumuşaklık vardı. "Kötü cadı olmaktan nefret ediyorum ama ziyaret saati bitiyor..."

"Merak etmeyin, teşekkür ederim. Bir dakika daha alabilir miyim?"

Başını salladı. "Tabii, sorun değil."

"Ayrıca, bir sorum var ve aptalca gelebilir." "Benim yolumdan sor, evlat."

"Beni duyabiliyor mu?" Ellerimi ceplerime sokarak sordum. "Yani, onunla konuşacak olsam, ne dediğimi duyabilir mi?"

"Bazıları hayır diyor, bazıları evet. Seninle benim aramda mı?" dedi bana yaklaşarak. "Bazen duygularımızı dünyaya duyurmak için kendimiz için konuşuruz. Kelimeleri içimizde tutmak yerine her zaman söylemek en iyisidir ve sevdiklerimiz de bizi duyabiliyorsa... işte bu çok daha iyidir."

Gülümsedim ve ona teşekkür ettim.

Sarah uzaklaşmak için döndüğünde durakladı. "Müzik de var. İnsanlar müziğin yardımcı olduğunu söyler. Ama eminim sen bunu zaten biliyorsundur."

Daha doğru sözler hiç söylenmemişti.

O gittikten sonra Bayan Boone'un yatağının yanına bir sandalye çektim ve elini elime aldım. "Bencilce bir isteğim var Bayan Boone. Normalde bana aptal falan diyeceğiniz bir an olduğunu varsayıyorum ama sizden bunu yapmanızı isteyeceğim. Geri gel. Uyanmalısın, benim için değil, kendin için değil, Maggie için. Bir molaya ihtiyacı var; hayatta bir galibiyete ihtiyacı var. Çok fazla saçmalık yaşadı, çok *fazla*. Bu yüzden, bunu yapmanı yasaklıyorum. Bu şekilde kalmanı yasaklıyorum. Bunu biliyor musun bilmiyorum ama sen onun en iyi arkadaşısın. Onun gerçekten sahip olduğu tek şey sizsiniz ve onu terk etmenize izin veremem, çünkü onun da terk edeceğini düşünüyorum ve bencilce buna izin veremem. İyileşmenize ihtiyacım var. İyileşmenize ihtiyacım var. O yüzden bunu benim için yapın. Sana bir senet vereceğim, tamam mı? Sadece bize geri dönün, Bayan B. Sadece geri dönün."

Burnumu çektim ve Sarah'nın son sözlerini hatırlayarak sandalyemi daha da yaklaştırdım. Kulağına doğru eğildim ve usulca Otis Redding'in "Sittin' On The Dock Of The Bay" şarkısını söylemeye başladım, Stanley ile birlikte onun şarkısıydı.

Beni duyabilmesi için sessizce dua ettim.

Maggie'yi görmekten neden bu kadar korktuğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. On sekiz saatlik bir uçuştan ve on iki saat hastanede kaldıktan sonra, zihinsel olarak onun yanında durmaya hazır olduğumu düşünmüştüm ama verandasına çıktığım anda ellerim titremeye başladı. Zili çaldım ve Bayan Riley kapıyı açtığında kaşlarını çatarak bana baktı. Evine girmemi yasakladığından beri yıllardır konuşmamıştık ama bu sefer kenara çekildi ve beni içeri aldı.

"Teşekkür ederim Bayan Riley," dedim.

Bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve sonra evin içinde kayboldu.

Maggie'nin odasına doğru yürüdüm, kapısı ardına kadar açıktı ama o yoktu. İçeri girdiğimde ona gönderdiğim kitap yığınını gördüm - hiç geri göndermediklerini. Her birini açtım, göz gezdirdim ve her birinde onun pembe sekmelerini gördüm. Tüm notlarıma cevap vermişti ama anlamamıştım. Neden onları geri göndermemişti?

Elimde bir kitap, onun el yazısını okuyarak arkamı döndüğümde duraksadım ve kitaptan başımı kaldırdım.

Maggie.

Çok güzel görünüyordu. Çok güzeldi.

Elinde bir kitap vardı ve kolları göğsüne bastırdığı kitabın etrafını sarmıştı. Kıpırdamadan durmuş, birbirimize bakıyorduk. Geri çekilip elimdeki kitabı masasına geri koyarken midem düğümlendi. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve ıslak saçlarının uçlarını çekiştirdi, hâlâ bakıyordu. Ona söyleyebileceğim tek şey bu muydu? *Özür dilemek mi?* Onu yıllardır görmemiştim. *Yıllardır!* Onun için bir okyanus ötesine uçmuştum. Uzun zamandır ona bu kadar yakın durmamıştım ve şimdi ağzımdan çıkan ilk kelime 'üzgünüm' oldu.

"Nasılsın?" Bakarken başını eğmesine neden olacak şekilde sordum.

Maggie'de ayrıldığım zamankinden farklı olan birkaç şey fark ettim. Saçları daha kısaydı ama yine de omuzlarını geçiyordu. Minik gülümsemeler yapıyordu ama asla dişlerini göstermiyordu. Dudaklarını birbirine bastırıyor ve ağzının köşeleri yukarı kıvrılıyordu ama bu asla tam bir sırıtış değildi. Çok minyondu, tıpkı vücudu gibi. Mavi gözleri de yalnız görünüyordu. Benim için en zor kısmı buydu, gözlerine bakmak. Neredeyse hiç göz kırpmıyordu, ama kırptığında da sanki bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyormuş gibi çoğu kişiden daha hızlı kırpıyordu.

"Nasılsın?" Tekrar sordum. Cevap gelmedi. "Bugün iyi misin Maggie May?" Fısıldadım.

Vücudu gerildi ve omuz silkti.

Hâlâ eskisi kadar güzeldi, ama şimdi bu unutulmaz bir güzellikti, aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istemenize neden olan türden bir güzellik.

Bir adım öne çıktım, elimi koluna koymak, nasıl hissettiğini hatırlamak istiyordum ama ben hareket edince uzaklaştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Seni rahat bırakacağım."

Kaşlarını çattı. Bir kaş çatmanın bir gülümsemeden daha çarpıcı olabileceğini unutmuştum. Yanından geçtim ve

kollarımız

Birbirimize sürtündük ve onun titrediğini hissettim. Ya da belki ben titredim. İkimiz arasındaki farkı söylemek zordu. Tam gitmek üzereyken durakladım.

"Seni özlüyorum," diye ağzımdan kaçırdım, biraz kırgın, biraz dürüst, biraz da şaşkın. "Seni özlüyorum ve nedenini bilmiyorum, çünkü yıllar önce Los Angeles'a gitmemi istediğini açıkça belirtmiştin. Seni özlüyorum, çünkü bana kitap göndermeyi bıraktın. Seni özlüyorum ve nedenini bilmiyorum, çünkü tam buradasın. Benden birkaç adım ötede duruyorsun ama sanki aramızda dev bir duvar varmış gibi hissediyorum. Bana bu kadar yakınken seni nasıl özleyebilirim?"

Eğilip kitabı önündeki yere koymasını izlerken sırtı bana dönüktü. Yavaşça ayağa kalkarken bana doğru döndü ve sonra kollarıma atladı.

Kelimenin tam anlamıyla sıçradı. Bana doğru uçtu ve ben de onu yakaladım, kollarımı ona sımsıkı doladım.

Tanrım.

Bu iyi hissettirdi.

Onu kollarıma almak çok iyi hissettirdi. Onu kendime yakın tutmak. Her zaman bal ve çiçek gibi kokan saçlarını koklamak. Dudaklarının omzuma sürtündüğünü hissetmek. Ona sarılmak.

Maggie May'im.

"Bırakma," diye fısıldadım saçlarına. "Lütfen bırakma."

Daha sıkı tutundu.

O gece yatağına uzandık, iPhone'undan müzik dinledik, her birimizde birer kulaklık vardı ve o odada onun yanında olmanın verdiği doğal his inanılmazdı. Zamanın insanları değiştirdiğini söylerler ve bu doğruydu. Eskiden olduğumuz iki insan değildik ama bir şekilde tek bir insan haline gelmiştik. Aramızda yüzlerce kilometre olsa bile.

Ama o geceyle ilgili en çok sevdiğim şey, bazı şeylerin hiç değişmeyecekmiş gibi görünmesiydi.

En sevdiğim anların aynı kalmasına bayıldım.

Başımı ona doğru eğerek bir soru sordum. "Neden kitapları bana geri göndermedin?"

Kendini yukarı itti, gözlerini kıstı ve biraz kafası karışmış gibiydi. Tahtasına uzandığında sabırla cevabını bekledim.

Sasha.

"Peki ya o?" Ben sordum.

Gönderdiğin mektupta bana ondan ilk kez bahsettiğinde, cevap vermemem gerektiğini biliyordum.

"Canını yaktığı için mi?"

Maggie başını salladı. ***Çünkü başka bir kızdan gelen mektupları görmek onu incitebilirdi.***

Ve işte yine oradaydı: dünyanın en düşünceli kadını.

"Ayrıldık," dedim.

Maggie bana sorgulayan bir bakış attı ve ben de kıllı çenemi ovuşturdum.

"Şey, sanırım benden ayrıldı. Hayatımdaki üçüncü seçenek olmaktan nefret ettiğini söyledi."

Üçüncü mü?

"Müzik... ve şey..." Ona üzgün bir sırıtış attım, o da bana aynı şekilde karşılık verdi. *Müzik ve sen.* "Bu adil değil, biliyorsun, çünkü ne zaman yoluma devam etmeye çalışsam aşkın beni geri çekmeye devam etti."

Bana doğru yaklaştı ve dudakları benimkilerle kilitlendi. Öpüşmeye başladığımızda durmak gibi bir planımız yoktu. Bu, son on yılda yaptığım en iyi şeydi; onun sevgisiyle eve dönmek.

O gece birbirimizin kollarında uyuduk ve her uyandığımda onu daha da yakınıma çektim. Onu tekrar kaybetme fikri benim için çok fazlaydı. Turneye geri dönmeden önce, eve ona döneceğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Ne olursa olsun bunu başaracağımızı bilmesini istiyordum. Onun her zaman benim en büyük hayalim olduğunu ve olacağını bilmesini istiyordum.

Maggie

Uyandığımda Brooks gitmişti ama tahtam yanıma konmuş ve okunuyordu: ***Bayan Boone ile oturmaya gittim. Bu gece döneceğim. Seni seviyorum.***

Ellerim kelimeleri silmeye gitti ve son üç kelime hariç tüm kelimeler silindi.

Hiç umursamadım.

Calvin yatak odama girerken, "Söylentiye göre Bayan Boone otuz dakika kadar önce uyanmış," dedi.

Gözlerim açıldı ve yatağımdan sıçrayıp gözlerimdeki uykuyu sildim.

"Doktorlar iyi olduğunu söylediler. Hafıza kaybı, Alzheimer ya da bunama gibi bir şey olup olmadığını anlamak için bazı testler yapacaklar. Tüm detayları bilmiyorum ama şimdilik durumu iyi. O uyanık, Maggie."

Ciddi misin?

"Evet. Brooks herkese bir grup mesajı gönderdi. Sanırım telefonunu kontrol etmedin, yoksa sessizce kutladığını duyardım." Göz kırptı.

Gözlerimi devirdim ve ona bir yastık fırlattım, o da yakalayıp geri fırlattı ve beni yere düşürdü. Birkaç saniye içinde yatağıma atladı ve bir aşağı bir yukarı zıpladı. İçime dolan rahatlık hissi, daha önce hissettiğim hiçbir duyguyla kıyaslanamazdı. Onun iyi olduğunu bilmek, başka bir günün havasını soluyacağını bilmek - tek başına bu bile çok güzeldi.

"Pazartesi sabahı erkenden İngiltere'ye geri uçuyoruz. Yönetimimiz iki konseri kaçırdığımız için bize büyük bir tokat attı," diyor Calvin. "Turne sırasında eve uçup büyükannenize bakmak pek hoş karşılanmıyormuş... En azından Bayan Boone'un büyükannemiz olduğu söylendi... Ki bu aşağı yukarı doğru. Yönetim bu konuda oldukça sinirli, bilirsiniz, vakit nakittir, ama neyse. Gelecek hafta Birmingham'da tekrar işe başlayacağız."

Tanrım... Çok üzgünüm. Bu benim hatam.

Calvin gözlerini devirdi. "Bu kimsenin suçu değil. Hayat böyle. Sen de onunla birlikte yaşayabilirsin. Çılgın birkaç yıl oldu, bu yüzden ara vermeye gerçekten ihtiyacım var. Ayrıca... bir sırrım var."

Ne olabileceğini merak ederek bir kaşımı kaldırdım.

Sırıttı. "Kimseye söylemedim. İlk sana söyleyeyim dedim çünkü sen sır tutma konusunda en iyisisin," -parmaklarını dudaklarına götürdü ve bir fermuar sesi çıkardı- "dilsiz şey."

Sırıttım.

O da gülümsedi, elini arka cebine attı ve küçük bir kutu çıkardı. Ellerim ağzıma gitti. Sonunda Stacey'e evlenme teklif edecekti.

Kutuyu açtı ve ben nefes nefese kaldım, gözlerim yaşlarla doldu.

Calvin beni itti. "Hadi, kardeşim. Ağlama."

Kutuyu elinden aldım ve güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde pırlanta yüzüğü inceledim.

"Sence beğenecek mi?"

Gözlerimi dramatik bir şekilde devirerek onun kıkırdamasına neden oldum.

Buna bayılacak.

"Stacey ile buluşmak üzere otele gitmeden önce annemle babama da göstereceğim. Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım, biliyor musun? Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum."

Yüzüğü benden geri aldı ve ona baktı, sanki Stacey'nin teklife hayır deme ihtimali varmış gibi gergindi. Ama yoktu. Calvin ve Stacey kadar birbirleri için yaratılmış iki insan daha görmemiştim. Calvin yıllar önce ayrıldığında bile bu onların ilişkisini sarsmamıştı; hatta belki daha da güçlendirmişti. Sekizinci sınıftaki mezuniyetlerinden beri yüzük parmaklarına, içlerine baş harfleri kazınmış söz bantları takıyorlardı.

Stacey ve kardeşimin sonsuza dek mutlu bir hayat sürmeleri gerekiyordu. Kaderlerinde bu varmış.

Dizini sıktım ve ringden bakışlarını ayırıp bana döndü. Gülümsedim. O da bana gülümsedi.

Gözlerinde bir parça korku vardı.

"Teşekkürler Maggie. Gidip annemle babama göstereceğim." Yatağımdan zıpladı ve odadan çıktı. Bir saniye sonra kafasını kapı çerçevemden içeri soktu. "Ve Maggie? Seni seviyorum. Bir kardeş olarak bunu yeterince söylediğimden şüpheliyim ama bilemiyorum. Bayan Boone'un başına gelenlerden sonra düşündüm de. Hayat beklenmediktir, bu yüzden sevdiğin insanlara nasıl hissettiğini söyleyebilirsin, anlıyor musun?"

Kardeşim, hassas müzisyen.

Üzerinde ***seni seviyorum*** yazan panoyu kaldırdım ve ***ben de*** ekledim.

O gittikten sonra, annemin yatak odasından bağırdığını duymak sadece iki dakika sürdü. "*Aman Tanrım*! Oğlum evleniyor!"

"Sakin ol anne. Ona henüz sormadım," diye cevap verdi.

"Ohmygosh, ohmygosh, ohmyGOSH! O kadar çok şey var ki

Yapacak, planlayacak çok şey var!" diye bağırdı. "Hayatım boyunca bu günü bekledim!"

Şaka yapmadığını bildiğim için gülümsedim. Ayrıca gülümsedim çünkü yıllardır onun sesini duyduğum en mutlu andı.

"Bugün iyi misin, Magnet?" En sevdiğim sözler. Brooks o gece geç saatlerde elinde bir çantayla odama girdi ve yatağımda bana katıldı. "Söylentilere göre yakın zamanda bir düğün olacakmış. Sanırım bir erkeği seven bir kız sorulan soruya evet demiş ve yüzüğü kabul etmiş. Kutlama yemeği

için grupla dışarı çıktım ve tek düşünebildiğim

Orada olmanı ne kadar istediğimi anlattım. Bu yüzden erken çıktım ve akşam yemeğini sana getirdim."

Eğildim ve onu öptüm. Hiç kimsenin yememesi gereken kadar patates kızartması yemeye ve dev hamburgerlerle karnımızı doyurmaya başladık.

"Hiç evlenmeyi düşündün mü Maggie May?"

Evet.

"Benim gibi biriyle evlenmeyi hiç düşündün mü?"

Elini tuttum ve iki kez sıktım.

Ben onun bedenine sokuldum, o da beni kalbine yakın tuttu.

"Bir gün seninle evleneceğim. Evleneceğiz ve dünyanın en mutlu insanları olacağız. Sonra, gülümsemelerimizi kopyaladıkları için sürekli gülümseyen, gelmiş geçmiş en tombul çocuklara sahip olacağız. Skippy adında bir köpeğimiz ve Jam adında bir kedimiz olacak ve büyük bir evimiz olacak, arka bahçesinde çocuklardan uzaklaşmak istediğinde kaçıp şarap içebileceğin bir yer olacak. Bir kız kulübesi. Hayalin üzerinde çalışacaksın, hayalin ne olursa olsun, ve biz çok mutlu olacağız, Magnet. Kafamda o kadar çok canlandırabiliyorum ki, hayatlarımızı. Sonsuza dek mutlu olacağız."

Onun sözlerini, umudunu, planlarını sevdim. Onun planları benim de planlarımdı. Onun istediği her şeyi, ben daha fazla istemiş olabilirdim. Hepsinin bizim de yolumuza çıkacağına inanıyordum. Tıpkı kardeşim ve Stacey gibi Brooks ve ben de sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyorduk.

Bu sefer sonsuza kadar.

Konserleri kaçırdığınız için başınızın belaya girdiğini duydum. Çok özür dilerim. Müziğinizi mahvetmek istememiştim.

Brooks usulca, "Büyütülecek bir şey yok," dedi, yanıma oturup bacağını bacağıma sürttü. "Bu sadece müzik." Müzik onun hayatıydı ve benim için onu askıya aldı. "Ayrıca, daha büyük hayaller var." Gözleri benimkilerle buluştu ve her şeyi orantısız gülümsemesiyle ve sessizlikle söyledi. Onu yüksek sesle ve net bir şekilde duydum ve umarım o da benim sesimi duyabiliyordur.

Ben de seni seviyorum Brooks.

O gece birbirimizle seviştikten sonra uykuya daldık. Onun dokunuşuyla uyandığımda gecenin bir yarısıydı, elleri bana değiyordu, dudakları dudaklarıma kilitlenmişti.

"Maggie," diye fısıldadı nefes nefese, karanlıkta üzerime uzanırken. Kıyafetlerimiz odanın köşesinde bir yığın halinde duruyordu ve beni öperken sıcak nefesinin boynuma değdiğini hissedebiliyordum. Ağzı vücudumda santim santim geziniyor, nefesimi tutmamı zorlaştırıyordu ki bu iyiydi. O noktada nefes almak zaman kaybı gibi görünüyordu. Elleri bacaklarıma dolandı ve yavaş, kontrollü bir şekilde onları ayırdı. Elini tutup kendini okşamasını dikkatle izledim. Diğer eliyle iki parmağını içime soktu ve tırnaklarımı çarşaflara geçirmeme neden oldu. Parmaklarını çektiğinde, yavaşça içeri kaymadan önce kendini bana sürttü. Her santimde, her itişte, her iniltide ona karşı gevşediğimi hissettim.

Evet. Evet.

Öne doğru eğildi ve beni dudaklarımdan nazikçe öptü. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. *Evet. Evet. Evet.*

Kendini daha derine itti, yavaşça dışarı çekti ve tekrar tekrar içime girerek ağzımın şaşkınlıkla açılmasına neden oldu. Hızlı ve sert, yavaş ve derin.

Brooks.

Nasıl? Bu kadar basit bir hareket nasıl bu kadar... *Vay canına...*

Sanki kaçırdığımız onca yıl için özür diler gibi benimle sevişti. Her itişinde sessizce bir daha asla başkasını sevmeyeceğine söz verdi ve her vahşi öpüşünde ben de ona aynı sözü verdim.

"Konuşmana gerek yok," diye fısıldadı, dilini alt dudağımda gezdirdi, beni sert, derin, hızlı ve yavaş sevdi. Hafifçe emmeden önce ağzı kulağıma sürtündü. "Ama elbette çığlık atabilirsin."

Maggie

"Kapalı alanda mı yoksa açık havada mı düğün?" Annem ertesi sabah Calvin ve Stacey'ye sordu. Yemek odasındaki masa tamamen düğün dergileri ve planlayıcılarıyla kaplıydı. Calvin'in Stacey'ye evlenme teklif edeceğini öğrendiğinden beri annem koşuşturmaktan vazgeçmemişti ve Calvin arayıp Stacey'nin kabul ettiğini söylediğinde de annem koşuşturma moduna geçmişti. "Gidilecek bir yerde düğün yapmayı düşündün mü? Paris'te. Bora Bora! Sonbahar düğününe ne dersin? Belki ilkbahar? İlkbahar düğünleri her zaman çok güzeldir ve ben şeftali rengi allıklara bayılırım. Siz ikiniz henüz renk seçmediniz mi?"

Stacey gülerek tezgâha yaslandı ve bir dergiyi karıştırmaya başladı. Karamel teni ve kıvırcık bal kestanesi saçlarıyla zahmetsizce çok güzeldi. Mükemmel gülümsemesi ve neredeyse daha fazla gülümseyen çarpıcı kahverengi gözleriyle her zaman çok derli toplu görünüyordu.

dudaklarından daha fazla. Mutfakta, buzdolabının yanında, kargaşadan birkaç adım geride durmuş, bir bardak portakal suyumu içiyordum. Yemek odasından sadece birkaç adım ötede olduğumu görecek kadar arkalarına dönmemişlerdi. Ağır ağır nefes almakla, pudralı çörek yemekle ve Stacey'nin yüzük parmağına bakmakla meşguldüler.

Daha dik durdum ve portakal suyumu yudumladım. Babam elinde bir kitapla mutfağa girdi ve bana doğru gülümsedi. Yanıma geldi ve sıradaki kitabımı bana uzattı: John Green'den *Alaska'*yı *Ararken.*

"Dün sınıfta bir kız okuyordu," dedi sessizce, sonra da pudralı bir çörek alıp ağzına attı. "Dersimin tamamını görmezden geldiğine göre iyi bir kitap olmalı."

Gülümsedim ve parmaklarımı kitabın kapağında gezdirdim. Döndüm ve sırıttım. *Sağ ol baba.*

"Rica ederim, Sport." Buzdolabına yaslandı ve yolun karşısındaki annesiyle yeni nişanlanmış çifte baktı. "Düğün planlaması mı?"

Başımı salladım.

"Gerçekten kaçmalarını umuyordum. Önümüzdeki birkaç ay boyunca bir damat-zilla annemiz olacak."

Geride durduk ve damat-zilla annenin giderek daha fazla soru sormasını izledik. Doğruyu söylemek gerekirse, annem uzun zamandır bu kadar heyecanlanmamıştı. Stacey sakin ve tatlı halini koruyarak cevap vermek için elinden geleni yaptı. "Hiçbir şeye karar vermek için fazla zamanımız olmadı Katie, ama her şey çok heyecan verici, değil mi?"

Annem alkışladı ve bir jig yaptı. "Evet, öyle! Uzun zamandır bu günü bekliyordum, yani çocuklarımdan birinin düğününü yapmak için tek gerçek şansım bu."

"Anne, hadi ama," diye fısıldadı Calvin içim daralırken. "Öyle söyleme."

"Sadece söylüyorum, kız kardeşlerin hiç evlenmeyecek gibi. Cheryl feminist takılıyor, Maggie de... Demek istediğim, bu ikisi için asla bir düğün planlayamayacağım." Annem Stacey'ye döndü, elini kendi elinin içine aldı ve sıktı. "Ama en azından tüm bunları birlikte yapabileceğim yakında doğacak bir kızım var. Sanki sonunda bana vaat edilen kıza kavuşacakmışım gibi hissediyorum. Tanrı biliyor ya, Cheryl'le çok önemli anları kaçırdım ve şimdi de dünyayı dolaşan çılgın bir çocuk, bu yüzden evliliğin aklında olacağından şüpheliyim. Kasabadaki insanlar Maggie'ye ne diyor biliyor musun? "Korku hikayesi. Bir annenin en kötü kabusu. O münzevi bir eksantrik.' Onlara inanmamak zor. O hasta ve iyiye gitmiyor. Muhtemelen evden hiç ayrılmasa daha iyi olur. Burası onun için daha güvenli."

Ouch.

"Katie," diye tısladı babam mutfaktan. Hepsinin kafası birkaç metre ötede duran babamı ve beni görmek için havaya kalktı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda hep birlikte kaşlarını çattılar.

Annemin yanakları kızardı ve telaşlandı. "Maggie May, bir odaya girdiğinde burada olduğunu bildirmek için kapıyı çalman gerektiğini biliyorsun. Aksi takdirde kulak misafiri olursun ve bu hiç hoş değil."

Güzel mi? Benim Anne biliyordu hepsi hakkında olmak güzel O öğleden sonra.

Tezgaha dört kez vurdum.

Ben buradayım. Buradayım. Buradayım. Buradayım.

Gözlerini dikip kaşlarını çatmaya devam ettiler. Kendimi son derece rahatsız hissederek ayakta durmaya devam ettim.

Ben de ayaklarımı kaydırdım ve yatak odama doğru yola çıktım.

Yatak odamın pencere kenarında dans eden bir kızılgerdan vardı ve bana özlediğim özgürlüğü hatırlatıyordu. Yapılacaklar listemi oturup tekrar tekrar okudum, ta ki onu tersten biliyormuşum gibi hissedene kadar. Kitabımı kapattım ve pencere kenarına koydum, annemin sözleri kafamda tekrar tekrar çalıyordu.

Gitmeliyim. Gideceğim.

Yıllar önce birkaç eşyamla birlikte bir çanta hazırlamalıydım ve evimi uzun zaman önce terk etmeliydim. Maceralara atılmalı, aşkı bulmalı ve koronun ilahiler söylediği, rahibin kötü şakalar yaptığı büyük bir kilisede evlenmeliydim. Kardeşim gibi ünlü olmalıydım ya da en azından şu anda olduğumdan daha fazla bir şey olmalıydım - hiçbir şey.

Sandalyemden kalkarak odamdan çıktım ve depodan bir bavul aldım. Yatak odama sürükledim, yere oturdum ve kıyafetlerimi toplamaya başladım. Kıyafetlerin üzerine en sevdiğim romanlarımı koydum. Üstüne de

romanlarımı, daha çok sevdiğim romanları paketledim. En sevdiğim romanlarımın üzerine yapılacaklar listemi yerleştirdim.

Ben gidiyorum.

Ben

yaşayacağım.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve zihnimin temiz kalmasına izin vermeye çalıştım. *Fazla düşünmeyin, sadece toparlanın ve gidin. İlk adım en zoru ama en ödüllendirici olanı olacak. Bayan Boone haklıydı. Şimdi yaşamak zorundayım, yoksa asla yaşayamam. Yaşamalıyım ki annem benimle tekrar gurur duysun. Brooks için yaşamalıyım.*

Açlık Oyunları'nın kapaklarına ilk gözyaşı damlaları düştüğünde, gözyaşlarımı durdurmak için elimden geleni yaptım. Zihnim beni kalmaya ikna etmek için elinden geleni yapıyor, o duvarların dışındaki dehşeti anlatıyor, yıllar önce lanetlendiğim sessizliği hatırlatıyordu.

Shh.. Shh...

Başımı salladım ve toplanmaya devam ettim.

Daha iyi ol, daha güçlü ol, Maggie May.

Kapım gıcırdayarak açıldığında sıçradım ve babamın orada dikildiğini görene kadar irkildim. Gözleri bavula takıldı ve sokağa bakan pencereme doğru yürümeden önce yüzünü buruşturdu.

"Buraya gel Maggie," dedi.

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Bir kez daha konuşmadan önce birkaç dakikalık sessizliğin geçmesine izin verdi.

"Emily Dickinson yeni insanlarla tanışmayı sevmezdi, biliyorsun." Elbette Emily Dickinson'ın hayatını biliyordu. "O

Babasının evinden sadece birkaç kez ayrıldı ve bir süre sonra hiç ayrılmadı. Her zaman beyaz giyinirdi ve asla fazla konuşmazdı."

Dışarıya baktım, top oynayan, bisiklete binen, benim onca yıldır yaşadığımdan daha fazla hayat yaşayan çocuklar gördüm. O görmesin diye bir damla gözyaşımı daha sildim.

Gördü ve gülümsedi. Her zaman gözyaşlarımı görür ve gülümserdi ama bu hüzünlü bir gülümsemeydi, kırık bir sırıtmaydı. "Farklı olması onu ucube yapmazdı. İnsanlar ona münzevi bir eksantrik de diyordu, biliyorsun. İnsanlar Einstein'a zihinsel engelli bir aptal diyorlardı."

Gülümsedim ama her nasılsa içimde yaşayan hüznü hâlâ görüyordu.

"Maggie May, sen bu halinle bile yeterince iyisin."

Babam için ne kadar tipik bir söz.

"Önemsediğini söyleyebilirim. Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü, annenin senin hakkında ne düşündüğünü, benim senin hakkında ne düşündüğümü önemsiyorsun. Açıkçası bu da zaman kaybı. Annen ve ben daha yaşlı olabiliriz ama bu bizi hiçbir şekilde daha bilge yapmaz. Biz de hala gelişiyoruz. Başkalarının sizi hangi isimlerle çağırdığı önemli değil - münzevi, eksantrik - bu kelimelerin hiçbiri önemli değil. Önemli olan, kendi arkadaşlarınızla birlikteyken kendinize taktığınız isimlerdir."

Bana bir kez daha gülümsedi. "Eğer bir gün dışarı çıkıp o şeyleri keşfetmeyi seçersen, o zaman elbette yap, ama bunu anneni ya da beni mutlu etmek için yapma, çünkü karşılığında bence kendini kaybedeceksin.

Mutluluk. Hazır olduğunuzda gidin, kendinizi baskı altında hissettiğinizde değil. Tamam mı?"

Başımı salladım.

Tamam, baba.

Alnımdan öptü. "Dünya dönmeye devam ediyor çünkü senin kalp atışların var." Odamdan çıkmak için döndü, ama çıkmadan önce boğazını temizledi ve kıllı çenesini kaşıdı. "Bu arada yemek odasında bir sürprizin var."

Alt kattaki yemek odasına indim, masada yaşlı bir kadın oturuyordu, elinde iki hindili sandviç ve iki fincan çay vardı. "Ee," dedi elinde bir çay bardağı tutarak. "Hafızamın pek de iyi olmadığı ortaya çıktı." Masadan kalktı ve biraz topallayarak yürüteçle bana doğru yürüdü. Yanaklarında birkaç küçük morluk vardı. Ama yine de o güzel, abartılı giyimli haline benziyordu. Dudaklarında minik bir gülümsemeyle omzumu dürttü. "Ama her zaman daha kötüsü olabilirdi," dedi şakacı bir şekilde. "Dilsiz olabilirdim."

Kıs kıs gülerek onu dürttüm.

Hayatımda hiç kimseye bu kadar sıkı sarılmamıştım.

"Affedersiniz, bölüyor muyum?" Brooks yemek odasına girdiğinde Bayan Boone ve benim kucaklaştığımızı gördü.

"Hayır, hayır. Hastanedeki yaşlı bir kadına şarkı söyleyecek her çocuk araya girebilir."

Brooks ona çarpık gülümsemesini verdi. "Beni duydun mu?"

"Tanrım, bütün hastane seni duydu. Her gece sen gittikten sonra hemşireler sesini duyunca çılgına dönüyorlardı.

Yüzündeki kıllara bir anlam veremedim. Sesin iyiydi ama kıllı bir canavara benziyorsun. Tıraş olmak iyidir, biliyorsun. İstersen sana bir tıraş bıçağı alırım."

Brooks'a doğru yürüdüm ve kıllı çenesini okşadım. Yeni görünümü hoşuma gitmişti. Sanki yıllardır spor yapıyormuş gibi kolları sıkılaşmış ve kaslanmıştı. Çok büyümüş, çok erkeksi görünüyordu.

Bayan Boone inledi. "Tabii ki hoşuna gidiyor ama senin fikrin önyargılı, bu yüzden önemli değil. Neyse, al Brooks." Çantasını karıştırdı ve bir dizi anahtar çıkardı.

"Bunlar ne için?" diye sordu.

"Bana göz kulak olduğun için bir teşekkür. Calvin hafta sonu boyunca burada olacağınızı söyledi ve ne kadar stresli olduğunuzu söyledi, ben de siz gençlerin hafta sonu için benim kulübeme gidebileceğinizi ve bugünlerde ne yapıyorsanız onu yapabileceğinizi düşündüm."

"Vay canına, bu harika. Teşekkürler, Bayan Boone."

Ön kapı çalındı ve babam kapıyı açmaya gittiğinde nazik bir gülümsemeye sahip bir kadınla karşılaştı. Bayan Boone onu görünce gözlerini devirdi. "Ah, yine mi sen?"

"Merhaba, ben Katelynn," dedi kadın. "Bayan Boone'un yeni bakıcısıyım. Ona ayak uydurmak biraz zor. Çok hareketli ve sarsıcı biri."

"Sarsmaya çalıştığım tek şey sensin, sapık," diye mırıldandı Bayan Boone.

Kıs kıs güldüm. *Sana iyi şanslar, Katelynn.* O yaşlı kadınla çok uğraştı.

İkisi ayaklarını sürüyerek Bayan Boone'un evine geri döndüler ve Brooks elindeki anahtarları şıngırdattı. "Bu hafta sonu yukarı çıkmak zorunda değiliz. Seninle yeterince vakit geçiremedim ve her anın tadını çıkarmak istiyorum."

Başımı salladım. Önümüzde bir sürü an vardı. Grup her şeyden uzaklaşmayı, biraz erkek erkeğe vakit geçirmeyi hak ediyordu. Biraz ikna ettikten sonra Brooks kuzeye gitmeyi kabul etti. Son gününü benimle geçirmek için Pazar öğleden sonra döneceğine söz verdi.

Sonra bana gelecekte daha fazla gün sözü verdi.

Brooks

Çocuklarla birlikte kulübeye gitmeden önce uğramamız gereken önemli bir yer vardı. James'in Tekne Dükkanı. Bayan Boone'un göl kenarındaki kulübesine gideceksek yanımıza güzel bir tekne almamız gerekiyordu. Calvin ve ben babasıyla birlikte teknelerini satmaya gittiğimizden beri çok şey değişmişti, bu yüzden James'in Tekne Dükkânı'nın tamamen aynı olduğunu görmek güzeldi. Verandada hala yüksek sesle havlayan çok çok daha yaşlı bir Wilson da buna dahildi.

"Sessiz ol Wilson!" James dışarıya doğru yürüdü. "Lanet köpek yıllardır susmadı." Köpek daha yüksek sesle uludu, sanki sahibine defolup gitmesini söylüyordu. James gülümsedi ve kırlaşmış saçlarını kaşıdı. "Size söylemeliyim ki, Grammy ödüllü gruplar her gün beni arayıp onlara bir tekne ayarlayıp ayarlayamayacağımı sormuyor. Sizinle tanışmak bir zevk." Güldü ve ellerimizi sıktı.

Calvin James'in elini sıktı ve "Aslında Brooks ve benimle yaklaşık on yıl önce tanışmıştın. Babam buraya geldi.

ve oğlunuz bize o büyük yatı gösterdi."

"Jenna." Başını salladı, gözlerinde gurur vardı. "Bu o olmalı. Buraya onu kiralamak için gelmedin, değil mi?"

Güldüm. "Hayır. Biraz daha küçük bir şeye ihtiyacımız olabileceğini düşünüyorum. Dışarı çıkıp balık tutabileceğimiz bir şey."

"Sanırım bunu çok fazla tartışmayacağım. Hmm... Kiralamak için bu güzel duba tekneyi aldık. Balık tutmak için harika, ekstra konfor için kanepeleri ve şezlongları var. Gerçekten hoş bir lüks hissi var, ama çok fazla hissettirmiyor. Bence çok seveceksiniz."

"Daha küçük bir şey var mı?" Ben sordum. "Eski usul balıkçılık hissini yaşamak istiyoruz."

James başıyla onayladı. "Sizin ne tür bir tekneniz vardı?"

"Bir orta konsol," diye yanıtladı Calvin. "Çok büyük bir şey değildi ama çok işe yaradı."

"Ah, o zaman eğer yakın olmaktan korkmuyorsanız orta konsol olsun."

"Hayır," dedi Oliver, Rudolph'un başını kolunun altına alarak. "Biz sarılmayı severiz."

"Tanrım, senden nefret ediyorum!" Rudolph.

"Haydi, küçük kardeşim. Sana daha önce ne demiştim? Bana Tanrı demek zorunda değilsin. Majesteleri gayet iyi çalışıyor."

Hiç değişmeyen grup arkadaşlarıma gözlerimi devirdim. James evrak işlerini halletmek için içeri, ofisine gelmemizi söyledi. O konuşurken Oliver, James'in masasındaki siyah meyan köklerinin hepsini yedi ve Rudolph'un inlemesine neden oldu.

"O bokun zehir olduğunu biliyorsun, değil mi? Vücudun için ne kadar kötü olduğunu anlıyorsun değil mi?"

Oliver ağzına iki parça daha attı ve omuz silkti. "Bu şeker benim reçelim."

"İğrençsin," dedi kardeşi.

"Dürüst olmalıyım, Oli. Rudolph bu sefer haklı. Aklı başında hiç kimse siyah meyan kökü sevmez," dedim ve konuşmaya atladım.

"Belli ki bu adam bunu seviyor, çünkü müşterilerine dağıtıyor!" Oliver daha fazla yerken böğürdü.

James güldü ve imzalamam için birkaç kâğıt parçasını önüme koydu. "Suçluyum. Bu benim favorim. Günde yaklaşık bir paket yiyorum ve oğlum bunun için benden nefret ediyor. Bir gün beni öldüreceğini söylüyor ama ben ona meyankökünden önce sigaramın beni öldüreceğini hatırlatıyorum." James göz kırparak hepimizin kıs kıs gülmesine neden oldu.

James bize hafta sonumuz için mükemmel büyüklükte bir tekne ve arabamıza bağlayabileceğimiz bir römork ayarladı. Uzun yolculuk için yola çıkmamız uzun sürmedi. Kabin dört saatlik iyi bir yolculuktu, ancak oraya vardığınızda bir saniye bile pişman olmadınız.

Kulübenin önüne geldiğimizde Calvin, "Bayan Boone'un burada bir yeri olduğuna ve hiç kullanmadığına inanamıyorum," diye haykırdı. Bayan Boone kulübenin bir gölün üzerinde olduğunu söylediğinde, gölün bazılarının okyanus olarak kabul edebileceği büyüklükte olduğu gerçeğini atlamıştı. Kulübenin iskelesinden bakınca diğer tarafı zar zor görebiliyordunuz.

Ayrıca altı küçük kanodan oluşan bir koleksiyonu olan bir kulübesi vardı.

Kulübenin kendisi çok büyüktü ve muhteşem ötesiydi. Üç banyo ve beş yatak odası dahil olmak üzere toplam on iki oda vardı. Oturma odası, taş şöminenin üzerinde dev bir geyik kafasıyla süslenmişti ve odanın köşesinde, tüm iyi eski müzikleri çalan büyük bir müzik kutusu vardı. Bir kişi beş sent karşılığında elli farklı şarkıdan beşini seçebiliyordu.

Müzik kutusunun yanında bir plak çalar ve plaklarla dolu bir kitaplık vardı. Evin en güzel köşesiydi.

Her yatak odası dünyanın dört bir yanından bir temayla süslenmişti. Biri tamamen Birleşik Krallık dekoruna sahipken, diğeri sanki Tayland'a adım atmışsınız gibi dekore edilmişti ve bu böyle devam etti. Her odadan çıkarken sanki iki dakika içinde dünyayı dolaşıyormuşsunuz gibi hissediyordunuz.

Görünüşe bakılırsa Bayan Boone burayı rahmetli kocasıyla birlikte yaşadıkları tüm maceralara dayanarak dekore etmişti. Tüm hayatları kulübenin duvarlarına hapsedilmişti ve yaşadıkları güzel bir hayat gibi görünüyordu.

"Bunu bize şimdi anlattığına inanamıyorum," diye haykırdı Rudolph, burnunda bir ton ev yapımı beyaz güneş kremi losyonuyla arabadan inerken. "Burada ne tür partiler düzenleyebileceğimizi bir düşünsene!"

Kıs kıs güldüm. "Muhtemelen bu yüzden bize bundan hiç bahsetmedi. Burayı darmadağın ederdik."

"Stacey buna bayılırdı," dedi Calvin bavulunu evin içine sürükleyerek.

İkizler parmaklarıyla en iyi arkadaşımı göstererek "FUL OYUNU!" diye bağırdılar. Bu kadar farklı olmalarına rağmen ikisinin bu kadar uyumlu olması komikti.

Rudolph sert bir şekilde, "Evde müstakbel eşinden bahsetmek yok, yoksa vurulursun," dedi.

Oliver parmaklarıyla herkesi işaret ederek, "Bu herkes için geçerli," dedi. "Hiçbir kadının adını anmayacaksınız, yoksa vurulursunuz. Eğer bir kızla konuşurken yakalanırsanız, iki tek atarsınız ve eğer bir şekilde bir kızı araziye sokmayı başarırsanız, Rudolph'un sidiğini içmek zorunda kalırsınız."

"İnanın bana, muhtemelen bu evdeki en temiz sidik bu. Aslında çişimi içmek benim için bir onurdur."

Gözlerimi devirmiştim. Erkek erkeğe bir hafta sonu. Piliç yok, sidik içmek yok, uyulması gereken sağlam bir kural.

Öğlene doğru hepimiz kafayı bulmuştuk ve müzik hakkında konuşuyorduk; her şey mükemmeldi. Geriye kalan tek şey kiralık tekneyi suya indirmekti.

"Siktir et," diye inledi Oliver, koltukta yarı uykulu bir halde. "Bu gece pizza yeme vakti gelene kadar burada kalacağım ve hiçbir şey yapmayacağım."

"Hadi ama, teknede hiçbir şey yapamazsın. Dışarıda mükemmel bir gün var."

"Eğer mükemmel bir günden anladığınız gökyüzündeki bulutlarsa, buyurun, ama ben koca kıçımı bu kanepeye oturtacağım ve

pizza vakti gelene kadar hareket edin."

Gözlerimi devirdim. "Peki. Kardeşin nerede?"

Üç saniye sonra Rudolph'u köşedeki sahte bir bitkiyle konuşurken gördüm. Sadece bir bitkiyle konuşmuyor, ona vuruyordu da. "Demek buraya sık sık geliyorsun?" dedi plastik yaprakları okşayarak.

Saatime baktım. "Dostum, saat öğleden sonra bir!
Nasıl bu kadar ziyan oldunuz?"

Boş Fireball şişesini kaldırdım ve sorumun cevabını anladım. "Calvin! Benimle birlikte göle gelip bu iki aptalı oradan çekip çıkaracak bir suç ortağına ihtiyacım var. Calvin?" Eve doğru yürürken bağırdım.

Onu hiçbir yerde bulamadık.

Her odayı iki kez aradım. Kulübenin çevresini dolaşana kadar onu bir çalının arkasında diz çökmüş, fısıldayarak konuşurken buldum. "Tamam, bebeğim. Gitmeliyim, birinin geldiğini duydum. Ben de seni seviyorum."

"Seni küçük serseri." Calvin'in telefonu hızla kapatıp ayağa fırlamasını izlerken güldüm.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi savunmacı bir tavırla.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Az önce Stacey ile konuşuyordun!"

"Ne? Yok artık. Bu erkeklerin hafta sonu. Piliç yok."

Gözlerimi kıstım. "Öğleden sonra tekneyi hazırlamama yardım edersen ve diğer ikisini de tekneye bindirirsen bunu görmezden geleceğim ve sen de ateş etmekten kurtulacaksın."

Yüzünü buruşturdu. "Ben gerçekten-"

"BEYLER! CALVIN KONUŞUYOR-"

Bana doğru koştu ve elini ağzıma kapattı. "Dostum, tamam, tamam! Fark ettin mi bilmiyorum ama ikizler shot'larını kırmızı solo bardaklara dolduruyor."

"Pekala, giyin dostum! Balığa gidiyoruz. İçki, erkekler ve oltaları."

"Bu, yaklaşan etkinlikler için gerçekten talihsiz bir başlık gibi görünüyor. Yaklaşan etkinlikler konusunda endişeliyim."

"Endişelendin mi?" Sinsi bir sırıtışla sordum. "Yoksa heyecanlı mı?"

Calvin beş yaşındaki dramatik bir çocuk gibi hoplayıp zıplamaya başladı. "Çok heyecanlıyım! Çok heyecanlıyım! Ben içkileri ve erkekleri getireceğim. Sen de o uzun çubuğunu getir."

"Bana iki kere söylemene gerek yok."

Mutfağa doğru ilerledi ve durakladı. "Açık olmak gerekirse... olta senin oltan Brooks. Sikin değil."

Kaşlarımı oynattım. "Nasıl adlandırmak istiyorsan öyle adlandır kardeşim. Her iki şekilde de, ben getiriyorum. Gitarını da getir. Bir sonraki albüm için bazı akorların ve sözlerin üzerinden geçebiliriz." Yüzü aydınlandı. İş konusunda bu kadar heyecanlanan birini daha önce hiç tanımamıştım, benden başka.

Bir saat sonra tekneyi suya indirdik ve gölün ortasında motoru kapattık. Huzurluydu, etrafta başka bir tekne yoktu. Sonra biraz daha içmeye başladık. Wisconsin'de bir teknede çocuklarınızla içki içmekten daha iyi bir şey olamaz. Bu eyalette yaşamak için bir gereklilikti.

"Biliyor musun, grup için biraz endişeleniyorum," dedi Oliver biz otururken. Üçü de çok yorgun düşmüştü.

ve nedense, kendilerini öldürmediklerinden emin olan kişi ben oluyordum. Her atış yaptığımızda, yanımda sadık bira kutum vardı, onu iğrenç atışı tükürdüğüm sahte bir kovalayıcı olarak kullanıyordum.

"Öyle mi? Neden, Oli?" diye sordum.

"Şey, bakın, ben hiçbir zaman bir kız grubum olmasını istemedim ve son zamanlarda ekibin dörtte üçünün vajina büyütüyor olması oldukça endişe verici."

"Ne?"

"Bu çok acınası ve açıkçası çok garip. Yani, Stacey'i aramadan yirmi dört saat bile geçiremedin Calvin. Brooks, Maggie'yle snapchatleştiğini fark etmedim sanma. Ve ikizim şu anda bir bitkiye aşık, gerçi Doğa Ana'ya olan garip aşkını bildiğim için pek şaşırmadım."

Yanında sürüklediği saksı bitkisine sarılmış olan Rudolph'a baktım. "Adı Nicole ve çok güzel," diye gururla mırıldandı.

"Ne demek istediğimi anladınız mı? Arkadaşlarım küçük bebeklere dönüşüyor ve korkarım yakında evlilik ve bebek bezleri hakkında şarkılar yazacağız."

Güldüm. "O kadar da ciddi değil, Oliver."

Ellerini havada salladı. "Brooks Tyler Griffin. Snapchat'teydin. Dilini dışarı çıkarmıştın. Lanet bir köpekmişsin gibi davranıyordun."

Gözlerimi kıstım ve balık tutmaya devam ettim. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, evet Snapchat'teydim ama hayranlarımıza snap atıyordum. Onları hatırlıyor musun? Bizi destekleyen insanları? Bu çok önemli.

onlara benden bir parça vermek için, Oli. Not almalısın. Bu yüzden taraftarlar beni senden daha çok seviyor."

"Ha! Şüpheliyim. Ayrıca, ne zamandan beri hayranlarınıza köpek sesiyle 'Seni seviyorum Maggie' demeye başladınız? Anlıyorum, bazı insanların fandomlarının isimleri var. Demi Lovato'nun Lovatics'i var. Justin'in Beliebers'ı var. Beyoncé'nin Beyhive'ı var. Ama demek istediğim, 'Seni seviyorum Maggie' dilden aynı şekilde çıkmıyor."

Oliver'ı terslemek için döndüm ve o da bana kendi kuşlarından iki tane tersledi.

Touché.

Gökyüzü giderek bulutlanıyordu ve su durgundu. Etraftaki tek gürültü dördümüzün balık yakaladığımızı düşündüğümüzde bağırmamızdı - ki hiç yakalayamadık. Geriye doğru baktığımda büyük kulübeyi zar zor görebiliyordum, ileriye doğru baktığımda ise kasabadaki dükkânları fark edebiliyordum. Mükemmel bir konum. Tek duyabildiğimiz suyun hafifçe hareket etmesiydi.

"Şaka bir yana, Stacey ve senin adına çok sevindim Cal," dedi Oliver, Calvin'in gitarını eline aldı ve nasıl akor çalacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Sence yönetim kızar mı?" Calvin sordu.

"Ha! Tabii ki öyle. The Crooks'un solistlerinden biri evleniyor ve dünya çapında yüzlerce kalbi kırıyor. Yönetim seni bundan vazgeçirmek için elinden geleni yapacaktır."

"Evet, tahmin etmiştim. Ama zaten gösterileri kaçırdığımız için bize kızgınlar. Onları biraz daha kızdırıp kaç tane gri saç çıkarabileceğimizi görebiliriz." Calvin gitarını Oliver'ın elinden kaptı ve ben direksiyonun arkasına otururken bana doğru yürüdü. Ben de gitarımı aldım ve "Split Ends" şarkımızın girişini çalmaya başladım. O da gitarını çalarak bana katıldı. Oliver şarkı sözlerini söylemeye başladı ve Rudolph da bitkisiyle konuşmaya devam etti. En iyi arkadaşlarınızla çalışmak kolaylıkla sorunlara yol açabilirdi ama benim grubumda durum böyle değildi. İkizlerin birbirleriyle tartışmaları dışında, birlikte zahmetsizce çalıştık. Elbette bazen anlaşmazlığa düşüyorduk ama bu asla düzeltemeyeceğimiz bir şey değildi.

Bütün öğleden sonra suda kaldık. Hava karardıkça yeni şarkı sözleri üzerinde çalışmaya başladık. Mutlu müzik alanımıza girdiğimizde yaratıcılığımız neredeyse durdurulamazdı. İlk yağmur damlası üzerimize düştüğünde, Calvin kamarada bitirmemizi önerdi, ben de eve dönüş yolculuğuna başlamak için teknenin motorunu çalıştırdım.

Gökyüzünün kararması ve yağmurun bizi dövmeye başlaması sadece birkaç dakika sürdü. Rudolph teknenin kenarına atladı ve Nicole'ü havaya kaldırdı. "Evet, sevgilim! Hepsini iç! Doğa Ana'nın suyunu iç!"

"O sahte bir bitki, seni aptal," diye bağırdı Oliver yağmurun altında. "Suya ihtiyacı yok!"

"Yalnız çocuğu dinleme, Nicole. Kardeşim taco dışında hiçbir şeye aşık olmadı."

"Tacos hayattır!" Oliver bağırdı, başımızın üzerinde bir şimşek çakarken takdirle yumruklarını salladı. "Seni seviyorum, tacos!"

"Evet," dedi Calvin, eve doğru giderken yanımda bir ileri bir geri sallanarak. "Sağdıcım olmak ister misin?" diye bağırdı rüzgâra karşı.

Yüzümdeki suyu sildim. "Smokinimi çoktan aldım, dostum. Sağdıcın olacağım belliydi."

Güldü. "Evet, ama sormanın kibarlık olduğunu düşündüm." "Çünkü bir vajina büyütüyorsun. Vajinalar penislerden çok daha kibar."

"Evet, dün gece annen de bana öyle söyledi."

"Bu komik, annen onu son gördüğümde pek bir şey söylemedi. Yine de ağzı oldukça doluydu, bu yüzden konuşmak muhtemelen bir seçenek değildi."

Bana fırlatmak için 'boş' bira kutuma uzandı ve uzandığında gözlerini kısarak durakladı. "Son dört saattir bunu içiyorsun ve hala dolu."

"I-"

Kutuyu koklamaya gitti ve nefesi kesildi. "KURAL DIŞI OYUN! Brooks şutlarını bira kutusuna tükürüyor!" İkizlerin de nefesi onunki gibi kesildi ve birbirlerine tezahürat yapmaya başladılar.

"FOUL PLAY! FOUL PLAY!"

Onlar büyüdükçe fırtına daha yüksek sesle çığlık atıyordu. Fırtına büyüdükçe ve sesi yükseldikçe sular daha da hırçınlaşıyordu. Daha sert.

"Merak etmeyin!" Rudolph kollarında Nicole ile tökezledi. "Burada hâlâ bir şişe daha Fireball var."

diye bağırdı. Bana doğru yaklaştığında, biraz fazla eğildiğini gördüm. Yerimden sıçrayarak Calvin'den direksiyona geçmesini istedim ve sarhoş arkadaşımın yanına koştum.

"Dur bakalım Rudolph, dikkat et! Kenara biraz fazla yaklaştın."

Rudolph kıs kıs güldü ve yanağımı çimdikledi. "Sen çok tatlı bir vajinasın Brooks Griffin."

Yüksek sesle güldüm, sırılsıklam olmuştum. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

"Çünkü Amerika'nın sevgilisi Maggie May konuşmuyor. Eğer konuşsaydı, eminim şiirsel şeyler söylerdi." Durakladı ve gözleri büyüdü. "KÖTÜ OYUN! Bir kızdan bahsettim. Bir atışa ihtiyacım var! FIREBALL!" Ateş topu şişesine doğru fırladı ve o hareket ettikçe tekne sallandı. Vücudu eğildi ve teknenin kenarından sarkmasına neden oldu. Onu sıkıca kavradım ve tekneye doğru geri ittim. Onu güvenli bir yere iterken, fırtına teknemizi yanlara savurdu ve beni kendi ayaklarımın üzerinde tökezletti.

"Kahretsin!" Ağır dalgalara çarpmadan önce bağırdım. Suyun altına düştüğümde su buz gibiydi.

"Brooks!" diye bağırdı arkadaşlarım, teknenin kenarına koşup can simidi halkasını bana fırlattılar.

"Biri suya düşene kadar resmi bir gezi sayılmaz, değil mi?" Kollarım halkanın etrafını sararken gülerek bağırdım. Çocuklar benimle birlikte kıkırdadı ve artık gülmek için bir neden kalmayana kadar beni içeri çekmeye başladılar.

Tekneye yaklaştım ve içime bir acı saplandı.

"Siktir!"

Her şey bir anda, aceleyle oldu. Teknenin pervanesi sağ tarafıma çarptı.

Bir saniye içinde kahkahalarım dehşete dönüştü. Bir saniyede hayatım değişti ve boğulmaya başladım.

Kan. Göremiyordum ama kesilmeyecek kadar çok acı çektiğimi biliyordum.

Ağrı sağ tarafıma vurdu.

Nefeslerim keskindi; zihnim bulanıktı. Boğuluyordum.

Su yutarken yardım için sıçradım. Sağ elim yan tarafımı kavramak için döndü. *Kahretsin.* Tekrar. Pervane yine bana çarptı.

Panik. Elim. Omzum. Boynum.

Benim hayatım.

Dalgalar beni vahşi, sert sularda geriye doğru itti. Şimşek çaktı.

Gök gürültüsü uludu.

En iyi arkadaşlarım benim için ağladılar ama cevap veremedim. Her şey bir anda, aceleyle oldu.

Bir saniye içinde kahkahalarım dehşete dönüştü. Bir saniyede hayatım değişti ve boğulmaya başladım.

Bir saniye içinde dalgalar beni sanki hiçbir şeymişim gibi savurdu.

Bir hiç oldum.

Maggie

"Maggie, hadi! Çabuk aşağı in. Gitmemiz gerek."

Adımın söylenmesi üzerine kaşlarımı kaldırdım. Yatak odamda oturmuş gitar çalıyor ve The Crooks'un son albümünü tıngırdatıyordum. Ayağa kalkıp aceleyle merdivenlerin başına gittim ve paniklemiş Bayan Boone'u gördüm.

Her basamakta yürüdüm ve bir kaşımı kaldırdım.

Çılgına dönmüştü, onu hiç böyle görmemiştim. "Haydi, ayakkabılarını giy. Gidelim."

Gitmek mi? Nereye gideyim?

"Maggie, lütfen." Bayan Boone ellerini yürüteçinin metal çubukları üzerinde ileri geri hareket ettirdi. "Kulübede bir kaza olmuş ve Brooks yaralanmış. Gitmemiz gerek."

Sanki biri beni duvara çarpmış gibi geriye doğru tökezledim.

Brooks, yaralanmıştı.

Bu kelimeler beni boğdu. Zihnim yarışmaya başladı. Nasıl yaralanmıştı? Nasıl yaralanmıştı? Ne olmuştu? Diğerleri nasıldı?

Babam arka odadan koşarak çıktı, annem de mutfaktan koşarak geldi. İkisinin de elinde cep telefonları vardı, muhtemelen Calvin'den mesaj gelmiş olmalıydı.

"Onu St. John's hastanesine götürdüler. Ameliyata girecek," dedi babam, kelimeleri hızlı ve korkmuş bir şekilde. "Ben de oraya gidiyorum."

"Ben de," dedi annem.

"Ve Maggie," diye emretti Bayan Boone. "O da bizimle geliyor. Haydi," dedi ellerini bana doğru sallayarak. "Kaybedecek zamanımız yok. Buradan buraya uzun bir yol var."

"Hayır," diye bağırdı annem, sesi sertti. "Hayır. Gitmek zorunda değil. Sizi görmek için ayrılmaya çalıştığında neredeyse panik atak geçiriyordu Bayan Boone."

"Ama o bendim, yani denemesi çok hoş ama bu farklı. Ben onun kişisi değilim. Ben onun Brooks'u değilim. Hadi ama."

Gözlerimi kapattım.

Annem ve Bayan Boone tartışmaya başladılar, sesleri gittikçe yükseliyordu ve babam onları sakinleştirmek için bağırmaya başladı. Kalbim hızla atıyor, bu kargaşaya ayak uydurmaya çalışıyordu. Zihnim şeytanı uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu, çünkü o beni bulmak için dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Shh.. Shh...

"Dur!" Bayan Boone gözlerimi zorla açtıracak kadar yüksek sesle bağırdı. Yürütecini defalarca yere vurdu. "Kesin şunu! Bu çok saçma. Tanrı aşkına Katie, Maggie'nin gitmesinden kimin daha çok korktuğunu anlayamıyorum, senin mi yoksa onun mu?"

"Haddinizi aşıyorsunuz Bayan Boone," diye azarladı annem ama yine de vücudu titriyordu. Bir an kendi kendime düşündüm: Acaba hiç gitmemi istiyor muydu?

"Tabii ki haddimi aşıyorum! Her zaman haddimi aştım, değişen bir şey yok. Ama bu benimle ilgili değil. Katie, bana bu kızın beni ilgilendirmediğini söylediğini biliyorum. Bunu bana defalarca söyledin ama bu senden daha büyük bir şey Katie. Bu senden, Eric'ten ve benden daha büyük. Bu şu anda Maggie ve Brooks'la ilgili. Maggie May." Bayan Boone bana döndü, "Eğer geçmişindeki şeytanların o çocuğa duyduğun sevgiden daha büyük olduğunu kendine dürüstçe söyleyebiliyorsan, o zaman lütfen beni affet. Bu, sınırlarımı aştığım ve ikinize dair hatırladığım her anı yanlış değerlendirdiğim anlamına gelir. Ama eğer şans eseri bu aşk en gürültülüyse... eğer şans eseri bu aşk ruhunuzu boğmaya başladıysa, o zaman gitmelisiniz. Hemen bizimle gelmelisin. Brooks iyi bir çocuk ve bunca yıldır senin dayanağın oldu. Şimdi onun olma sırası sende."

Üçü tekrar tartışmaya başladığında yumruklarımı gözlerime sürttüm.

Beş dakika.

Elimi kaldırdım ve hepsi durakladı. Koşarak üst kata, banyoya çıktım ve lavaboyu suyla doldurdum. I

yüzümü suyun içine indirdim ve nefesimi tuttum.

Zihnimi yavaşlatmak için beş dakikaya ihtiyacım vardı. Bağırışlarından kurtulmak ve kendi sesimi bulmak için beş dakikaya ihtiyacım vardı.

Nefes almak için beş dakikaya ihtiyacım vardı.

Yüzünü gördüm, şeytanı. Beni boğuyordu, kadını öldürdüğü gibi beni de öldürmeye çalışıyordu. Beni öldürecekti.

"Şşş..."

Kendimi kaybettim.

Sadece o anda bile beni benden çaldı.

Kendimi kirli hissettim.

Kullanılmış hissettim.

Kendimi kapana kısılmış hissettim.

Gerçek gibiydi. Her gün, onca yıldan sonra, hala çok taze hissettiriyordu. Ama yüzüm suyun içinde kaldıkça daha da fazlasını hatırladım.

"Maggie May! Neredesin?" Brooks tekrar bağırdı, sesi şeytanı düşüncelerinden kopardı.

Yüzüm suyun içinde kalırken onu hatırladım. Brooks'umu hatırladım.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın Magnet, ama..." Dudakları yaklaştı ve kendiminkilere değdiğini hissettiğime yemin edebilirim. "Ya haklıysa? Ya Lacey bir şeylerin peşindeyse? Ya aramızda arkadaştan öte bir şey varsa?" diye tekrar fısıldadı, belimi kavrayışı daha da sıkılaştı ve beni kendine çekti. Dudaklarımız tekrar birbirine değdi ve midem düğümlendi.

Başımı sudan çıkardım, sırılsıklamdım ama nerede olmam gerektiğini biliyordum. Yatak odama koştum ve

ayakkabılarımı aldım.

"Maggie May, bunu yapma," dedi annem kapımın önünde durarak. Kollarını kavuşturmuş, cam gibi gözlerle bana bakıyordu. "Gitme."

Gözlerimi kıstım, kafam karışmıştı. Yatağıma doğru yürüdü ve oturdu, ona katılmam için şilteye vurdu. Annemin benimle konuşmak için oturması bir yana, odamda en son ne zaman durduğunu bile hatırlamıyordum.

"İyi olduğundan emin olacağım, iyileştiğinden ve yanında olmak istediğini bildiğinden emin olacağım Maggie, ama lütfen... gitme."

Tahtama uzanarak yazmaya başladım.

Neden olmasın?

Başını eğdi ve kıpırdayan parmaklarına baktı. "Eğer gidersen... eğer sonunda hayatına devam etmeye başlarsan... seni nasıl koruyabilirim? Onca yıl önce evden kaçtığını bile bilmiyordum çünkü çamaşır yıkıyordum. Sana göz kulak olmam gerekiyordu. Seni güvende tutmam gerekiyordu. Ve eğer gidersen... eğer dünyayı keşfetmeye çıkarsan... seni nasıl koruyabilirim?"

İşte oradaydı: Annemin en derin sırları ve korkuları.

Herkesin sessiz kalmayı tercih ettiği bir parçası vardı.

Annem suçluydu.

Kalemi alarak daha önce yazdığım en önemli kelimeleri yazmaya başladım.

Senin hatan değildi.

Annem ellerinin içine hıçkırarak ağlamaya başlamadan önce zorlukla yutkundu. Vücudu toparlandı ve ben de kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım. Elinin tersiyle burnunu silmeden ve biraz daha dik oturmadan önce ağlayabildiği kadar ağladı. "Bana bak, berbat haldeyim. Özür dilerim Maggie May. Sana yaşattığım her şey için... Sadece endişeleniyorum, hepsi bu." Burnunu çekti ve ben de başımı omzuna koydum. Ellerini benimkilere sardı. "Bunu gerçekten yapacaksın, değil mi?"

Ellerini iki kez sıktım.

İçini çekti ve dik oturdu. "Tamam. Şimdi şöyle yapacağız. Alt kata inip ön kapıya doğru yürüyeceğiz. Bu düşünceler aklına gelmeye başladığında yürümeye devam etmelisin, tamam mı?"

Başımı salladım. *Tamam, anne.*

"Korktuğunuzda bile yürümeye devam edersiniz. Ve sesler yükseldiğinde, kaçarsın. Koş, Maggie May Riley. Dışarı çıkana kadar koş ve koş."

Derin bir nefes aldım. "Korkuyor musun?"

İki sıkıştırma.

Korktun mu?

İki kez sıktı. "Tamam. Hadi gidelim."

Annem elimi tutarak, "Gözlerini kapat ve nefes al," diye fısıldadı. "Baban ve ben seni arabaya götüreceğiz."

İlk birkaç adımı attığımda boğazımın sıkıştığını hissettim. Ellerimi boynuma dolayıp nefes almaya çalışmak istedim ama yapamadım çünkü babam ve annem ellerimi sıkı sıkı tutuyordu. İyi miydim? Nefes alabilir miydim?

Babam ellerimi iki kez sıktı. *Evet.* Söylemediğim kelimeleri nasıl duyabildi?

Sonraki adımlarım daha da acı vericiydi. Boynumu tutmam gerekiyordu. Ellerini üzerimden çekmem gerekiyordu. Nefes almam gerekiyordu. *Nefes alamıyorum.*

Annem ellerimi iki kez sıktı. *Evet, sıkabilirsin.*

"Neredeyse geldik," dedi babam birkaç adım daha atarak.

Yürüdükçe elleri boynumda daha da gevşiyordu. Brooks'u hayal ettim. Gülüşünü. Gülüşünü. Sevgisini. Yürüdükçe daha rahat nefes almaya başladım.

Adımlarımı durdurdum ve gözlerimi açtım. Babam ve annem gergin bir şekilde bana bakıyorlardı.

"İyi misin Maggie?" Babam sordu.

Ellerimi tuttukları yerden çektim ve göğsüme doğru kaldırarak kalbime yasladım. Derin bir nefes alarak dünyayı içime çektim, havayı tattım, rüzgârı hissettim ve ayak bileklerimdeki zincirleri yavaşça çözmeye başladım.

Uzun bir nefes vererek babamın ve annemin ellerini geri çektim ve iki kez sıktım.

Evet.

Ben iyiyim.

Şimdi onun iyi olduğundan emin olma zamanıydı.

Arabayı sürerken her şeyi fark ettim. Arabanın kumaşının nasıl hissettirdiğini ve motorun birkaç dakikada bir nasıl hıçkırdığını fark ettim. Çarptığımız her tümseği hissettim ve yanıp sönen her ışığa baktım. Evden dışarı çıkmak ve daha önce hiç görmediğim şeyleri görmek gerçeküstü bir şeydi. Binalar, ağaçlar, hayvanlar. Hepsi çok etkileyiciydi, neredeyse bir rüya gibiydi. Yine de gerçekti. Yol boyunca göğsüm sıkışmıştı. Arka koltukta sımsıkı bir top gibi kıvrıldım ama pencereden dışarı bakmayı bir an bile bırakamadım. Dünyada var olduğunu bile bilmediğim o kadar çok şey vardı ki. Kaçırdığım o kadar çok şey vardı ki.

Saatler sonra hastaneye vardığımızda Brooks hâlâ ameliyattaydı. Hastanenin dışı The Crooks hayranlarıyla doluydu; haber çabuk yayılmış gibiydi. Brooks'un anne babası ve kardeşi Jamie de oradaydı ve yıkılmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Hastanenin ışıkları çok parlaktı. Gözlerimi acıtıyordu. Daha önce hiç bu kadar parlak ışıkların etrafında olduğumu hatırlamıyordum. Garip de kokuyordu. Temizlik ürünlerinin üstündeki temizlik ürünleri gibi. Her yerde çok fazla kargaşa vardı - hemşireler birbirlerine çarpıyor, eşyalar düşürülüyor, aileler koridorlarda yürüyordu.

Gözlerimi kapattım ve odaklanmaya çalıştım. Çok fazla, çok hızlıydı. Düşüncelerimi yavaşlatmam gerekiyordu. Ya şeytan oradaysa? Ya beni görebiliyorsa? Ya bana tekrar dokunabilirse? *Hayır.* İyi bir şeye odaklanmalıydım,

beni ayakta tutabilecek bir şey. Huzur bulmaya ihtiyacım vardı. Parmaklarım kolyeme sarıldı.

Brooks. Benim dayanağım. Benim gücüm.

Calvin özel bekleme odasından ayağa kalkarak, "Maggie," dedi. "Sen, sen buradasın," diye kekeleyerek bana doğru yürüdü. Kolları vücuduma sıkıca sarıldı. "Buradasın."

Saniyeler içinde ikizler de kucaklaşmaya katıldı ve bir süre öylece durduk.

"Durumu oldukça kötü," dedi Calvin, annem, babam ve benim etrafımda durup bize tüm bilgileri aktarırken. "Pervane yan tarafını çok kötü kesmiş. Doktorlar iki parmağını kaybedebileceğini söylediler. Boğazına da hafifçe çarpmış ama... Bilmiyorum. Her şey çok hızlı oldu. Göz açıp kapayıncaya kadar her şey değişti. Suda iyi vakit geçiriyorduk. Her şey yolundaydı. Ama şimdi..." Babamın her zaman yaptığı gibi burun kemiğini sıktı. "Şimdi her şey değişti ve tek yapabileceğimiz ne kadar değiştiğini görmek için beklemek."

Önümüzde uzun bir gece olduğu için annem ve babam herkese kahve getirmeye gittiler. Kahveden sonra Bayan Boone'u gece dinlenmesi için en yakın motele götürdüler. Rudolph bir köşede kriz geçiriyor, kaza için kendini suçluyordu. Oliver onun yanında durmuş, aksini söylüyordu. Sorgulayan gözlerle Calvin'i dürttüm.

"Brooks Rudolph'u denize düşmekten kurtardı. Fırtına tekneyi salladı ve Rudolph neredeyse denize düşüyordu, ama

Brooks onu geri çekmeyi başarmış. Onu kenardan çektikten sonra tekne tekrar sallanarak Brooks'u aşağıya gönderdi."

Vay be...

"Rudolph zor zamanlar geçiriyor, kendini suçluyor. Ama bu garip bir kazaydı. Zamanlama dışında suçlanacak kimse ya da hiçbir şey yoktu."

Bir süre sonra köşede bir sandalye buldum ve top gibi kıvrılıp beklemeye başladım.

Beklerken her şeyi gördüm ve duydum. Her insanın hareketini, her insanın sesini, odadaki her nesneyi. Evden ayrıldığımdan beri her şey çok yakın, çok gerçek geliyordu. Hemşire bir kalem düşürse, başım sesin geldiği yere doğru fırlıyordu.

Evden ayrılmak tahmin ettiğimden daha zordu ama Brooks'un iyi olup olmadığını bilmemek daha da zordu.

Bu yüzden ne zaman şeytan zihnimi ele geçirmeye çalışsa, kendimi kapattım ve birkaç nefes aldım, aşkımızın geçmiş anlarımdan daha yüksek olduğunu hatırladım.

Doktorun Brooks'un ailesine "Ameliyattan çıktı," dediğini duydum. Kulak misafiri olmak için daha dik oturdum. "Durumu iyi. Yanındaki kesik çok derin olmadığı için çok şanslıydı. Daha derin olsaydı onu kaybedebilirdik."

Brooks'un annesi gözleri dolmuş bir halde, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Rahatsız edici haber eliyle ilgiliydi." Doktor kollarını beyaz önlüğünün üzerinde kavuşturmadan önce ayakkabılarının içinde kıpırdandı. "Özür dilerim. İki parmağını kurtarmak için elimizden geleni yaptık ama pervaneye çarptıklarında aldıkları hasar çok büyüktü. İkisini de kurtarmayı umuyorduk ama başaramadık. Genel el fonksiyonunu iyileştirmek için ikisini de kesmek zorunda kaldık."

Hangi el? Merak ettim, midem düğümlendi.

"Hangi el?" Jamie anne babasının arkasından seslendi.

Doktor kaşlarını kaldırarak Jamie'ye baktı. "Pardon?"

"Hangi el dedim."

Doktor tereddütle Brooks'un ailesine baktı, hepimizin önünde bir şey söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. Ona odada serbestçe konuşma hakkı verdiklerinde, sol elini söyledi. Odadakiler hep birlikte inledi.

Rudolph elini duvara vurarak, "Kahretsin," diye tısladı. "Kahretsin!"

Brooks gitarındaki perdeler için sol elini kullanıyordu. Sakatlığı nedeniyle çalamayacaktı ve odadaki herkes bu yıkımı hissetti.

"Onun kariyeri için bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum ama hâlâ burada bizimle olduğu için çok mutluyuz. Korkarım ki tekrar gitar çalması neredeyse imkansız olabilir. Boğazındaki sakatlık nedeniyle şarkı söylemesi zor olabilir ama zamanla vokalinin de yerine oturacağına inanıyorum. Zor olacak ama doğru fizik tedavi ve vokal çalışmalarıyla sesini normale döndürebileceğini düşünüyorum." Doktor

herkese hüzünlü bir gülümseme verdi. "Muhtemelen bir süre dinlenecek, ama onu görme zamanı geldiğinde hemşirelere sizi almalarını söyleyeceğim."

O çıkarken Rudolph'un duvara vurup küfretme sesi dışında oda sessizliğe büründü. "*Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*"

Brooks'u başka bir odaya taşıdıklarında onu her seferinde iki kişi görmemize izin verildi. Ziyarete gelen son kişi olmayı bekleyerek kendimi tuttum. Odaya girdiğimde uyuyordu ve buna şükrettim. Odanın köşesinde durup uyumasını izledim. Nefesleri ağırdı ve yutkunmakta zorlanıyor gibiydi. Boynundaki yara izi köprücük kemiğinden çene çizgisine kadar uzanıyordu. Sol eli sargılıydı ve vücudunda birkaç çürük vardı ama yaşıyordu. Dolayısıyla başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Ona zarar vermezsiniz," dedi bir hemşire, hayati göstergelerini kontrol ederken.

Odaya girmeme izin verilen son otuz dakika boyunca köşeden kıpırdamamıştım.

Gülümsedi. "Sağ elini tutarsan ona zarar vermezsin. Biraz dinlenmesi için ona uyku hapı verdiler. Uyurken biraz huzursuz oluyor, bu da iyileşmesini zorlaştırıyor. O yüzden bir süre uyuyacak. Ama eğer yanına oturmak isterseniz..." Brooks'un sağ tarafındaki sandalyeyi işaret etti. "Elini tutabilirsin."

Başımı sallayarak yanına gittim, oturdum ve parmaklarını yavaşça benimkilerle birleştirdim. *Buradayım Brooks. Buradayım.*

Hemşire sırıttı. "Bir süre sonra onu kontrol etmek için geri geleceğim."

O gittikten sonra daha da yaklaştım ve başımı onun koluna koydum. Göğsü birkaç saniyede bir inip kalkıyordu ve ben her seferinde bunu sayıyordum. Daha da yaklaştım, teninde sıcaklığımı hissetmesini, orada olduğumu bilmesini istiyordum. *Ben buradayım.*

Bakmadan duramıyordum. Gözlerimi ondan ayıramıyordum, çünkü ayırırsam nefes almayı bırakacağından korkuyordum.

"Özür dilerim, bilmiyordum-" diye başlayan bir ses başımı Brooks'un yatağından kaldırmama neden oldu. Arkamı döndüğümde elinde çiçek dolu bir vazoyla duran bir kadın gördüm. "I..." Sözcükler dilinde tökezledi ve kaşlarını çattı. "Burada kimsenin olduğunu söylemediler."

Sasha.

İnternette onu takip ettiğim ve Instagram'da paylaştığı her fotoğrafa baktığım için onu daha önce görmüştüm. Çok güzeldi ve zahmetsiz görünüyordu. Makyaj yoktu. Süslü kıyafetler yok. Sadece o ve çiçekleri.

Gözleri hâlâ Brooks'un elini tutan benim elime kaydı.

Çabucak bıraktım.

"Kusura bakmayın. Bunları bırakıp gideceğim." Vazoyu tezgâhın üzerine koyarken yüzünü buruşturdu. Gitmek için döndüğünde durakladı. "Sen osun, değil mi?" diye sordu.

Gözlerimi kıstım, kafam karışmıştı.

"Oh, aptalı oynama. Sen o kızsın. Ona kitapları gönderen kız."

Ayağa kalktım, kendimi garip hissediyordum, onunla iletişim kuramıyordum.

"Yani hiçbir şey yok mu? Söyleyecek bir şeyiniz yok mu? Kaba olmaya çalışmıyorum. Ben sadece..." Durakladı. "Onu gerçekten önemseyen tek kişi sen değilsin, biliyorsun."

Boğazıma vurdum ve o da şaşkınlıkla gözlerini kıstı.

"Ne?"

Odanın içinde etrafıma bakınarak yazabileceğim bir şey aradım. Duvara doğru baktığımda hemşirelerin beyaz tahtasını gördüm ve hemen yanına gittim.

Benim bir sesim yok.

Sasha kollarını kavuşturdu. "Sadece bugün mü yoksa... hiç mi?"

Hiç.

Kaşlarını çattı. Gözlerinden bir suçluluk duygusu fırladı. "Özür dilerim, bilmiyordum. Adın ne senin?"

Maggie.

"Maggie." Parmaklarını çikolata kahvesi saçlarının arasından geçirdi, sonra ellerini kalçalarına dayadı. "Onun için deli oluyorsun, değil mi?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, çünkü söyleyeceğim herhangi bir şey onu incitebilirmiş gibi hissettim.

Gülümsedi. "Sorun değil, biliyorum. Olmamak çok zor. Ben gideyim... Lütfen ona uğradığımı söylemez misin? Onun için değil, sadece benim için. Bilmemesini tercih ederim."

Emin misin?

"Evet, öyleyim. Ona iyi bak, tamam mı? Artık gitarını çalamayacağı için biraz kırılacak. Bu onun hayatı. Onun dışında..." Sözleri soldu ve bana bir kez daha sıkı bir gülümseme verdi. "Her neyse, ben gidiyorum. Sadece internete girmesine izin verme, tamam mı? Medya seni bir gün sevip ertesi gün nefret edebilir. Trajik bir olaydan sonra bir ünlünün kendini kaybetmesi kolaydır. Bu sefer medya Brooks'a sırtını dönmekte şaşırtıcı derecede hızlı davrandı. Kalbinin ne kadar hassas olduğunu bilirsiniz... Tepkileri kaldırabileceğinden emin değilim. Sadece onu izle. İlgi odağında asla yalnız değilmişsiniz gibi görünse de, kimse bunun gerçekten ne kadar yalnızlaştırıcı olduğundan bahsetmiyor. Ona değerinin haftanın manşeti tarafından belirlenmediğini hatırlatın."

Ona göz kulak olacağıma söz verdim.

O odadan çıktı ve ben de tahtayı sildim. Brooks'un yanına oturdum ve elini bir kez daha elime aldım. Yanağım koluna yaslandı ve yaptığı her ufak hareketi tekrar izlemeye başladım.

"Ve Maggie?" Sasha odaya geri dönerek şöyle dedi. "Sadece bunu gördüğümü bilmeni istiyorum." Ayaklarını kaydırdı ve Brooks'la bana doğru işaret etti. "Siz de ona onun kitaplara baktığı gibi bakıyorsunuz. Seni kafamda kurguladığım gibi bir canavar olmadığın için teşekkürler. Keşke biraz daha çirkin olsaydın, hepsi bu," dedi biraz da cazibeyle.

Sırıttım. ***Aynen.***

Brooks

Annem, babam ve Jamie bana iyi olacağımı söylediler. Kazadan sadece küçük yaralarla kurtulduğum için ne kadar şanslı olduğumu söylediler. Kardeşim küçük kelimesini yanlış seçmişti ve bunu söylediğinde hatasını anladı. "Özür dilerim, küçük demek istemedim, sadece..." Sözleri bocaladı. "Bir günü daha görecek kadar burada olduğun için mutluyum."

Gözlerim bandajla sarılmış olan elime kaydı. Tek kelime bile konuşmamıştım. İnsanlar odaya girip çıkmaya devam ediyor, yavru köpeklerini kaybeden çocuklara yaptıkları gibi bana gülümsüyorlardı.

Acınası.

Kendimi zavallı hissettim.

Grup geldi ve bir süre benimle oturdu ve hava suçluluk duygusuyla doluydu. Yine de en çok canımı yakan şey, bana müziği hatırlatmalarıydı. Bana müziği hatırlatmalarıydı.

bir anda kaybetmiştim. Müdürler geldiğinde, neredeyse kaybediyordum.

"Bir saldırı planı oluşturmalıyız. Medya çılgına dönmüş durumda. Bir açıklama yapmalıyız," diye emretti Dave.

"Biraz ara vermemiz gerek," dedi Calvin, Dave'le kısa konuşarak. "Brooks az önce büyük bir travma geçirmemiş gibi davranıyorsun."

"Ama hayatta kaldı," dedi Dave sinsi gülümsemesiyle. "Vermemiz gereken mesaj da bu. Onun ne kadar güçlü olduğunu ve nasıl geri döndüğünü göstermeliyiz-"

Geri dönüş mü?

Ofladım ve homurdandım.

Herkesin gözleri bana çevrildi.

Saatler önce bir kaza geçirmiştim ve şimdi benim için büyülü bir geri dönüş bekliyorlardı.

Dave kaşlarını çattı. "Biliyor musun, bir ya da iki gün bekleyelim. Biraz zaman tanıyalım."

Herkes odadan çıktığında, aklımın nerede olduğunu bile bilmeden iç çektim. Hâlâ o suyun içindeymişim gibi hissediyordum. Gözlerimi kapattığımda dalgaları hissettiğime yemin edebilirim.

Odamın kapısı bir kez daha açıldı ve keşke açılmasaydı dedim. İnsanları görmekten, hayatımın ne kadar büyük bir mucize olduğundan, ne kadar şanslı olduğumdan bahsetmelerini duymaktan bıkmıştım.

Vücudum kapıya doğru döndü ve neredeyse yatağımdan düşüyordum.

Maggie.

Hastane odamda durmuş, ellerini vücuduna sarmış bana bakıyordu. Mavi gözleri sanki saatlerdir ağlıyormuş gibi kan çanağına dönmüştü ve

Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı. Saçını hiç toplamazdı.

Ama yine de evden hiç ayrılmamıştı. Bu bir rüya mıydı?

Eğer öyleyse, uyanmamayı umuyordum.

Ona neler olduğunu sormak için dudaklarımı araladım ama boğazım yandı. Ağzımı açmak acı veriyordu. Soluma hareket etmek ve sağıma dönmek acı veriyordu. Nefes almak acı veriyordu.

Bana sıkı bir gülümseme verdi ve yatağımın yanına yürüdü. Sağ elimi tutarak avucumu öptü ve ben de gözlerimi kapadım. Konuşmak için boğazımı temizlemeye çalışıyordum ama elimi bir kez sıkarak konuşmamamı emretti. Böylece öylece kaldık, gözlerim kapalıydı ve Maggie May elimi tutuyordu.

Günlerce hastane odamdan neredeyse hiç çıkmadı. Ona otel gibi düzenlenmiş bir ziyaretçi odası önerdiklerinde, elimi daha sıkı tutarak reddetti. Her gece küçük kanepenin üzerinde top gibi kıvrılıp uykuya dalıyordu. Maggie bana her gün gülümsüyordu ama geceleri, rüyalarıyla baş başa kaldığında, onun dönüp durmasını ve bazen kan ter içinde uyanmasını izlerdim. Evden ayrıldığı için şeytanları yok olmamıştı ama onları uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Bir öğleden sonra hastane odama giren hemşire, "Pekâlâ, seni kaldırıp hareket ettirmenin zamanı geldi Brooks," dedi. Günün o saatinden nefret ederdim. Onlar

Beni koridorlarda yürüteçle dolaşmaya zorladılar. Maggie her zaman benimle tur atardı ve sol tarafım pes edecek gibi olduğunda ve düşmeye başladığımda bana yardım etmek için atlardı, ancak hemşire ona beni kurtarmamasını emretti. "Desteğe gelebilirsin ama yardım edemezsin. Merak etme, düşmesine izin vermeyeceğim."

Koridorun yarısına geldiğimde göğsüm sıkışmaya başladı ve nefesim daraldı. "Geri," diye öksürdüm, sesim boğuk çıkıyordu. Odama dönmek ve uzanmak istiyordum.

"Hayır, hatırladın mı? Önce bütün bir turu tamamlayacağız-"

Yürüteci yukarı aşağı salladım, boynum acıyla zonkluyordu. *Geri. Geri. Geri. Geri. Geri.*

Bu kadar zayıf hissetmek utanç vericiydi. Elim acıyordu. Yan tarafım yandı. Zihnim darmadağındı.

Hemşire Maggie'ye bakmadan önce bana sıkı bir gülümseme verdi. "Sanırım kestirmek için iyi bir zaman." Maggie'ye göz kırptı. Maggie kaşlarını çattı ve endişesi bakışlarından açıkça okunuyordu.

Biraz daha homurdandım. Odaya dönmeye başladık ve beni yatağıma yatırdıktan sonra Maggie bir not defteri alıp yanıma oturdu.

Bugün iyi misin Brooks?

Elini bir kez sıktım.

Gerçek şu ki, kızgındım. Turun geri kalanı için planın ne olduğunu soran yönetim ekibime kızgındım.

-Çalamayacak olmama rağmen. Çocukların turneye çıkmasını da içeren her türlü farklı planı gündeme getirdiler.

Bensiz, beni bir süreliğine başka bir sanatçıyla değiştirerek ve yoğun vokal kurslarında sesimi geliştirmemi sağlayarak.

Vücudumdaki yaralar iyileşmeye yakın bile değildi ve bana artık yokmuşum gibi davranmaya başlamışlardı. Hayatımı onlara adadığım on yıldan sonra bile onların gözünde bir maaş çekinden başka bir şey değildim.

"Bunu yapmayacağız," diye karşı çıktı Calvin. En iyi arkadaşım onlara tekrar tekrar "İyileşene kadar bekleyeceğiz," dedi.

"Evet. Brooks olmadan Brooks olmadan biz sadece The Coo'yuz. Ve kim The Coo'yu dinlemek ister ki?" Oliver söyledi.

Rudolph pek bir şey söylemedi. Bana neredeyse hiç bakmadı. Kaza için kendini suçladığını hissediyordum. En nefret ettiğim şey, beynimin karanlık köşesinin de bir şekilde onu suçlamasıydı. Her geçen gün daha az kendim oluyordum. Her gün biraz daha acı çekiyordum. Maggie'nin de orada oturup olanları izlemesinden nefret ediyordum. Benim yıkımıma tanık olmasından nefret ediyordum.

Hastaneden ayrılma zamanım geldiğinde, hemşire tekerlekli sandalye getirmeye giderken Maggie ve ben hastane odamda oturduk. Ailemin bir süre onlarla kalmam için planları vardı. İyileşmeye odaklanabilmem için bir hemşire bana göz kulak olacaktı. Ama benim planım bu değildi.

"Kulübeye geri dönüyorum," diye fısıldadım, çünkü söylediğim her şey alçak bir tonda çıkıyordu. Sesim her çıktığında boğuk çıkıyordu ve bundan nefret ediyordum.

Maggie bir kaşını kaldırdı.

"Eve gitmek istemiyorum. İnsanların acımasıyla oturmak istemiyorum. Bunu istemiyorum."

Kimse sana acımıyor.

"Herkes öyle yapıyor. Sağırmışım gibi davranıyorlar. Ben onları duyuyorum. Ve beni de suçluyorlar. En azından medya öyle yapıyor. Bilmiyorum. Sadece uzaklaşmak için bir molaya ihtiyacım var. Kendi başıma kalmak için."

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Herkesin hayaletmişsin gibi konuştuğu kalabalık bir odada olmak. Ben de seninle geleceğim.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, Maggie. Başlamak için bir yapılacaklar listen var. Bunu yapabilecek durumda değilim..." İç çektim. *Sana sahip olabilmek için.* "Neden zamanlamamız hep yanlışmış gibi geliyor?"

Başını tahtaya eğdi ve gözyaşları kelimelerine dökülürken yazmaya başladı.

Lütfen beni bir daha terk etme.

Onu teselli etmek için sol elimi kaldırdım ve bir bandajla sarılı olan elime bakarak durakladım. Onu istiyordum. Onu çok istiyordum ama aklımın nerede olduğunu biliyordum. Kazayı hatırlayarak geceleri geçirdiğim panik atakları biliyordum. Gün içinde geçirdiğim panik atakları da biliyordum, grubumu engelleyen, hayranlarımı hayal kırıklığına uğratan, turnemiz için organizatörleri kaybeden kişinin ben olduğumu fark ettim. Kendimi bir tekneye zorla bindirme fikrim yüzünden yüz binlerce dolar kaybettiğimi.

Maggie May'den ayrılmak istemiyordum ama ayrılmak zorunda olduğumu biliyordum. Kendi panikleriyle dolu bir hayatı vardı. İyileşirken ihtiyacı olan son şey benimkiyle uğraşmaktı.

Maggie

"Bilin bakalım kim döndü? Yine mi? Cheryl döndü!" Cheryl iki bavulu ve rastalı saçlarıyla eve girerken bağırdı. Brooks'un beni eve göndermesinin ve kulübeye bensiz gitmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Herkes onu yalnız gitmemesi konusunda ikna etmek için elinden geleni yaptı ama o buna izin vermedi. Her gün onu kontrol eden ve bakımını yapan hemşireleri vardı ama onun dışında Messa'da tek başınaydı.

Babam, annem ve ben yemek masasında oturmuş yemek yerken Cheryl habersizce evimize geldi. En son erkek arkadaşıyla bir adada olduğunu duymuştum.

"Cheryl," dedi annem, şaşkın ama yine de dünya gezginini görmekten mutluydu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne? Bir kız ailesini ziyarete gelemez mi?" Yanımdaki sandalyeyi çekti ve oturdu.

"Her zaman," diye yanıtladı babam. "Ama son duyduğumuzda Jason adında bir çocuğa sırılsıklam aşıktın ve kumsalın birinde saçlarını rasta yaptırıyordun."

Başını iki yana salladı. "Doğru, öyle oldu."

"Jason nerede?" Annem sordu.

"Aslında komik bir hikaye. Saçlarımı yapan kadın sonunda erkek arkadaşımı da yaptı." Herkesin yüzü düştü ve Cheryl gülümsedi. "Hadi ama. Üzgün surat yok. Her zaman ne derim bilirsiniz, hayat size limon verdiğinde votka bulun." Elime uzandı ve onu sıktı. "Ve aileni de bul."

Annem oturduğu yerde kaydı ve hüzünlü gözlerle babama baktı. Dudakları ayrılana kadar kelimeler olmadan sohbet ettiler. "Kızlar, artık ikiniz de burada olduğunuza göre, babanız ve benim size haberleri vermemiz için en uygun zaman olduğunu düşünüyorum."

Daha dik oturdum ve Cheryl da öyle yaptı. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Annen ve ben... biz..." Babam zorlukla yutkundu ve bana sıkı bir gülümseme verdi. "Ayrılıyoruz."

Ne?

Hayır.

"Sen neden bahsediyorsun?" Cheryl kafası karışmış bir halde sordu. Kadın endişeyle güldü. "Hadi ama. Ayrılmıyorsunuz. Bu çok saçma."

"Aslında uzun zamandır bekliyorduk," diye açıkladı annem titrek bir sesle. "Ve Maggie artık evden çıkabildiğine göre, artık zamanının geldiğini düşünüyoruz."

"Gerçekten en iyisi bu. Hepimiz için." Babam dişlerinin arasından yalan söyledi.

Yalan söylediğini ben de biliyordum. Çünkü doğruyu söylüyor olsaydı gözleri bu kadar üzgün bakmazdı.

Yemekten sonra Cheryl odama geldi, yatağımda uzanmış iPhone'umdan müzik dinliyordum. Yanıma uzandı ve kendisi de dinleyebilmek için kulaklıklarımdan birini aldı.

"Yirmi yedi yaşındayım ve her nasılsa yeniden öfkeli ergen halime dönmek, dolabıma kapanmak ve Ashlee Simpson'ın *Autobiography* albümünü tekrar tekrar dinlemek istiyorum çünkü annemle babam ayrılıyor."

Yirmi sekiz yaşındayım ve aynı şeyleri hissediyorum.

"Brooks nasıl?" diye sordu başını bana doğru eğerek.

Omuz silktim. ***Yalnız kalmak için boşluğa ihtiyacı olduğunu söyledi.***

Başını salladı. "Bunu anlıyorum. Ondan biraz zaman istediğinde o da sana verdi... bu yüzden aynı şeyi senin de ona vermen gerekiyormuş gibi hissetmeni anlıyorum."

Müziği dinlemeye devam ettik ve Cheryl kıkırdadı. "Çocukluğumuzu hatırlıyor musun, sana şöyle demiştim. 'Hayatımda ne yaptığımı bilmiyorum' falan demiştim ya?" Kıkırdamaya başladı. "Aradan on yıl geçti ve bu sözler hâlâ kulaklarımda çınlıyor."

Bu düşünce iç karartıcı olsa da gülmekten kendimizi alamıyorduk. Bazen bir insanın sıkıntılı zihnini rahatlatmak için ihtiyaç duyduğu tek şey kız kardeşi ve biraz kahkahaydı.

Saniyeler içinde Ashlee Simpson'dan "Pieces of Me "yi dinliyor, başımızı ileri geri sallıyorduk. Aklımız çocukluk günlerimize dönene kadar albümü birkaç kez dinledik.

Ne zaman "LaLa" şarkısı çalsa ayağa kalkar ve birbirimizle dans ederdik. Dünyayı dolaştığı için Cheryl ile gurur duysam da eve döndüğü için mutlu olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Brooks yalnız kalmak istese de, onun bana her zaman hatırlattığı gibi benim de ona yalnız olmadığını hatırlatmam gerekiyordu. Her sabah ona bir mesaj gönderirdim.

Bugün iyi misin Brooks Tyler?

Brooks: Ben iyiyim, Maggie May.

O zaman her gece bir mesaj.

Bu gece iyi misin Brooks Tyler?

Brooks: Ben iyiyim, Maggie May.

Endişelenmemi engellemeye yetmese de bazen uyumama yardımcı oluyordu.

Messa kasabası çok küçüktü. Göl, alanın çoğunu kaplıyordu. Göl kıyısında sıralanmış bir bakkal, bir lise, bir benzin istasyonu ve bir kütüphane dışında pek bir şey yoktu. Gerçi hepsi Bayan Boone'un kulübesinin karşı tarafındaydı, bu daha da güzeldi. Kendimi daha yalnız hissetmemi sağlıyordu. Kasabaya sadece yemek için gitmiştim, sonra kulübeye geri döndüm.

Ziyaret etmeye değer bulduğum diğer tek yer Messa'nın hemen dışında bir bardı.

Duvarda bir delik vardı.

Varlığından kimsenin haberi yoktu, bu da onu benim için mükemmel kılıyordu. Sessiz duvarlarında viski, acı ve yalnızlık vardı.

İnternette hakkımda yazılan forumları okumayı bırakmamıştım. Hayranlarımın bana karşı cephe almalarını, beni uyuşturucu bağımlısı olarak etiketlemelerini, bana yalancı ve hilekâr demelerini izlemeyi bırakmamıştım. Onlar

Magazin basınının onlara söylediği her yalana inandılar ve sanki son on yılda onlara her şeyimi vermemişim gibi bana sırtlarını döndüler.

Sanki hakkımda yazılan her olumsuz kelime gerçekten benimmiş gibi.

Okumayı bırakmam gerektiğini biliyordum ama ne telefonumu ne de viskimi bırakabildim. Bir zamanlar beni sevdiğini iddia edenlerin yorumları olması gerekenden daha fazla canımı yaktı.

Sadece uyuşturucuyu değiştir. Bu daha önce de yapıldı! Kardeşim alkol bağımlılığından öldü.

Brooks'un bu kadar umursamaz olması endişe verici. Umarım rehabilitasyon merkezinde yardım bulur.

O müzik için bir utanç kaynağı. Milyonlarca kişi onun hayatına sahip olmak için adam öldürürdü ama o bunu çöpe attı.

Boktan bir şöhret. Şöhretin insanın aklını başından almasının bir başka hikayesi.

Beşinci kez rehabilitasyona giriyor. Belki de hiçbir şeyin değişmeyeceğini anlamanın zamanı gelmiştir.

O da diğer tüm 'geç ve büyük' uyuşturucu bağımlısı sanatçılar gibi otuzunda ölmüş olacak.

Sözler zihnime kazınırken biraz daha viski içmek için uzandım. Destekleyici yorumlar da vardı ama nedense onlar yalan gibi geliyordu. Neden yabancılardan gelen olumsuz yorumlar sizi en çok inciten şey oluyor?

"Sanırım yeterince içtin," dedi barmen sertçe, viski şişesini ulaşamayacağım bir yere götürürken konuşmasında nazik bir ton vardı. Sırlar, yalanlar ve patates cipsi kırıntılarıyla dolu gümüş rengi, kalın bir bıyığı vardı. Ne zaman konuşsa, bıyığı üst dudağının üzerinde dans eder ve sözleri ağzının sol köşesinden dökülürdü. Uzun, kıvırcık gri saçları kafasının üzerinde topuz yapmıştı. Yaşlı bir adam topuzu. Adam yetmiş yaşının üzerinde olmalıydı ve her nasılsa zahmetsizce soğukkanlı, sakin ve aklı başında görünüyordu.

Benim tam tersim.

Her sabah ve gece, Maggie'ye mesaj attığımda ona yalan söyledim.

Gözlerimi kapadım ve sarhoşluğum sırasında bana yüzlerce kez söylediği barmenin adını hatırlamak için elimden geleni yaptım.

Kurt, hurt ile kafiyeli.

Son zamanlarda Kurt bir arkadaşa sahip olduğum en yakın şeydi. Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırladım, iki hafta önce onun barına girdiğimde. Son iki haftadır berbat bir haldeydim. Benimle ilk tanıştığında, otururken omuzlarım yuvarlanmıştı. Kollarımı kavuşturmuştum ve alnım kollarımla birleşmiş, boş barının köşesindeki kabinde anılarımı durdurmaya çalışıyordum. Bana soru sormadı. O gece ve sonraki akşamlarda bana sadece bir şişe viski ve bir bardak buz getirdi.

"Bir tane daha," diye mırıldandım ama kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Saat sabahın biri, dostum. Eve gitmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Ev mi?" Ofladım ve bana vermeyi reddettiği şişeye uzandım. Mavi gözlerine baktım ve kalbimin sıkıştığını hissettim. *Eve.* "Lütfen?" Yalvardım. Yalvardım, alkol için yalvardım. Ne kadar acınası. "Lütfen, Kurt?"

"Bert," diye düzeltti, yüzünde buruk bir gülümseme vardı.

Lanet olsun.

Kurt, adı olan Bert ile kafiyeli olan hurt ile kafiyeli.

"Ben de öyle dedim."

"Söylediğin bu değildi. Muhtemelen kastettiğin buydu."

"Evet, kastettiğim buydu, Bert. Bert. Bert." Kaç tane Tekrar unutmadan önce onun adını ne zaman söyleyebilirdim?

Kabinde karşıma oturdu ve bıyıklarının sapıyla oynadı. "Unutmak için ne içiyorsun?" diye sordu.

Sertçe yutkundum ve hiçbir şey

söylemedim. "O kadar kötü, ha?"

Cevap vermedim ama boş bardağımı ona doğru ittim. O gün erken saatlerde markete gittiğimde, yüzüm dergi kapaklarına yapıştırılmıştı ve yaşadığımı bilmediğim bir ruhsal çöküntüden bahsediliyordu. Ayrıca, eroin bağımlısı olduğum ortaya çıktı ve bağımlılığım nedeniyle The Crooks'u terk ettim.

Sonra internete girme hatasını yaptım ve hakkımda daha fazla şey okudum. Hayranlarımdan bu kadar çok kişinin yalanlara kanması beni şaşırttı.

Bu yüzden sarhoş kalmak benim için daha kolaydı. Bert bardağımı bana doğru geri itti. "Dick hamlesi," diye mırıldandım.

O daha cevap veremeden bir grup sarhoş kız barın ön kapısından içeri daldı. Zil zurna sarhoş, gürültücü ve tepeden tırnağa pembe giysiler içindeydiler. Biri hariç, o da beyazlar içindeydi. Bekârlığa veda partisi. *Harika.* Bert ayağa kalktı ve hepsine yardım etmek için bara yöneldi.

"Aman Tanrım! Burası çok sevimli." Biri kıkırdadı.

"Burayı bulduğunuza inanamıyorum!" diye bağırdı bir diğeri.

Görünüşe göre bir hazine avındaydılar ve duraklarından biri duvarda bir delik olan bir bardı - mükemmel.

Yalnız kalmaktan başka bir şey istemediğim için kabinin köşesine çekildim.

Hepsi kıkırdayarak bara doğru koştu.

"Size ne ikram edebilirim hanımlar?"

Bert sordu.

Hep bir ağızdan ellerini havaya kaldırarak "ATEŞ TOPU!" diye bağırdılar.

Gözlerim kapandı ve o tekneye geri döndüm.

"Çünkü Amerika'nın sevgilisi Maggie May konuşmuyor. Eğer konuşsaydı, eminim şiirsel bir şeyler söylerdi." Durakladı ve gözleri büyüdü. "KÖTÜ OYUN! Bir kızdan bahsettim. Bir atışa ihtiyacım var! FIREBALL!" Ateş topu şişesine doğru fırladı ve hareket ederken vücudu eğildi, teknenin kenarından sarktı ve onu sıkıca kavrayıp tekneye doğru geri ittim.

Başımı salladım. *Dur.* Arka kapıdan gizlice çıkmayı planlayarak kabinin diğer tarafına doğru ilerlerken

kızlar beni fark etti.

"Aman Tanrım," diye tısladı.

Başımı masaya eğdim ve normal davranmaya çalıştım.

"Tiffany! Bak, bu...?"

Sarışın bana doğru döndü. "Aman Tanrım! Bu Brooks Griffin!" diye bağırdı.

Bütün kızlar çığlık atmaya başladı ve masama koştu. İlk başta sadece birkaç kişi olduklarına yemin etmiştim ama bulanık halim kafamı normalden daha fazla karıştırıyordu. Kameralı telefonlarını yüzüme doğru itiyorlardı ve ben de onları uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Sonra, soruları ve yorumları akın akın gelmeye başladı.

"Aman Tanrım, Brooks. Geçirdiğin kaza için çok üzgünüm." "Aman Tanrım! Parmaklarını mı kaybettin?"

"Bu artık gitar çalamayacağın anlamına mı geliyor?"

"Müzik yapmaya devam edecek misin?"

"Size bir shot ısmarlayabilir miyiz?" "Fotoğraf çektirebilir miyiz?"

"Seni çok seviyorum!"

"Uyuşturucular hakkında söylenenler doğru mu?"

"Hayır! O yapmaz... sen yapar mısın? Yargılamam." "Ot içiyorum."

"Kuzenim reçeteli haplara bağımlıydı." "Brian mı?"

"Hayır, West."

"Sasha ile ne oldu?" "Aldattı mı?"

"Aldattın mı? Sen ve Heidi Klum hakkında bir makale okudum..."

"Beni tanımıyorsun!" Ellerimi yumruk yaparak tersledim. "Neden herkes beni tanıyormuş gibi davranıyor? Haberlerde, internette, magazin dergilerinde," diye bağırdım, saldırgan olmaya çalışmayan çocuklara bağırırken boğazım yanıyordu. "Kimse benim gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Kimse sevdiğin şeyi yapamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Benim hayatım müzikti ve şimdi zar zor konuşabiliyorum. Yapamıyorum... kimse bilmiyor..." Artık konuşamıyordum. Sarhoştum ve boynum ağrıyordu. Çok fazla kelime. Çok fazla duygu. Kızlar sessizleşti, ne yapacaklarını, ne söyleyeceklerini bilemiyorlardı. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Öyle demek istemedim..."

"Sorun değil," dedi biri, gözleri suçluluk duygusuyla doluydu. "Özür dileriz."

Ondan sonra beni yalnız bırakıp bardan ayrıldılar.

Bert yanımda durmuş, tek kelime etmeden bana doğru bakıyordu. Başını önce sola, sonra sağa eğdi ve birkaç saniye içinde tekrar karşımdaki kabine oturdu. Elini benimkinin üzerine koydu ve hafifçe sıktı, bana Maggie'yi hatırlatan bir sıkıştı, çünkü dünyadaki her şey bana onu hatırlatıyordu.

Bert viski şişesini aldı ve bana bir bardak daha doldurdu.

Bana özürlerini sunmadı; acımı dindirmek için bana saçma sapan sözler söylemedi.

Onun yerine, anıları bastırmak için bana viski verdi.

İçkiyi yudumlarken boğazımı yaktı. Bu yanma hissi bana söylentileri, yalanları, kazayı ve yara izlerini hatırlattı. Zihnimi tamamen kapatmayı başarana kadar göğsümde yaşayan her bir acıyı hatırlattı.

Her sabah alışkanlıkla uyanırdım. Dişlerimi fırçaladım, duş aldım ve hayatım boyunca sürdürdüğüm rutinim nedeniyle giyindim, ama yaptığım tek şey buydu. Uyandım, yalanlar okudum, içtim ve uyudum.

Grup, gelip benimle kalmalarına izin vermem için beni ikna etmeye çalıştı ama ben reddettim. Olanlar onların suçu değildi, benim suçumdu. Onlar içeride rahatlamak isterken ben bizi tekneye çıkmaya zorladım.

Bayan Boone'un kulübesi dünyadan kaçmak için en iyi yerdi. Her an karşımda geleceğimi anlamaya çalışan kameralar yoktu. Sadece yalnız kalabiliyordum.

Günlük aktivitelerimi değiştirdiğim tek gün yağmur yağdığı günlerdi.

Yağmur sırasında küçük bir kanoyla gölün ortasına oturmaya giderdim.

Yağmur damlaları üzerime düşerken kayıkla suyun ortasına açılırdım. Gökyüzü gürültülüyken ben hep sessiz ve hareketsiz kalırdım.

Kulübeye kendimi bulmak için gelmem gerekirken, her geçen gün daha da kayboldum. Bunu ben de hissedebiliyordum.

içimdeki değişim. Daha soğuk olmaya başlamıştım. Kendime yabancılaşıyordum.

Beni asla eve götürmeyecek bir yolda yürüyordum.

Maggie

Babam dışarıdaki kamyondan son kutuyu getirirken, "Bu iş görür," dedi. Bir şekilde zamanda geriye gitmiş, küçücük bir dairede sadece o ve benim olduğumuz, daha büyük bir dünyanın hayalini kurduğumuz günlere dönmüştük. Ama bu sefer yanımızdan ayrılmayan, saçları rastalı bir kız kardeşimiz vardı.

O gece Cheryl annemle kalmak için eve gitti ve ben yatak odalarından birinde havalı yatakta uyurken, babam da diğerinde havalı yatağında uyudu. Sabah üç sularında, dairenin her yerinden gelen hareket sesleriyle uyandım. Oturduğum yerden kalkıp mutfağa girdiğimde babamın uyanık olduğunu ve kahve yapmakta olduğunu gördüm. Beni görmek için döndüğünde neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Tanrım, Maggie! Beni korkuttun."

Ona özür dileyen bir sırıtış attım ve tezgahın üstüne oturmadan önce kuru silme tahtamı aldım.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu.

Etrafta dolaştığını duydum. İyi misin?

Yüzünü buruşturdu. "Her şeyin bu kadar olduğunu sanmıştım. Onun sonsuza kadar kalacağını sanmıştım." İki fincan kahve doldurdu, sonra bana bir fincan uzattı. "Katie'yle ilk tanıştığımda, o bir güneş ışığıydı. İçime yayılan bir enerjisi vardı, anlıyor musun? Yıllar içinde ona ne oldu bilmiyorum ama değişmeye başladı. Daha soğuk oldu... Acaba benim yaptığım ya da söylediğim bir şey mi diye düşündüm ama karımı uzun zaman önce kaybettim. Ama lanet olsun, ben de değiştim.

"Kendimi onun sadece bazı şeyler yaşadığına, senin başına gelenlerin bir şekilde onun da başına geldiğine ikna ettim - doğrudan değil, sadece bir neden-sonuç ilişkisi. Ama işler her geçen gün daha da kötüye gitti. Tanıdığım kadın her gün gözümün önünde kayboluyordu. Ve kendimi tanıdığım adam da yok oldu."

Onu özlüyor musun?

Parmaklarını şakağına bastırdı. "Onu özleme fikrini özlüyorum. Gerçek şu ki, benimle aynı odadayken bile onu özlemeyi bıraktım. Zamanla gitmek istedim. Ama seni aceleye getiremezdim. Hazır olmadığın bir zamanda seni gitmeye zorlayamazdım."

Kalbim boğazıma düğümlendi. Benim yüzümden onunla kalmıştı. Beni güvende tutmak için mutsuz kaldı.

Kalmana neden olduğum için özür dilerim.

Başını iki yana salladı. "Hepsini gözümü kırpmadan tekrar yapardım."

Oturup en koyu kahveyi içtik ve hiçbir şey söylemedik. Babam ve ben birbirimize karşı sessiz kalma konusunda oldukça iyiydik. Her zaman doğru hissettirirdi. Tam konuşacakken

yatağa dönerken durakladı. "Bir İngilizce öğretmeni bir öğrencisinden iki zamir söylemesini istemiş. Öğrenci ne sordu?"

Şakasına gülümsedim ve cevap verdim. ***Kim, ben mi?***

Kendi kendine kıkırdadı. "Kim, ben mi?" Yatak odasına doğru yürürken bana doğru döndü ve kendisine söylemekten kaçındığı gerçeği söyledi.

"Onu özlüyorum."

Mücadelelere rağmen - acılara rağmen - onu hâlâ seviyordu. Aşk böyle bir şeydi. Siz gitmesini söylediğiniz için gitmezdi. Sadece sessiz kalırdı, acıdan kan kaybederdi, hala kayıp gitmesine izin vermemeniz için dua ederdi.

Cheryl oturma odasından bana, "Bavulunu açmamış," dedi.

Babam mutfak adasında oturmuş bir fincan kahve daha içiyordu. Yeni dairemize taşınalı bir hafta olmuştu ama yatak odası hâlâ kutular içindeydi.

"Sence neden?"

Eve gelmesini söylemesini bekliyor.

Cheryl'ın gözleri donuklaştı ve kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaştı. "Annem de daha iyi değil. Yargılamak gibi olmasın ama saçının yağlılığına ve peşindeki sinek sürüsüne bakılırsa duş aldığından bile şüpheliyim."

Dramatik kız kardeşime kıs kıs güldüm. "Aşk zordur, değil mi?"

Evet.

"İşte bu yüzden bir kedi alacağım. Kedilerin sizden yemek ve kaka yapacak bir yer dışında hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Benim de ilişkilerden tek istediğim bu. Bana biraz taco ve taco sonrası için bir tuvalet verin, ben de sonsuza kadar mutlu yaşayayım. *Kesinlikle* kendime bir kedi alacağım. Ve belki akşam yemeği için taco. Gelip benim için kum kabını temizler misin?"

Hayır. Muhtemelen değil.

"Tamam o zaman. *Kesinlikle* bir kedi almıyorum."

Kıs kıs güldüm. Cep telefonum çalmaya başladı ve FaceTime'ı kullanarak cevap verdim.

"Hey, abla!" Calvin telefonuna bakıp gülümsedi. El salladım ve Cheryl görünmek için yanıma geldi. "Hey, kardeşim!" diye bağırdı el sallayarak.

"Ah, bir fiyatına iki tane. Dreadlock'lara bayıldım, küçük kardeşim. Bazı toplantılar için çocuklarla birlikte Los Angeles'tayım ve bir sonraki toplantı başlamadan önce sadece birkaç dakikam var. Ama senden yardım istemek için aramıştım Maggie."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Brooks'u aradım ve cevap verdiğinde sesi oldukça bitkin geliyordu. Benimle uzun süre konuşmadı ama sanırım durumu kötü. Sana yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söylediğini biliyorum ve geçmişte sana yalnızlık verdiği için senin de ona yalnızlık verdiğini biliyorum ama bu farklı. Düşüncelerini toparlamak için zamana ihtiyacı olduğunu anlıyorum ama yaptığı şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Bence tam tersini yapıyor ve ben de gidip onu kontrol edebileceğini umuyordum."

Cevabım evetti. Brooks kaybolsa, onun yanında olurdum. Bir kalp atışında. Bazen insanlar boşluğa ihtiyaç duyduklarını düşündüklerinde aslında başka bir şeye ihtiyaç duyarlar.

Beni oraya götürür müsün? Kız kardeşime sordum.

Başını salladı. "Tabii ki." Karnını ovuşturdu. "Önce taco yemek için durabilir miyiz? Çünkü taco."

Cheryl ve ben kulübeye yanaşırken küçük Messa kasabasının üzerine yağmur damlaları düşüyordu. Bavullarımı boşalttık ve ön verandaya gittik. Kapıyı birkaç kez çalmıştım ama Brooks'tan cevap alamamıştım. Midem düğümlenmişti, aklıma olabilecek en kötü şeyler geliyordu. Bayan Boone bir süreliğine Brooks'la kalmaya geleceğimi duyduğunda bana yedek bir anahtar verdiği için minnettardım.

Kapı tokmağını çevirince ön kapı açıldı ve Brooks'u hiçbir yerde bulamadı, bu garipti çünkü arabası dışarıda park halinde duruyordu.

Belki kasabaya kadar yürümüştür.

Sörf tahtamı çıkardım. ***Gidebilirsin, Cheryl.***

Bir kaşını kaldırdı. "Emin misin? Eğer o hiçbir yerde bulunamazsa seni burada istemiyorum..."

İyi olacağım. Söz veriyorum. Bir şeye ihtiyacım olursa seni ararım.

Gitmekte tereddüt ediyordu ama biraz ikna ettikten sonra arabayı sürdü. Oturma odasında, kanepede oturarak Brooks'un dönmesini bekledim ama dönmedi. Bir süre sonra

bir şemsiye aldım ve yağmur damlaları yağmaya devam ederken kasabaya doğru yürümek için dışarı çıktım. Yerel kütüphaneye vardığımda, yazı tahtamı da yanıma alarak aceleyle içeri girdim.

Kütüphane küçük bir kasabaya göre çok büyüktü ve kendimi yatak odamda, en sevdiğim hikâyelerle çevriliymişim gibi hissettirdi. İçeri girdiğimde, resepsiyonda oturan bir kadın bana gülümsedi. Çikolata rengi gözleri ve kısa gri saçlarıyla tatlı bir havası vardı. İsim etiketinde Bayan Henderson yazıyordu. "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yazmaya başladım. ***Birini arıyorum ve son zamanlarda görülüp görülmediğinden emin değilim.***

Kıs kıs güldü. "Tatlım, buranın bir kütüphane olduğunu biliyorum ama bu kadar sessiz olmana gerek yok."

Yüzümü buruşturdum, boğazıma vurdum ve başımı ileri geri salladım.

Kaşlarını çattı. "Aman Tanrım, konuşamıyor musun? Çok özür dilerim.

Pekala, kimi arıyorsunuz?"

Brooks Griffin.

Gözlerini kısmıştı. "Şimdi bu kasabaya tatlı kartını oynayarak gelme ve sonra o zavallı çocuğun takipçisi ol. Zaten yeterince şey yaşadı. İhtiyacı olan son şey, birinin gelip onu imza ya da başka bir şey için rahatsız etmesi."

Ben bir arkadaşım.

"Kanıtla."

Cebime uzanıp cep telefonumu çıkardım ve Brooks'la birbirimize sarılırken çekilmiş fotoğraflarımızı gösterdim.

Gülümsedi. "Görünüşe göre ikiniz de yakın arkadaşsınız. Tamam, yağmur yağıyor, o yüzden sadece bir yerde olabilir. Hadi, beni takip edin. Sana göstereceğim. Ama o resimlerin Photoshop'lu olduğu ortaya çıkarsa, yardım et de Lucas'ı arayayım. O sadece kasabanın polisi değil, aynı zamanda benim kocam."

Şemsiyesini aldı ve beni kütüphaneden çıkarıp yolun karşısındaki Messa Gölü kıyısına götürdü.

"Onu gördün mü?" diye

sordu. Başımı salladım.

"İşte orada." Suyu işaret etti. "Şu küçük leke o. O ve küçük kanosu," dedi Bayan Henderson, benim baktığım yöne bakarak. Brooks tek kişilik kanosuyla gölün ortasında oturuyordu. Yağmur onu dövüyordu ama o tüm bunlardan etkilenmemiş görünüyordu. "Oraya sadece yağmur yağdığında gider, güneşli günlerde asla."

Merakla başımı Bayan Henderson'a çevirdim, o da omuz silkerek tekrar konuşmaya başladı. "Kasaba halkının çoğu onun fırtınalar sırasında boğulmak için oraya gittiğini düşünüyor."

Yine de daha iyisini biliyordum. Nefes almaya çalışmak için dünyadaki en iyi yerin suyun altı olduğunu biliyordum.

Brooks

Yağmur dindiğinde kulübeye doğru kürek çekmeye başladım. Yağmur bulutları bir sonraki kasabaya gitmeye karar verdiğinde saat geç olmuştu, gece on bir civarındaydı. Kanoyu iskeleye bağladım ve ellerimi sırılsıklam saçlarımda gezdirerek fazla suyun bir kısmını silkeledim.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime, kıçım donmuştu. Kulübeye girip üzerimi değiştirmek ve yatağa girmekten başka bir şey istemiyordum. Ancak kendimi kulübeye yaklaştırdığımda, verandadaki salıncağa uzanmış uyuyan birini görünce göğsüm sıkışmaya başladı. *Lanet olası paparazziler.* Benden bilgi almak için kulübede ilk kez kamp kurmaya çalışmıyorlardı ama normalde kasaba şerifi Lucas onları uzak tutmakta iyiydi.

Suda saatlerce yalnız kaldıktan sonra, kulübenin dışında oturup fotoğrafımı çeken bir sürüngeni kaldıramazdım.

Verandaya doğru yürüdüm ve homurdandım. "Dinle, seni pislik. Fotoğraflarını çekmekten başka yapacak daha iyi bir işin yok mu-" Uykulu Maggie uyanmaya başladığında sesim kesildi, tetikte ve telaşlıydı. Koltuğunda biraz zıpladı, irkildi ve boynuna uzandı. Gözleri benimkilerle kilitlenince elleri geri çekildi.

"Maggie?" Neredeyse kelimelerimden şüphe ederek boğuk bir sesle söyledim. Göğsüm daha da gerildi. "Burada ne halt ediyorsun?" Biraz şaşkın, biraz kızgın ama mutlu bir şekilde havladım. Çoğunlukla mutluydum.

Onu gördüğüme çok sevindim.

Sırtında bir şeyler aramak için çabaladı. Geri döndüğünde bir tahtayı havaya kaldırdı ve ben de kendi el yazımı okumaya başladım.

Bir gün uyanacaksın ve evinden çıkacaksın Magnet ve dünyayı keşfedeceksin. Bir gün tüm dünyayı göreceksin Maggie May ve o gün dışarı çıkıp ilk nefesini verdiğinde beni bulmanı istiyorum. Ne olursa olsun beni bul, çünkü sana bunu gösterecek kişi ben olacağım. Yapılacaklar listenin üstünü çizmene yardım edeceğim. Sana tüm dünyayı göstereceğim.

Ayağa kalktı ve sanki o da bütün gece yağmur altında kalmış gibi giysileri sırılsıklamdı. Hapşırdı ve soğuktan titremeye başladı.

Maggie orada durmuş bana bakıyor, daha fazla bir şey söylememi bekliyordu, herhangi bir şey. O kadar çok düşünce geçti ki

Gözlerimiz kilitlendiğinde içimden geçenler, düşünmeyi hak ettiğim şeyler değildi. Onu özlemeyi hak ettiğimi düşünmüyordum. Ona sarılmayı hak ettiğimi düşünmüyordum. Onu sevmeyi hak ettiğimi düşünmüyordum.

Tek yaptığım içmek ve kendime acıyarak uyumaktı.

Benim üzüntümden daha fazlasını hak ediyordu. Ondan kaçmak için elimden geleni yaparken ona dünyayı nasıl gösterebilirdim?

"Kurulanmak için içeri gel," dedim. Başını salladığında içinde küçük bir hüzün belirdiğini gördüm. Sanki çantamı toplayıp yapılacaklar listesini tamamlamak için çıktığı yolculukta ona katılacağımı umuyor gibiydi.

İlk defa onu gerçekten hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim.

Kulübeye girdik ve oturma odasındaki bavulları fark ettim. "Senin mi?"

Başını salladı.

"Hemen döneceğim." Yatak odama girdim ve doğruca banyoya gidip yüzüme su sıçrattım. "Tanrım, Brooks. Kendini topla."

Maggie'yi görmek beni sarstı. Son zamanlarda hissettiğim tek şey çirkin anlarken bu kadar güzel bir şeyi hatırlatmak benim için zor bir geçiş oldu. Onu görmek nefes almak istememe neden oldu, oysa son birkaç haftadır tek yapabildiğim nefesimi tutmaktı.

"Buraya nasıl geldin?" Dışarı çıktığımda onu saçlarını havluyla kuruturken ve pijamalarını bulmak için bavulunu karıştırırken buldum.

Karalamış. ***Cheryl.***

İçimi çektim. "Geç oldu ve ben biraz sarhoşum, bu yüzden seni yarına kadar eve götüremem. Bir gece kalabilirsin ama sonra gitmek zorundasın. Sana bir oda göstereyim."

Dediğimi yaptı ve onu Avrupa yatak odasına götürdüm.

"Sabaha kadar burada kalabilirsin, sonra seni eve götüreceğim. Sabah ilk iş Maggie. İstersen buzdolabında bir günlük pizza ve biraz gazlı içecek var. İyi geceler."

Her şeyi kısa tuttum. O gece Maggie'yle herhangi bir sohbete dalmak istemedim çünkü onun her şeyi daha iyi hale getirme gibi bir huyu vardı. Daha iyi hissetmek istemiyordum.

Hiç hissetmek istemedim.

Gitmek için döndüğümde parmaklarının koluma değdiğini hissedince gözlerimi kapattım. "Maggie," diye fısıldadım, sonra tereddüt ettim ama o beni tekrar kendine doğru çekti. Mavi gözleriyle karşılaştım ve bana o mükemmel gülümsemesini verdi. "Bunu şu anda yapamam," dedim ama gitmeme izin vermedi. Maggie'den ayrıldım ve arkamı döndüm. "Yapamam. Üzgünüm, bunu yapamam."

Tepkisini görmek için geri dönmeden önce odasından çıktım. Odaya girdiğimde yatak odamın kapısını çarparak Jack Daniel's şişemi aldım ve yeniden hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutmaya çalıştım.

"Neden yemek yapıyorsun? Gitmemiz gerek," diye bağırdım Maggie'ye ertesi sabah mutfakta krep pişirirken. Bunu anlamamıştım. Onunla kısa konuşuyordum.

bir gece önce. Sabah ilk iş ayrılacağımızı açıkça belirttim.

Beni tanımak için dönmedi. Yemek yapmaya devam etti. "Maggie!" diye bağırdım ama hala cevap yoktu.

Gözlerimi devirdim, buzdolabına gittim ve bira almak için açtım. Ama bira falan yoktu. "Bu da ne..." *İyiydi.* İçki dolabına doğru ilerledim ve açtığımda hiçbir şey bulamadım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Homurdandım. "Maggie, alkolüm nerede?"

Cevap yok. "Tanrım, Maggie. Sen dilsizsin, sağır değil!"

Bana döndü, gözlerini kıstı ve bir şekilde beni özür dilemeye zorlayan ölümcül bir bakış attı. "Cidden ama. Eşyalarım nerede?"

Lavabodaki boş şişeleri işaret etti. İçim daraldı ve keskin bir nefes aldım. "Eve gitmen gerek Maggie. Gidip bavullarını almalısın ki seni hemen eve götüreyim."

Bana doğru yürüdü ve yanağıma rahatlatıcı bir el koydu. Sonra parmakları boynumdaki yara izinin üzerinde hafifçe gezindi. Gözlerimi kapattım. Çok fazla. Dokunuşu beni çok fazla rahatlattı.

"Burada olmaman gerekiyordu," dedim, elim onun elinin üstüne düştü. Boğazımı temizledim. "Senden biraz zaman istedim..." Sertçe yutkundum.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve sağ elini kaldırdı. *Beş dakika.*

Gözlerimi kapattım. "Yapamam..."

Beni kendine doğru çekti ve ellerini göğsüme yasladı. Gözlerimi açtığımda bana büyük bir umutla bakıyordu.

"Tamam." Ayaklarımı kaydırdım ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Beş dakika."

İlk dakika, ona doğru bakarken çok zorlandım. Bana her zaman istediğim ve çoktan kaybettiğim her şeyi hatırlattı. İkinci dakika, bana hayatımın en güzel günlerini hatırlattı. Üçüncü dakikada aklıma müzik geldi. Maggie bana hep müziği hatırlatırdı. O benim müziğimdi.

O daha da yaklaştı, ben de geri çekildim ve birbirimize sarılmayı bıraktık.

Başımı salladım. "Hayır. Beni teselli edemezsin. Özür dilerim. Senin yanında olamam. Üzgünüm, Maggie. Bugün kasabaya gideceğim ve döndüğümde lütfen gitmeye hazır ol." Acemiliğimden utanarak uzaklaşmak için döndüm ve ayağım kapıya çarptığında gerçekleri söyledim. "Beni düzeltemezsin Maggie. Boğulmama izin vermelisin."

Maggie

Gitmedim ve bu onu kızdırdı.

Geçen her gün Brooks Tyler Griffin'in iki farklı versiyonuyla karşılaştım. İlki, tek kelime etmeden yanımdan geçip giden sessiz olanıydı. Onu tanıdığım onca zaman boyunca, o kulübeye gelene kadar bana bir kez bile görünmez olduğumu hissettirmemişti.

Brooks'un ikinci versiyonu sarhoş, kaba, pislik versiyonuydu. Bu onun varlığından haberdar olmadığım bir yanıydı. Birçok kez eve sarhoş bir halde gelir ve bana ne kadar zavallı olduğumu, hayatıma devam etmem gerektiğini, çünkü asla birlikte olamayacağımızı söylerdi. Asla bir geleceğimiz olmayacaktı.

"Yani, kendine bir bak. Burada oturmuş beni bekliyorsun. Neyin var senin?" diye geveledi, bir gece sabahın üçünde kapımın önünde bir o yana bir bu yana yalpalayarak. "Kendini utandırmayı bırak, Magnet. Böyle bir şey olmayacak.

Senin ulaşman gereken bir liste yok mu?" Kıs kıs güldü ve geriye doğru duvara yaslandı. "Yoksa kendi başına bir şey yapmaktan çok mu korkuyorsun?"

Gitmeyi en çok istediğim gecelerdi. Havlu atıp Brooks'u kendi sefaletiyle baş başa bırakmak istediğim gecelerdi.

Ama sonra çapa kolyeme tutunur ve kendime onun kaç kez yanımda durduğunu hatırlatırdım.

Geceleri banyo yapar, suyun altına girer ve kendime şunu hatırlatırdım. *Bu o değil. Bu o değil. Bu benim aşkım değil.*

İşler zorlaştığında onu terk etseydim, bu benim hakkımda ne söylerdi? Zihni karardığında ve uzaklaştığında kendimi nasıl affedebilirdim? Ona en çok ihtiyaç duyduğum günlerde hep yanımda durdu ve ben de aynısını yapmayı ona borçluydum.

Birine aşık olmak, onu sadece güneş ışıkları altında sevdiğiniz anlamına gelmiyordu. Bulutlu gecelerde de onun yanında olduğunuz anlamına geliyordu.

Aynada kendisine bakan kişiyi artık sevmiyordu. Eskiden olduğu eğlenceli, çekici, şapşal insanı görmüyordu. Artık gülmüyordu ve en son ne zaman gülümsediğini hatırlamakta zorlanıyordum.

Ona hatırlatmak benim işimdi.

Onun dayanağı olmak benim

işimdi.

Tüm bunlar olurken yanında kalıp onu sevmek benim görevimdi.

Brooks'un en kötü olduğu günlerde uzaklaşmak zorunda kalıyordum. Kasabaya gidip küçük dükkanları keşfediyordum ama bunun zihnim için ne kadar zor olacağını bilmiyordum. Her şeyi fark ediyordum; her kokuyu, her gürültüyü, her insanı. Zihnim sürekli alarmdaydı ve beni dünyanın tehlikelerine karşı uyarıyordu. Köşeden ne geleceğini bilememe fikri beni dehşete düşürüyordu.

Bir adam yanlışlıkla bana çarptığında, ayağım takıldı ve korkudan sinerek yere düştüm. Tekrar tekrar özür diledi ve kalkmama yardım etmeye çalıştı ama yardımını kabul edemeyecek kadar utanmıştım.

Kulübeye geri dönemediğim için bana evimi en çok hatırlatan yere, kütüphaneye gitmiştim. Her gün Messa Kütüphanesi'ni ziyaret eder ve kafamı dağıtmak için arka köşede oturup kitap okurdum. Bayan Henderson her zaman beni ziyarete gelir ve bana göz kırparak bir parça çikolata uzatırdı. "Kütüphaneye yiyecek ve içecek sokmak yasak, ama duvarlarla uyum sağlama konusunda çok iyi olduğun için sanırım bunu görmezden gelebiliriz."

Teşekkür ederim, diye yazdım.

"Rica ederim." Masadaki diğer sandalyeyi çekti ve durakladı. "Bugün sana eşlik etmemi ister misin?"

Oturmasını işaret ettim. Her gün bana çikolata getiren herkesin benimle oturmasına izin veriliyordu.

"Ne okuyorsun?" diye sordu. Ona kapağını gösterdim.

"Ah, Jane Austen'ın *İkna'sı.* Onun en sevdiğim eserlerinden biridir. *Northanger Manastırı'ndan* sonra ikinci sırada."

Bayan Henderson'ın Austen'ın eserleri hakkındaki bilge görüşünü takdir ederek başımı salladım.

Elini cebine attı, bir parça çikolata çıkardı ve ağzına attı. "*İkna'nın* harika bir eğlenceyle harmanlanmış derin anların mükemmel bir karışımı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Bu kadın harika bir hikâyeyi neyin oluşturduğunu biliyordu. "Size kocamın burada şerif olduğunu söylemiştim, değil mi?" ***Evet.***

Gülümsedi. "Lucas'la tanışsaydınız, onun en tatlı çikolatadan doğduğunu düşünürdünüz. Sesi çok rahatlatıcı ve herkesin anında sevdiği zengin bir kişiliği var. Onunla ilgili bir kıvılcım var; bir odaya girdiğinde enerji daha parlak bir yere kayıyor. O benim hayatımın aşkı ve bu Brooks'un da sizin hayatınızın aşkı olduğunu söyleyebilirim, değil mi?"

Öyle.

Ağzına bir parça çikolata daha attı. "Evliliğimin yüzde doksan beşi her zaman mutlulukla doluydu. Lucas'la evli olmak hayatımın en iyi seçimiydi ama hikâyemizde o yüzde beşin ortaya çıktığı bir nokta vardı. Şehir merkezinde yaşıyorduk ve Lucas polis memuru olarak gece vardiyasında çalışıyordu. Dışarıda gördüğü şeyler hakkında pek konuşmazdı ama bunların onu etkilediğini biliyordum. Daha az gülümsemeye başladı, neredeyse hiç gülmüyordu ve yaptığım her şey ona bir şekilde yanlış geliyordu. O

bana bağırdı ve saçma sapan şeyler hakkında bağırdı. Bulaşık makinesi su akıtıyor; teslimatçı çocuk gazeteyi yanlışlıkla çalıların arasına atıyor. Bu tür şeyler onu çıldırtıyordu ve bu konuda bana bağırıp çağırıyordu. Yine de öfkesini omuzlarıma yükledim ve kendime zor bir gün geçirdiğini söyledim. Tatlı Lucas'ımın zor bir iş hayatı vardı. Ölümün yaşamdan daha yaygın olduğu bir işte çalışıyordu. Bazen girdiği evlerde, anne babalarının tartışması sırasında çapraz ateş altında kalarak hayatını kaybeden çocuklarla karşılaşıyordu. O yorgundu, ben de onun yorgunluğunu üstlendim. Kendime onun dayanağı olduğumu, dolayısıyla ikimiz için de kaleyi korumam gerektiğini söyledim."

Bir kez bile gözümü kırpmadan onun sözlerini dinledim.

"Ama kayalar güçlü olsalar da yenilmez değildirler. Çatlamaya başlamasını beklemeden birinin bir taşa balyozla vurmasına izin veremezsiniz. Çok uğraşmamız gerekti ama Lucas'a onun kum torbası değil ortağı olduğumu hatırlatarak kendimi savunduktan sonra üstesinden geldik." Bayan Henderson bana doğru eğildi ve elime bir parça çikolata tutuşturdu. "Bunu gözlerinde görüyorum, tatlı kız. Onun acısını göğsünde nasıl tuttuğunu. Güçlü görünmeye çalışırken nasıl kırıldığını. Brooks hakkındaki bazı makaleleri okudum ve bunlar acımasızlığın da ötesinde. Brooks nazik bir ruh. Muhtemelen bu yüzden medyanın ilgisi ona bu kadar ağır geliyor. Dünya onlara sırtını döndüğünde en çok nazik ruhlar incinir. Bu yüzden sizin onun için rolünüz çok önemli. Siz onun gerçeğisiniz. Bu yüzden ona yardım edin ama yerinizde de durun. Onun gibi olmayın.

Kum torbası, Maggie. Onu sev ama kendini de sev. Onun canı yanıyor diye senin de canını yakacak değil ya," dedi Bayan Henderson. "Kendine iyi bakacağına söz verir misin?"

Söz veriyorum.

"Güzel." Sırıttı ve çok daha mutlu konular hakkında konuşmaya başladık.

"Sana hayatında ne yapmayı planladığını sorduğumu hiç sanmıyorum. Kariyer yolun nedir?" diye sordu bana.

Aslında kütüphaneci olmak için okula yazıldım.

Bayan Henderson son çikolata parçasını da ağzına attı ve bana hınzırca sırıttı. "Tatlım, tekrar düşünmeni tavsiye ederim. Sana karşı dürüst olmam gerekirse, bence bir kütüphanede çalışmak için çok fazla konuşuyorsun. Hiç politikacı olmayı düşündün mü? Söyleyecek pek bir şeyleri olmamasına rağmen bütün gün konuşuyorlar."

Gülümsedim. Dünyanın onun gibi daha çok kadına ihtiyacı vardı. Dünyanın *İkna* kitabındaki gibi olan daha fazla insana ihtiyacı vardı: derin anların eğlenceyle harmanlandığı mükemmel b i r k a r ı ş ı m .

Ertesi Cuma Brooks sabah ikiye kadar eve gelmedi. O saate kadar bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve ben fırtınayı dinlemekten uyuyamadım. Oturdum.

oturma odasında, Bayan Boone'un müzik kutusunu dinliyor, şarkı üstüne şarkı çalıyor, ön kapının açılmasını bekliyordu.

Sonunda açıldığında, çarpma sesini dinleyerek nefes nefese kaldım.

Brooks'un ikinci versiyonu kapıdan içeri girdi, sırılsıklamdı ve gölde geçirdiği zamandan dolayı sarhoştu. "Bu da ne böyle?" diye tıslayarak müzik kutusuna baktı. Beş büyük adımla makineye gitti ve fişini duvardan çekti. "Bunu duymak istemiyorum."

Huysuz.

Onun yanında ne zaman müzik çalsam, beni durmaya zorlardı.

Gidip tekrar fişe taktım. Duymak

istiyordum.

Dik durdu ve göğsünü kabarttı. "Bunu yapamazsın Maggie. Buraya gelip bu boku çalamazsın." Tekrar fişini çekti, ben de tekrar taktım. "Lanet olsun, gider misin artık? Seni burada istemiyorum. Bunun nesini anlamıyorsun? Seni burada istemiyorum! Beni delirtiyorsun. Bu saçmalıktan bıktım usandım. Kendini hayatıma sokmaya çalışmandan, beni daha iyi hissettirmeye çalışmandan, beni hazır olmadığım bir şeye zorlamandan bıktım usandım. Bu ne cüret?" diye tısladı, sarhoş ve incinmişti. "Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca, atlatman gereken her neyse onu atlatman için ne olman gerekiyorsa o olmana izin verdim. Seni asla zorlamadım, sana asla baskı yapmadım, ama şimdi bunların hepsini bana yapıyorsun. Yıllar önce bana gitmemi söylediğinde, seni terk ettim. Sana kendi alanını verdim. Neden bunu yapamıyorsun? Beni boğuyorsun, beni kurtarmaya çalışıyorsun. Ama görmüyor musun? I

beni kurtarmana ihtiyacım yok. Kurtarılmak istemiyorum. Benden bu kadar. Sadece eve gitmeni istiyorum. Neden beni rahat bırakmıyorsun?!"

Sözleri içime işlerken bedenim titredi ve beni sertçe tokatladı.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek arkasını döndü, sinirli ve kızgındı.

O sinirlendikçe ben de daha çok sinirleniyordum. Müzik kutusunun fişini tekrar çekti, ben de geri taktım.

Ne zaman yanına yaklaşsam, nefesindeki viski bana doğru iç çekiyordu. Kordonu son bir kez çekiştiren Brooks, sağ eliyle müzik kutusunu itti. "Yeter artık! Neden? Yıllar önce sana izin verdiğim halde neden beni rahat bırakmıyorsun? Müziğinin, umudunun ve yapmak istediklerinin listesinin canı cehenneme. Eğer beni bekliyorsan, bu asla olmayacak Maggie." Her kelime bir vuruştu, her kelime beni geriye savurdu. "Zamanını boşa harcıyorsun, o yüzden defol git buradan-"

"SÖZ VERMIŞTIN!" Çığlık attım, kelimeler ağzımdan dökülürken sesim çatlıyordu. Ellerim dudaklarımın üzerinde uçuştu ve karnım sıkıştı. Bunu ben mi söylemiştim? Bu sözler benden mi çıkmıştı? Bu benim sesim miydi? Benim sesim mi? Sözlerim miydi?

Kahverengi gözleri şaşkındı, sesten ve sesimden dolayı kafası karışmıştı. Benim de kafam karışmıştı. Bakışlarını dudaklarıma indirdi ve araya girdi. "Tekrar söyle," diye yalvardı.

"Söz vermiştin." Titreyen bedenimi gizleyemeyerek ona yaklaştım. Başımı kaldırmadan önce bakışlarım yere düştü. "Bana dayanağım olacağına söz v e r m i ş t i n ve ben her zaman

Bana ihtiyacın olursa senin olacağıma söz verdim. Verdiğimiz sözler yüzünden buradayım ama şu anda senin kim olduğunu bile bilmiyorum," diye fısıldadım. "Tanıdığım çocuk bana bağırmazdı. Asla. Tanıdığım çocuk kendini bu kadar hırpalamazdı."

"Maggie."

"Brooks."

Adını söylediğimde gözleri sımsıkı kapandı. "Yine mi?" diye sordu.

"Brooks," diye mırıldandım.

Gözlerini açtığında daha yakındaydım. Parmaklarım göğsüne indi. "Brooks... lütfen, bunu yapma. Beni kendinden uzaklaştırmaya devam etme. Sana yardım etmek istiyorum ama her gün öfkenle, incinmişliğinle beni yumruklamaya devam ediyorsun ve ben daha fazla dayanamıyorum. Senin kum torban olmaya devam edemem. Kendine bunu yapma" diye yalvardım. "Kendini boğma. Bu çok fazla ve bunu bilmeliyim. Ben yıllardır boğuluyorum. Burada oturmuş her saniye kendini öldürüyorsun, sanki yalnızmışsın gibi, ama değilsin." Ellerini tuttum ve göğsüme yasladım. "Ben buradayım. Senin için buradayım ama sözlerinle beni yumruklamayı bırakmalısın. Tüm bu olanlarda düşman benmişim gibi davranmayı bırakmalısın."

Ellerini bıraktım ve o bakmaya devam etti, belki de sesimden afallamıştı? Ya da belki ağzımdan çıkan sözcüklere. "Zor olacak. Gerçekten zor olacak. Ben Ama bana böyle davranamazsın Brooks. Olmadığın bir şeye dönüşemezsin. Sen bir canavar değilsin. Sen bir canavarın tam tersisin.

Canavar. Sen nazik, kibar, komik ve benim en iyi arkadaşımsın. Bunu biliyorsun. Bu yüzden, sen onu tekrar bulana kadar buradan ayrılmayacağım," dedim.

"Neyi bulmak?"

Ellerimi göğsüne koydum ve fısıldayarak yanağına nazik bir öpücük kondurdum. "Senin sesin."

Söz vermiştin.

Onun sesi. Yıllar sonra ilk kez konuşuyordu ve hayal kırıklığı nedeniyle bana yönelikti. Bu sözlerin ardındaki gerçek beni bütün gece ayakta tuttu. Sesinin tınısıyla birlikte. Öfkelendiğinde ve acı çektiğinde sesinin çıkmasından nefret ediyordum. Onu bu seviyeye çeken kişinin ben olmamdan nefret ediyordum.

Neye dönüşmüştüm ben?

"Maggie," diye fısıldadım sabah beş sularında. Yatağında uyurken omzuna hafifçe dokundum. "Maggie, uyan."

Esnemeden ve gözlerindeki uykuyu silmeden önce bir an için kıpırdandı. Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı.

"Erken olduğunu biliyorum ama sana bir şey gösterebilir miyim?"

Başını salladı ve ben de o geceki seslerini hayal edip etmediğimi merak ettim. Yataktan çıktı ve ben de onu

kamaranın arkasına, rıhtımın aşağısına, oturduğum yere. O da bana katıldı, yanıma oturdu.

Başını eğerek gözlerini bana dikti, kafası karışmıştı. "Yapılacaklar listende altmış yedi numara. Gün doğumunu izle

ya da su üzerinde gün batımı."

Dudaklarından küçük bir iç çekiş kaçtı ve yavaş yavaş uyanmaya başlayan karanlık gökyüzüne baktı.

"Geceleri uykunda dönüp duruyorsun," dedi. "Evet.

Biliyorum."

"Siz de ter içinde uyanıyor musunuz? Bazen suda boğuluyormuş gibi hissediyor musunuz ve bunun gerçekten olmadığını bilseniz bile yine oradaymışsınız gibi geliyor mu?"

Hızlıca başını sallar. "Evet. Evet. Aynen öyle. Kafamın içinde neler olduğunu tarif etmek çok zor. Herkes bana hemen toparlanacağımı söyleyip duruyordu ama anılar, kafamdaki sesler..."

"Onlar gerçek. Sesler. Flaşlar. Korkular. Bunların hepsi gerçek Brooks ve hiç travma yaşamamış birine ne kadar anlatmaya çalışırsan çalış, anlamayacaktır. Sana olanlar korkunç olmalı. Dönüp durduğunu biliyorum. Terlemeyi biliyorum. Sanki her gün, her saniye durmadan oluyormuş gibi hissettirdiğini biliyorum."

Başımı eğdim. "On yaşından beri mi böylesin?"

"Uh-huh. Bu yüzden seni bırakamadım. Yeniden başlamaktan korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Yaptıklarımdan dolayı kendimi aptal gibi hissediyorum... bencilce. Hayatın boyunca bununla uğraştın ve bir kez bile soğuk davranmadın. Hiç kimseye sırtını dönmedin. Sana çok kötü davrandım Magnet. Özür dilerim."

Omuz silkti. "Herkes travmayla farklı şekilde başa çıkar. Ben sorunlarıma farklı bir şekilde tepki verdim diye sen de aynı şekilde tepki vermek zorunda değilsin. Başına gelenler travmatikti ve başına gelenlerden dolayı müzikten korkmanı tamamen anlıyorum. Kandırılmış hissediyorsun. Sevdiğin tek şeye henüz sahip olamıyorsun. Ama oraya ulaşacaksın Brooks. Yolunu bulacaksın."

"Geçen gün gitarımı elime aldım. Odanın köşesinde öylece duruyordu ve alışkanlıktan dolayı elime aldım ve sonra çalamadığımı hatırladım. Üzülmek yerine sinirlendim. Acıyı durdurmak için sarhoş oldum. Ama sarhoşluk geçtikten sonra acı hala oradaydı."

"Acıtacak. Acı verici, zor ve acayip acıtıyor. O kadar uzun süre acıyor ki bazen acının hiç dinmeyeceğini düşünüyorsunuz. Yine de acının en güzel yanı da bu."

"O da ne?"

"Devam etmek için bulduğunuz güç. Başaramayacağınızı düşündüğünüz sabahlarda bile, akşam olduğunda başarabileceğinizi fark ediyorsunuz. Hayatla ilgili en sevdiğim şey bu - ne olursa olsun devam etmek."

"Hayatta en az sevdiğin şey nedir?" diye sordum.

Tekrar gökyüzüne bakmadan önce düşünceli bir şekilde başını bir dakikalığına eğdi. "Ne olursa olsun

devam etmek."

Elim rıhtımda durdu ve parmakları bana doğru uzandığında birbirimize kenetlendik ve uyanmakta olan pamuk şekeri gökyüzüne baktık.

"Özür dilerim." Kendimi aptal gibi hissederek boğazımı temizledim. "Ne kadar soğuk ve kaba davrandığım için özür dilerim Maggie. Bunların hiçbirini hak etmedin. Kendimi yok ederken seni kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Olaylar olurken senin etrafımda olmanı istemedim. Su boynuma kadar gelmişti ve batmaya hazırdım. Sonra sesin beni yukarı çekti. Sesin beni kurtardı. Hâlâ çok kırgınım ama sana bir söz verdim. Bir gün sana dünyayı göstereceğime söz verdim ve bunu yapacağım. Kötü günler geçirmeyeceğime yemin edemem ama iyi günler için savaşacağıma söz veriyorum. Senin için savaşacağım Magnet. Tıpkı senin benim için savaştığın gibi."

"Yirmi yıl boyunca yanımda kaldın Brooks. Sanırım birkaç sarsıntılı gün geçirmeni kaldırabilirim." Güldü ve ben bu sese aşık oldum. "Ayrıca, sen benim karanlığımı gördün. Benim de seninkini görebilmem adil olur."

"Sesin, Maggie... Bana ne yaptığını anladığını sanmıyorum."

Güldü ve ben ona daha çok aşık oldum. "Sesimin nasıl çıkacağını merak ediyordum. Beğendin mi?"

"Beğendin mi? Bayıldım."

"Çok değil..." Koltuğunda kıpırdandı ve burnunu kaşıdı. "Gıcırtılı mı? Yoksa çocuksu mu?" Sesini doğal olmayan bir şekilde derinleştirdi. "Dün gece aynanın karşısında durup baştan çıkarıcı sesimi çalıştım. Beğendin mi?"

Gülmeden duramadım.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" dedi, son derece derin ve bir o kadar da garip bir sesle. "Bu sesin seksi olduğunu düşünüyorsun. Beni kesinlikle becermek istiyorsun."

"Yani, evet, ama sesin gidebilir. Sesin günde elli paket sigara içmişsin gibi çıkıyor."

Kıkırdamaya başladı ve beni kolumdan dürtükledi. Sanki bir tahta olmadan ileri geri iletişim kurmak bizim için normalmiş gibi güldük ve konuştuk. Zahmetsizdi. Gerçek şu ki, hayatımın geri kalanında sessizce oturup onun sesini dinleyebilseydim, mutlu olurdum.

Güneş doğmaya başladığında bana daha da yaklaştı. "Bugün iyi misin Brooks?" diye fısıldadı, tüylerim diken diken oldu ve neredeyse hayatının her günü ona sorduğum soruyu sordu.

Elini iki kez sıktım. *Evet.* Başka

bir kelime konuşmadık.

İskeleme oturmadan beş dakika önce tamamen kaybolmuştum.

Beş dakika onun karşısında oturduktan sonra eve dönüş yolumu hatırlamaya başladım.

Maggie de geceleri hâlâ dönüp duruyordu. Eskisi kadar değil ama yine de karanlık geceler geçiriyordu. Bir gece yan yana uyurken, onun dehşet dolu sesiyle uyandım. Fısıldıyordu

Kendi kendine bir şeyler söylüyordu, vücudu ter içindeydi. Onu uyandırmayacaktım çünkü insanın kâbuslarından çıkmaya hazır olmadan önce çekip çıkarılmasından daha kötü bir şey olmadığını biliyordum. Bana geri dönmesini bekledim.

Bunu yaptığında nefesi kesildi, gözlerini açtı ve ben de onu rahatlatmak için hemen oradaydım. Bir an için elleri boynuna gitti ama kendini rahatlatmak için derin nefesler alıp verdi. Yıllar geçtikçe kendi paniğini yatıştırmakta daha başarılı olmuş gibiydi.

"İyisin," diye söz verdim. "Ben buradayım."

Maggie doğrulup saçlarını kulaklarının arkasına taradı.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar kötü?" diye sordum.

"Sekiz."

Alnından öptüm.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu.

"Hayır."

Gülümsedi. "Yalancı." Çarşafın içinde kıpırdandı ve dizlerini göğsüne doğru çekerek durmadan kıpırdandı. Zihninin bir kısmının hâlâ kâbusta yaşadığını görebiliyordum.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedim. "Bana ne yapacağımı söyle." "Sadece sarıl bana," diye cevap verdi. Gözleri kapalıydı.

Daha da yaklaştım ve kollarımı ona doladım. Ona sarılırken çenem başının üst kısmına yaslandı.

Dudaklarımı alnına götürdüm ve ona nazik bir öpücük verdim. Dudaklarım gözyaşlarına değdi ve onları usulca öperek uzaklaştırdım. Dudaklarım daha sonra ağzına doğru hareket etti ve onun nefes alıp verişini izledim. Dudaklarım

onunkilere sürtünürken gözlerim kapandı. O da benimkilere sürtündü. Onun nefesleri benim nefeslerim oldu ve

Benimki onunkine düştü. "Bu gece iyisin," diye söz verdim ona. İyi değilse bile sabaha iyi olacaktı. Her iki durumda da onun yanından ayrılmayacaktım.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, parmaklarını göğsüme bastırdı. Hafifçe emmeden önce dilim alt dudağına değdi.

"Ben de bir kabus gördüm," dedim ona. "Yine boğuluyormuşum gibi hissettim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım ve suyu gördüm. Onu hissettim. Çok gerçek, çok soğuk, çok yakın hissettim. Sonra Maggie dudaklarımı öptü ve bana yalnız boğulmak zorunda olmadığımı hatırlattı. "Evet," diye cevap verdim.

"Bana nasıl hissettirdiğini anlat," dedi, sesi özenle doluydu. "Bana suyun içinde nasıl hissettiğini anlat."

"Panik. Her şey çok hızlı oldu ama kafamda ağır çekim gibi hissediyordum. Tekneye geri dönmeye çalışırken aklım başımdan gitti," dedim.

Dudakları boynumdaki yara izine gitti ve kürek kemiğime doğru ilerlemeden önce onu nazikçe öptü.

"Pervane ilk kez bana çarptığında, bunun o olduğuna emindim. Öleceğimi biliyordum. Bunu şimdi söylemem kulağa dramatik geliyor-"

Maggie araya girdi. "Bunda dramatik bir şey yok." "Şimdi, kabuslar görüyorum ve sanki her şey
tekrar oluyor. Soğuk suyu hissediyorum. Pervaneyi tenimde hissediyorum ve kanamayı bekleyerek uyanıyorum." Kolumu uzattım ve yaralı elime baktım.

Dudakları sol kolumda gezindi ve elime yaklaştıkça gerildim. "Nasıl bir his?" diye sordu, öpücüğünü ön koluma yaslayarak.

"Hâlâ bir tür hayalet ağrı oluyor. Sanki biri parmağımı çok sıkı bir şekilde sıkıyormuş ve parmağıma kaynak makinesi tutuyormuş gibi hissediyorum. Ama bu gelip gidiyor. Üşüdüğümde elim morarıyor. Yara izlerinden nefret ediyorum. Olanları sürekli hatırlatıyorlar."

"Herkesin yara izleri vardır. Bazı insanlar onları saklamakta daha başarılıdır."

Gülümsedim ve alnından öptüm. "Dürüst olmak gerekirse bence en kötü kısmı endişe ve geçmişe dönüşler."

Gözleri ağırlaştı. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum." Doğrulup alt dudağını ısırdı. "Ben de yaralarım hakkında konuşsam sorun olur mu?"

"Tabii ki."

Maggie'nin sesi ürkekti. Yıllar önce ormanda olanları hayata anlatma fikrinden dolayı gözlerindeki korkuyu gördüm. Bunun onun için ne kadar zor olacağını biliyordum ama sesi titrerken bile konuşmaya devam etti.

"Adı Julia'ydı. Bazen hafızam beni onun adının Julie olduğuna ikna etmeye çalışıyordu ama değildi. Kesinlikle Julia'ydı" dedi.

"Kim?"

"Ormanda ölen kadın." Ben de daha

dik oturdum, daha uyanıktım.

"Adı Julia'ydı ve kocasını terk ediyordu." Bana olan biten her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı. O

Bana nasıl göründüğünü anlattı, Julia'nın saçının rengini, paniğini, çığlıklarını anlattı. Kokuları, adamın dokunuşunu, sesini hatırladı. Maggie yirmi yılı aşkın bir süre boyunca yaşadığı dehşeti tekrar tekrar yaşadı ve hiçbir parçasını unutmadı. Anlatmaya devam ettikçe vücudu titremeye başladı ama durmadı. Bana hayatını değiştiren o günün hikâyesini anlatmaya devam etti. Onu dinledim, sinirlendim, korktum ve onun için üzüldüm. Onun çocukken gördüğü şeyleri görmeyi hayal bile edemiyordum. Birinin gözlerimin önünde öldürülmesini izlemeyi geride bırakmayı hayal bile edemezdim.

"Ben de öleceğimi sanmıştım Brooks. Tıpkı senin hayatının sona erdiğini düşündüğün gibi, ben de öyle hissettim. Kolaylıkla o şekilde de olabilirdi. Eğer öne doğru düşseydin, pervane canını alabilirdi. Adamdan kaçmasaydım, beni öldürebilirdi."

"Nasıl kaçtın?"

Kirpikleri dalgalandı ve gözleri parladı. "Adımı söyleyerek onu korkuttun. Hayatımı kurtardın."

"Sanırım ödeştik, çünkü sen de benimkini kurtardın." Gün doğumuna kadar travmalar hakkında konuşarak sabahladık,

İkimizin de yüzleştiği tüm acıları ve korkuları konuştuk. Zor olsa da ikimiz için de gerekliydi. Yaşadığımız sıkıntıları dile getirmek özgürleştiriciydi. O gecenin birçok bölümü zordu ve bazen kendimize nefes almayı hatırlatmak için beş dakika ara vermek zorunda kaldık. Yine de her şey için minnettardım, sessiz anlar ve acı verenler için de. Ona karşı kanımı akıtmama izin verdiği için minnettardım. Ruhumu kanattığı için minnettardım.

"Öp beni," diye emretti. Dediğini yaptım.

Kurtarılmak için dua eden iki ruh gibiydik ama her öpücüğümüzde sular daha da yükseliyordu. Alt dudağımı ısırdı ve ben de ona doğru inledim. Vücudunu belime doladı ve ben de onu kollarımın arasına aldım. Kalçaları sanki bana daha fazla tutunmaya çalışıyormuş gibi sertçe bana doğru bastırdı. Sağ elim göğsüne gitti ve ağzımı boynuna götürmeden önce göğsünü kavradım, onu emdim, ısırdım, ona ihtiyaç duydum. Parmakları sanki tüm varlığımı pençeliyormuş gibi sırtıma derinlemesine saplandı.

Benden uzaklaştı ve bakışlarını benimkilere kilitledi. O güzel, hüzünlü mavi gözler.

Tanrım, gözlerindeki hüzünden nasıl da nefret ediyordum. Tanrım, bakışlarındaki hüznü nasıl da seviyordum. Bana yalnız olmadığımı hatırlatıyordu.

O da benim üzüntümü gördü mü?

Dudaklarımdaki acının tadını alabiliyor muydu? "Uzan," diye emrettim.

Dediğimi yaptı.

Boxerımı çıkardı ve ben de onun beyaz atletini odanın kenarına fırlattım. Dilim göğüs uçlarında dans etti ve nefesi kesildi. Bu ses bir an duraksamama neden oldu ama ellerini saçlarıma dolayıp başımı göğsüne doğru indirdiğinde, onun her parçasını tatmam gerektiğini biliyordum. Hayatın acısının bir süreliğine yok olmasına yardımcı olmak için onun varlığını yutmam gerekiyordu.

Boğulma.

Boğuluyorduk. Hüznün içinde boğuluyor, acıdan boğuluyorduk. Her dokunuşumuzda dalgalar üzerimize çöküyordu. Parmaklarımı külotunun kenarına kilitledim ve güzel kalçalarından aşağı kayışını izledim. Ağzım karnını öptü ve bir kez daha inlemesini dinledim, bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. Gözlerini kapatmak istediğini söyleyebilirdim ama yapamadı. Beni izlemek, incelemek zorundaydı.

Evet mi? Mavi gözlerine bakarak zihnimde merak ettim. Bir kez başını salladı. *Evet, evet.*

Ağzım aşağı indi ve sol iç uyluğunu öptüm. Dilim yavaşça sağ iç uyluğunun üzerinde gezindi. Sonra kendimi ona karşı konumlandırdım, ıslaklığının içine doğru kaydım, her itişte korkularımızın sıkılığını hissettim, başımızın üzerinde yükselen suları hissettim. Gemimiz gelgit dalgalarına karşı sallandı, kendimizi kaybettikçe kırıldı ve kırıldı.

O gece hayatla ilgili birkaç şeyin farkına vardım. Bazen yağmur güneşten daha sevindiriciydi. Bazen acı iyileşmekten daha tatmin ediciydi. Ve bazen bir yapbozun parçaları dağıldığında daha güzel oluyordu.

Karanlıkta seviştik. Dağınıktı, sertti, var olduğunu bilmediğimiz bir yanımızdı. O gece kendimizi karanlığa teslim ettik, yolumuzu kaybettik ama bir şekilde eve daha yakın hissettik.

Şafak yaklaştıkça öpüşmelerimiz daha başka bir şeye dönüştü. Her öpüşte, her itişte ve her inlemede gelgitler alçalmaya başladı. İçine doğru her sallayışımda Maggie'nin gözleri benimkilere kilitleniyordu. Nasıl hissettiğini seviyordum, nasıl fısıldadığını seviyordum, beni nasıl sevdiğini seviyordum. Benim de onu sevmemi sevdim. Birbirimizin çapası olurken birbirimize sarıldık ve kıyıya dönüş yolumuzu bulduk.

Güneş ışınları perdelerin arasından süzüldüğünde ve kuşlar ötmeye başladığında, birbirimize sarılmaya devam ettik ve ışıkta seviştik.

Maggie

Eve gelebilir misin? Yardımına ihtiyacım var.

Duştan sonra havluya sarınmış bir şekilde banyoda dururken kız kardeşimden gelen mesaja baktım. Brooks'la geçirdiğim bütün bir gecenin ardından uykunun da ötesindeydim. Başıma gelenler hakkında konuşmak muhtemelen şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi ama aynı zamanda yaptığım en iyi şeydi. Sanki ruhumdaki zincirlerden birkaçı çözülmüş gibi hissettim.

"Brooks," diye bağırdım. "Sanırım eve gitmemiz gerek." Cevap gelmedi.

Havlumu yanıma alarak evin içinde yürüdüm ama onu hiçbir yerde bulamadım. Verandaya çıktığımda güneş ışığı tenimi öptü. Gözlerim göle doğru kaydı ve onu sadece görmekle kalmadım, sesini de duydum. Brooks gölün ortasında oturmuş şarkı söylüyordu. Güneşin altında şarkı söylüyordu.

O geri döndüğünde ben çoktan giyinmiş ve çantamı hazırlamıştım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu bana.

"Evet. Cheryl ailemin bana orada ihtiyacı olduğunu söyledi. Beni geri götürebilir misin?" Yüzümü buruşturdum. "Geri dönmeye hazır olmayabileceğini biliyorum ama herkesin iyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Tabii ki. Ben de gidip eşyalarımı toplayayım." "Benimle mi geliyorsun?"

"Seni daha yeni geri aldım Maggie May Riley ve bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim," diyerek yanıma geldi ve kollarını bana doladı. "Ayrıca, o tekneyi haftalar ve haftalar önce iade etmem gerekiyordu, bu yüzden bilmek istediğimden daha fazla para borcum olduğundan eminim."

Kıs kıs güldüm.

Arabayı topladık, tekne römorkunu bağladık ve eve doğru yola çıktık. Dönüş yolculuğu boyunca radyo dinlemedik. Brooks'un müzikle ilgili herhangi bir şeye dalmaya hazır olmadığını biliyordum. Tıpkı benim sesimi bulmamı beklediği gibi, ben de onun kendi sesini bulmasını sabırla bekleyecektim. Ve o da bulacaktı, bulacağını biliyordum. Onu teknede şarkı söylerken görmek benim için en büyük işaretti. Yavaş ama emin adımlarla evinin yolunu buluyordu.

"Sanırım burada bekleyeceğim," dedi Brooks, arabayı evimizin önüne çekerken. "Karışmak istemem."

Öne eğildim ve yanağından öptüm. "Emin misin?"

"Evet. Sen git annene yardım et. Ben burada olacağım."

Başımı salladım ve onu fazla tutmayacağımı söyledim. Arabadan iner inmez Cheryl koşarak yanıma geldi.

"Aman Tanrım! Neden bu kadar uzun sürdü? Sana dört saat önce mesaj attım!" diye inledi.

Kıs kıs gülerek dramatik kız kardeşime doğru yürüdüm. "Kulübeden buraya gelmek dört saat sürüyor."

"Biliyorum, ama bu demek değil ki-" Durakladı. Elleri göğsüne gitti. "Özür dilerim. Bekle. Şu treni geri al. Sen az önce..." Kollarını kavuşturdu, kavuşturdu, kalçalarının üzerine koydu ve sonra tekrar kavuşturdu. "Az önce konuştun mu?"

Başımı salladım. "Evet, denediğim yeni bir şey." "Aman Tanrım." Elleri ağzına gitti. Başladı

Ağlamaya başladı ve omzuma vurdu. "Vay anasını, kız kardeşim konuşuyor!" diye bağırdı, ellerimi tuttu ve beni kucaklamadan önce kendi etrafında döndürdü. "Aman Tanrım, annem çıldıracak. Bu mükemmel bir şey. Beni kaldırmaya ihtiyacı var."

"Onun nesi var?"

"Biliyorsun, her gece ağlıyor ve insanlığın bildiği tek besin grubuymuş gibi dondurma yiyor."

"Onu bu kadar çok mu özlüyor?"

"Düşündüğünden de fazla. Ayrıca babam da berbat durumda. Uzun zamandır ilk defa ailede sorunlu olanlar sen ve ben değiliz." Tekrar ağlamaya başlamadan önce göz kırptı. "Maggie. Konuşuyorsun."

Ayrılmadan önce bir süre ön bahçede kucaklaşarak durduk ve o Brooks'a baktı. "Hey, yabancı, kız kardeşimin konuşmasını sağlayan sen misin?"

Açılmış camdan dışarı bağırdı. "Suçlu. Biraz sinirlendi ve patladı."

Cheryl güldü. "Kız kardeşimi kızdırdığın için teşekkürler Brooks."

"Ne zaman istersen, Cheryl. Her zaman."

Eve girdiğimizde annem oturma odasındaki kanepede oturmuş televizyon izliyordu. "Maggie May," dedi annem şaşkınlıkla. Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, beni kucakladı. Saçları dağılmıştı ve çenesinde çikolata olduğuna yemin edebilirdim. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim anne."

Sesimi duyduktan sonra geriye doğru tökezledi. Ona küçük bir gülümseme verdim. "Biliyorum. Bugün insanların ana tepkisi bu gibi görünüyor."

"Hayır. Ne. Nasıl? Ne?" Hiperventilasyona başladı. "Aman Tanrım, Maggie May." Kolları bana dolandı ve bırakmadı. "Anlamıyorum," dedi şaşkınlıkla. Ne değişti?"

"Zaman."

"Aman Tanrım." Elleri titriyordu. "Eric'e söylemeliyiz. Onu aramalıyız. Buraya gelmeli. Aman Tanrım. Bunun için burada olması gerek." Evin içinde volta atmaya başladı. "Bunu kaçırdığına inanamıyorum."

"Ona sürpriz yapmalıyız," diye önerdi Cheryl. "Onu akşam yemeğine davet etmek gibi." Cheryl bana göz kırptı. Bir taşla iki kuş vuruyordu: Babam sesimi duyacak ve ebeveynlerimiz yine aynı odada olacaktı.

"Bu..." Annem gözlerini kıstı. "Aslında bu gerçekten iyi bir fikir! Çin yemeği sipariş edeceğim! Cheryl! Babanı ara ve ona gelmesini söyle çünkü bir konuda önemli haberlerin var."

"Hallediyorum!" Cheryl hışımla cep telefonunu almaya gitti. "Ve Maggie, Brooks'a içeri gelmesini söyle. Burada olmamalı.

arabasında o kadar uzun süre oturmak. Ayrıca..." Bana doğru yürüdü ve ellerini yanaklarıma koydu. Dudaklarından ağır bir iç çekiş çıktı. "Çok ama çok güzel bir sesin var. Her zaman öyleydin ve bu kadar uzun süre onu dinlemediğim için üzgünüm." Masayı hazırlamak için aceleyle uzaklaşmadan önce alnımdan öptü.

Babam geldiğinde Brooks ve beni orada görünce şaşırdı ama memnun da oldu. Hepimiz yemeğe oturduk ve annem babama bakamayacak kadar gergindi ve babam da ona neredeyse hiç bakmadı. Konuşmanın çoğunu Cheryl yaptı, ki bu onun iyi yaptığı bir şeydi.

"Maggie May, yumurtalı ekmekleri uzatabilir misin?" Babam sordu.

Annem bana baktı ve bir kez başını salladı.

Boğazımı temizledim, yumurtalı ekmekleri aldım ve ona doğru uzattım. "Al bakalım, baba."

"Teşekkür ederim, tatlım-" Sözleri duraksadı. Başını kaldırıp bana baktı, gözleri benimkilerle kilitlendi. İnançsızlık ses tonunu doldurdu. "Hayır."

Başımı salladım ve masaya iki kez vurdum. "Evet."

"Aman... Aman..." Gözyaşları dökülmeye başladığında elleri göğsüne doğru uçtu. Gözlüklerini çıkardı ve elleriyle ağzını kapattı. Onun gözyaşları düştükçe, annemin yanaklarından daha fazlası yuvarlanıyordu. Babam ayağa kalktı ve ben de onun duruşunu takip ettim. Bana doğru yürüdü ve saçlarımı kulaklarımın arkasına taradı. Ellerini yanaklarıma dayadı, aynı annemin yaptığı gibi. "Başka bir şey söyle." Gergin bir şekilde güldü. "Herhangi bir şey, gerçekten. Herhangi bir şey söyle, her şeyi söyle, hiçbir şey söyleme. *Herhangi bir şey.* Sadece başka bir şey söyle."

Ellerimi yüzüne koydum, o benimkileri tutarken ben de onunkileri tuttum ve beni her şeyiyle seven ilk adama her zaman söylemek istediğim sözleri fısıldadım. "Dünya dönmeye devam ediyor çünkü senin kalp atışların var."

Ailem gece geç saatlere kadar sohbet etti, güldü, ağladı ve bana sözlükteki her bir kelimeyi söyletti. İş için New York'ta bulunan Calvin ile Skype üzerinden görüştük ve Brooks'un gülümsediğini ve benim konuştuğumu görünce o da ağlamaya başladı. Gece boyunca annem ve babamın aynı anlarda güldükleri ve birbirlerinden ayrı düştükleri o kadar çok an oldu ki, yine de birbirleriyle konuşmadılar. Onların titrediğini fark etmeme rağmen

Dudakları, kaçırdıkları bakışları, kalplerinde hâlâ yaşayan aşkı.

"Pekala," dedi babam sabahın birinde. "Gitsem iyi olacak."

Ayağa kalktı ve ben anneme baktım, sessizce bir şeyler söylemesi için yalvardım, ama o konuşmadı. Aşkının tekrar uzaklaşmasını izledi.

"Neydi o?" Ona sordum. "Onun peşinden gitmelisin!"

"Ne? Hayır. Biz ayrıldık. İkimiz de tam olarak
Olmak istiyoruz," dedi Mama.

"Yalan!" Cheryl bağırdı. "Yalan! En son ne zaman duş aldın anne?"

Annem durakladı, son duşunu gerçekten düşündü. "Duş alıyorum!" diye iddia etti.

"Evet," diye homurdandı Cheryl. "Ben and Jerry's'de." "Yine de baban mutlu. Mutlu görünüyor."

Ona bilmiş bir bakış attım. Tabii ki mutlu değildi. Kalbinin bir parçası hâlâ onun göğsünün içinde atıyordu. Bir insan ruhunun bir parçası eksikken nasıl mutlu olabilirdi ki? "Onu aramalısın."

Gözleri sulandı ve bana sıkı bir gülümseme verdi. "Oh hayır. Hayır, yapamam. I..." Sesi titredi ve elleri kalçalarının üzerine düştü. "Ne söyleyeceğimi bile bilemezdim."

"Onu özlüyor musun?"

Ağlamaya başladı, gözyaşları serbestçe yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Kelimelerden daha fazlası."

"O zaman söyle ona."

"Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Ona doğru yürüdüm ve gözyaşlarını sildim. "Gel hadi. Brooks bizi babamın dairesine götürecek. Yolda söyleyecek kelimeleri bulmana yardım edeceğim. Av tüfeğini alabilirsin."

Vücudu titremeye başladı ve onu kendime yakın tutarak sıkıca sarıldım. Fuayeye yaklaştığımızda annem dondu kaldı. "Yapamam."

"Yapabilirsin. Yapacağımız şey şu. Ön kapıdan çıkıp arabaya doğru yürüyeceğiz. Endişe ve şüphe düşünceleri aklınıza gelmeye başladığında, yürümeye devam edin, tamam mı? Korktuğunuzda bile yürümeye devam edin. Şüpheler arttığında, koş. Koş, anne. Onun kollarına dönene kadar koş."

"Neden bana yardım ediyorsun? Maggie May, sana çok kötü davrandım. Onca yıl seni hayatından alıkoydum. Neden bu kadar yardımcı oluyorsun? Bu kadar bağışlayıcı?"

Alt dudağımı ısırdım. "Gençken bir kadın bana her zaman ailenin ne olursa olsun, zor günlerde bile birbirini kolladığını söylerdi. *Özellikle de* zor günlerde."

Derin bir nefes aldı.

"Korkuyor musun?" diye

sordum. "Evet."

"Tamam." Başımı salladım. "Öyleyse gidelim."

Arabaya vardığımızda Brooks annemin yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti ve annem derin bir nefes aldı. "Teşekkürler.

Sürdüğün için teşekkürler Brooks," dedi annem ve ona küçük bir gülümseme verdi.

"Her zaman." Brooks gülümsedi ve annesinin elini kendi elinin içine aldı. "Bugün iyi misiniz Bayan Riley?"

Elini iki kez sıktı. Sessiz ama

anlamlı bir cevap. *Evet.*

Babamın apartmanına doğru giderken kuru silme tahtamı çıkardım ve yazmaya başladım. Brooks otoparka girip park ettiğinde, elimde tahtayla arabadan atladım ve annem de onu takip etti.

"Bekle, Maggie. Ona ne söylemem gerektiğini bana söylemedin." Vücudu sinir, panik ve sevdiği adamın bir şekilde artık onu sevmediği endişesiyle titriyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Tahtayı ona uzattım. Okurken titremesi durdu. İçini bir huzur dalgası kapladı ve kısa bir nefes alıp rahat bir nefes verdi. "Tamam," dedi. "Tamam."

Verandaya doğru yürüdü, babamın daire numarasını çaldı ve onun aşağı inmesini bekledi. Arabanın yolcu koltuğuna tırmandım ve kapıyı kapattım. Brooks annemle babamın arasındaki etkileşimi izlemek için öne doğru eğildi. Babam kapıyı açtığında, bunu görebiliyordum - hiçbir kurala bağlı olmayan sevgiyi.

Gözlüklerini başının üstüne yerleştirdi ve tek kelime etmedi. Annem de öyle. Zamanı geldiğinde, babamın görmesi için tabelayı çevirdi ve babam yumruğunu ağzına vururken gözleri doldu. Gözlerinden yaşlar döküldü.

Annemi sıkıca kucaklamadan önce göz göze geldiler. Tahta yere düşerken, birbirlerine daha sıkı ve daha sıkı sarıldılar. Vücutları bir oldu. Sonra öpüştüler. Öpüşmeleri dağınık, komik, hüzünlü ve bütündü. Çok, çok bütün.

Eğer öpücükler kalplerin kırık parçalarını onarabiliyorsa, annemle babamın kalplerinin de yavaş yavaş bir araya geldiğine inanıyordum.

"Vay canına," diye fısıldadı Brooks.

Evet, vay canına. "Artık gidebiliriz herhalde," dedim.

Yoldan çekilirken, "Kurul ne dedi?" diye sordu.

Hâlâ birbirlerine sıkı sıkı sarılmış, ileri geri sallanan anne ve babama bir kez daha baktım. Dudaklarımı ayırdım ve onların sevgisine sırıttım. "Benimle dans et."

Cheryl'a olan biten her şeyi anlatmak için eve geri döndük ve onun rahatlayarak iç çekişini izledim. "Güzel. Güzel." Yardıma geldiğim için bana teşekkür etti. Brooks ve ben yatak odama çıktık ve ayaklarımız kenardan sarkacak şekilde yatağıma uzandık.

Brooks tavana bakarak, "Birbirlerini gerçekten seviyorlar," dedi. "Yaşadıkları onca şeyden sonra hâlâ bu sevgiye sahipler."

"Evet. Çok güzel."

"Maggie May?"

"Evet?"

"Sence biraz müzik dinleyebilir miyiz?"

Sorusu basitti ama anlamı çok büyüktü. "Evet, elbette."

Ayağa kalktı ve masamdan kulaklıkları aldı, sonra da iPhone'una taktı. "Ne duymak istiyorsun?" diye sordu, tekrar uzanarak.

"Her şey, her şey." Shuffle'a koydu ve her türlü sesi dinledik.

"Bugün şarkı söyledim," dedi, bir saat boyunca devam eden müziği dinlerken. "Gölün dışında. Bu sabah şarkı söylemek için oraya gittim."

"Öyle mi?" Şaşırmış gibi bir sesle sordum.

"Evet, yani yapmam gereken çok iş var ama sesimin iyi olacağını düşünüyorum. Belki grup benim sadece vokal yapmamı sorun etmez."

"Tabii ki bunu sorun etmeyecekler Brooks. Calvin'in bugün seni görünce verdiği tepkiyi gördün mü? Tek istedikleri senin geri dönmen. Müziğe geri dönmeni kastetmiyorum, onlara geri dönmeni istiyorum. Onlar senin en iyi arkadaşların. Sadece senin iyi olmanı istiyorlar. Onları aramalısın."

Başını salladı. "Yapacağım. Sadece hayranlar için endişeleniyorum, anlıyor musun? Birçoğu dedikodulara inanıyor. Benim beleşçi olduğumu düşünüyorlar."

"Brooks, hadi ama. Seni tanıyan ve gerçekten gören herkes bu söylentilerin doğru olmadığını bilir. Her olumsuz yoruma karşılık, iyileşip aralarına dönmeni dileyen binlerce olumlu yorum var. Bana güvenin. Ben de yorum bölümlerini okuyorum."

Gülümsedi ve beni öptü. "Teşekkür ederim." "Bugün şarkı söylediğin için mutluyum."

"Evet, gitar olmadan çok zordu. Sanırım çocuklarla geri döndüğümde ve onlar benim için çaldığında, yolumu daha fazla hissedebileceğim."

Doğruldum ve başımı salladım. "Beklemek zorunda değilsin. Yapabilirim." Köşemdeki gitara doğru koştum ve onu elime aldım. "Bana çalmayı öğrettiğinizden beri sizinle birlikte çalıyorum."

Sabah güneşi doğmaya başlayana kadar çaldık ve o da en iyi şarkılarını söyledi, ki bu her zaman yeterliydi. İkimizin de gözlerini daha fazla açık tutamayacağı anlaşıldığında, gitarı bir kenara bırakıp yatağa uzandık. Başım göğsündeydi ve bana çok yakındı.

Uykuya dalmaya başladığımda, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni çok ama çok seviyorum."

Bu sözleri ona geri söyleyebilmekten daha özel bir şey olamazdı.

Maggie

Ertesi sabah Brooks'la birlikte kiraladığı tekneyi iade etmek için yola çıktık. İade edilmesi gereken tarihten sonra tekneyi elinde tuttuğu için ne kadar borçlanacağını tahmin etmeye çalışıyorduk. Şu anki tahminimiz: bir sürü.

"Düşünüyordum da. Muhtemelen yakında bir vokal koçuyla görüşmeye ve iyileşme yolunda adımlar atmaya başlamam gerekecek. Bu da bir süreliğine Los Angeles'a gitmem gerektiği anlamına gelebilir. Çocuklarla buluşmak ve kariyerimi yeniden inşa etmek için çalışmaya başlamak için. Okulun olduğunu biliyorum-"

"Her şey online," diye araya girdim. "Her yerde yapabilirim ve gerekirse istediğim zaman eve uçabilirim."

"Benimle gelecek misin?" diye sordu şaşırarak.

Elini kendi elime aldım ve iki kez sıktım. Rahat bir nefes aldı.

"Bu beni mutlu ediyor. Seninle daha kolay, biliyor musun? Her şey daha kolay."

James'in Tekne Dükkânına yanaştık ve ön verandada uluyan yaşlı köpeğe bakıp gülümsemeden edemedim. Merdivenlerden çıkarken ona doğru yaklaştım ve havlamayı kesince kulağının arkasını okşamaya başladım. *Aferin oğluma.*

Brooks, "Buraya birkaç kez geldim ve onu en sessiz duyduğum an bu oldu," diye şaka yaptı. Dükkâna girdiğimizde bizi bizim yaşlarımızda, belki de otuzlu yaşlarının ortalarında görünen bir adam karşıladı.

"Hey, Brooks, seni tekrar görmek güzel," dedi adam, Brooks'a doğru yürüyüp sırtını sıvazlayarak. "Ama tanıştığımızı sanmıyorum." Bana elini uzattı. "Ben Michael. Burayı babamla birlikte işletiyorum."

Elini sıktım. "Memnun oldum. Ben Maggie."

"Babam istersen rıhtımda dolaşıp birkaç tekneye göz atabileceğini söyledi. Şu anda bir telefon görüşmesini bitirmek üzere. İşe yararsa seninle arkada buluşacağını söyledi."

"Elbette, sorun değil. Teşekkürler Michael," dedi Brooks.

Brooks elimi tuttu ve arka tarafa doğru yürüdük, rıhtımda bekliyorduk, tekneleri inceliyorduk.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum. "Teknelere bu kadar yakın olmak? Gidip dükkanın önünde bekleyelim mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Daha çok rüya gördüğümde beni rahatsız ediyor. Ben iyiyim."

"Tamam." Ellerimize baktım ve sırıttım. "Bu garip, değil mi? Dışarıda el ele tutuşuyoruz. Birlikte dışarıdayız."

Beni kendine yaklaştırdı ve burnunu burnuma sürttü. "İnanılmaz, değil mi?"

Onun bildiğinden çok daha inanılmazdı. O günü çok uzun zamandır hayal ediyordum.

Dükkanın kapısı açıldı ve yaşlı bir adam sigara içerek binadan çıktı. Dükkânın önündeki köpek yeniden ulumaya başladı. "Lanet olsun, kapa çeneni Wilson! Şşşt! Şşşt! Lanet köpek."

Vücudum gerildi. Brooks gözlerini bana dikti. "İyi misin?"

Shh.. Shh...

Başımı salladım. "Evet. Ben iyiyim. Özür dilerim. Bazen aniden aklıma geliyor."

Beni incelerken alnı kırıştı ve kaşlarını indirdi.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Ben iyiyim. Gerçekten." "Tamam," dedi temkinli bir şekilde.

Adam bize doğru gelmeye başladı ve ben de kolumu Brooks'un beline dolayarak onu kendime çektim.

Yaklaştıkça midem daha da sıkışıyordu. Yolun ortasında durdu ve sigarasını söndürdü, sonra bize el salladı. "Hey, beklettiğim için üzgünüm. Uzun bir telefon görüşmesi, bilirsiniz, iş falan. Siz ikiniz benimle içeri gelin ve ofisimde tüm evrak işlerini halledelim."

Ona doğru ilerlemeye başladık ve ona yetiştik. Bana elini uzattı. "Merhaba, ben James. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elini sıktım ve tütün kokusu burnumun dibinde dans etti. İçimi huzursuz edici bir his kapladı. Bizi ofisine götürdü ve kapıyı arkasından kapattı. Wilson hâlâ havlıyordu ve James bir kez daha bağırdı. "Wilson! Kapa çeneni!" Şakağına masaj yaptı ve özür diledi. "Bunca yıldan sonra o köpek hâlâ susmuyor. Her neyse." Sandalyesine oturdu ve Brooks'a sıkı bir gülümseme verdi. "Keşke daha iyi şartlarda tanışsaydık. Geçirdiğin kaza için üzgünüm. Böyle korkunç kazaların olması çok talihsiz bir durum."

Kollarını sıvadı ve gözlerim ön koluna kayarak dövmelerini inceledi.

Odadaki hava gittikçe yoğunlaşıyordu ve duvarların üzerime doğru geldiğine yemin edebilirdim. Önüne uzandı ve iki parça siyah meyan kökü aldı.

Zihnim gittikçe daha hızlı dönmeye başladı. Beni tuttuğunu hissettim. Ellerini boynumda, dudaklarını kulaklarımda, bedenini üstümde hissettim.

Sandalyemi geriye ittim ve tökezleyerek ayağa kalktım. "Hayır," diye mırıldandım, masasından uzaklaşırken. "Hayır..."

James gözlerini kısarak bana baktı. "Uh, iyi misin?" Bakışları Brooks'a kaydı. "O iyi mi?"

Brooks ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Maggie, ne oldu?" O yaklaştıkça vücudum daha çok titriyordu. Gözlerimi kapadım, başımı ileri geri salladım. *Hayır. Hayır.*

Onu sadece göremiyordum, aynı zamanda hissediyordum da. Yüzünü yüzüme, tenini tenime, dudaklarını dudaklarıma...

"Maggie, sorun yok," dedi Brooks, sesi yatıştırıcıydı. "Sadece panik yaşıyorsun. Sorun yok, her şey yolunda."

"Hayır!" Bağırdım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır, bu iyi değil. Bu iyi değil. Bu..." Üşüdüm. Midem bulandı. Kusacaktım. Kusacağımı biliyordum.

Saniyeler içinde geçmişim ve şimdiki zamanım birbirine çarptı ve gözümü kırptım.

Bir adam başka biriyle oradaydı. Bir kadınla. Kadın ona sürekli hayır diyor, artık onunla birlikte olamayacağını söylüyordu ve bu adamın hoşuna gitmiyordu. "Birlikte bir hayatımız var, Julia. Bir ailemiz var."

Tekrar göz kırptım.

Brooks bana yaklaştı, gözleri endişeyle doluydu. "Maggie, konuş benimle." James sandalyesinden kalktı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek bana doğru yürüdü.

Göz kırp.

Sesi çatlayarak ona bağırdı. "Seni lanet olası fahişe!" diye bağırdı ve yüzüne sert bir tokat attı. Kadın geriye doğru tökezledi ve inledi, eli yanağına gitti. "Sana her şeyimi verdim. Birlikte bir hayatımız vardı. Ben sadece işi devraldım. Kendi ayaklarımız üzerinde duruyorduk. Oğlumuz ne olacak? Ailemiz ne olacak?"

Göz kırp.

Wilson ulumaya başladı ve James köpeği susturmak için tekrar tekrar bağırdı. "Michael! Şu lanet köpeği

Sessiz ol!" Gözleri bana doğru kaydı. Gözlerini benden ayırmıyordu.

"Bana bakma," diye fısıldadım.

Göz kırp.

Ellerim kenetlendi, zihnim döndü. Geriye doğru tökezledim, uçan ayağımın çarptığı her bir dalı kırdım. Şeytanın çikolata kahvesi gözleri vücudumda dans ederken sırtım en yakın ağaç gövdesine çarptı.

Göz kırp.

Michael odaya girdi. Bana doğru baktığında gözleri kısıldı. Kafası karışmış gibiydi. Herkesin kafası karışmıştı. Herkes bağırdı. Herkes bana ne olduğunu anlamaya çalışarak birbirinin üzerine bağırdı. Bana ne olduğunu bilmiyordum.

"Deli gibi terliyor. Bayılacak."

Boğazım sıkılmıştı. Beni boğuyordu. Şeytan benden birkaç santim uzaktaydı ve boynumu kavradığını hissedebiliyordum.

Göz kırp.

Bir elini boynuma dolayarak beni boğdu ve nefes almamı giderek zorlaştırdı. Ağladı. Çok ağladı. Ağladı ve özür diledi. Canımı yaktığı için özür diledi, birkaç parmağını boynumun yan tarafına bastırdığı ve sonraki nefeslerimi bulmamı gittikçe zorlaştırdığı için özür diledi. Bana onu sevdiğini söyledi, bunu ona aşkın yaptığını söyledi. Ona asla zarar vermeyeceğine yemin etti. Zaten öldürdüğü kadına zarar vermeyeceğine söz verdi.

Göz kırp.

James'in eli tenime değdi ve ben onu ittim. "Hayır!" Geriye, odanın köşesine doğru düştüm. "Dokunma bana." Ellerim kulaklarıma gitti ve duvara doğru kaydım. "Bunu sen yaptın! Bunu sen yaptın!" Çığlık attım, boğazım yanıyordu, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Bunu sen yaptın!"

Göz kırp.

"Burada olmaman gerekiyordu ama şimdi buradasın," dedi yüzünü bana doğru eğerek. "Özür dilerim. Özür dilerim." Tütün ve meyan kökü gibi kokuyordu ve ön kolunda dua eden iki el ve altında bir kişinin adının yazılı olduğu büyük bir dövme vardı. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Shh.. Shh...

Kendimi

kirli

hissettim.

Kullanılmış

hissettim.

Kendimi kapana kısılmış hissettim.

Brooks gördü mü? Dövmeyi gördü mü? Tütün kokusunu aldı mı? Meyan kökünü fark etti mi?

Göz kırp.

Gözlerimi kapattım. Hissetmek istemedim. Olmak istemedim. Artık göz kırpmak istemiyordum. Gözlerimi kapalı tuttum. Görmek istemedim ama yine de gördüm. Onu gördüm. Onu hissettim. O hâlâ benim bir parçamdı.

Her şey daha da karardı.

Her şey gölgelere dönüştü.

Her şey karardı.

Sonra çığlık attım.
"Onu öldürdün! Onu sen öldürdün! *Julia'yı öldürdün!*"

Boşluk sessizlikle doldu. Maggie köşede titriyor ve ağlamayı kesmiyordu. Michael babasına bakıyordu ve James'in gözleri Maggie'deydi.

"Az önce ne dedin sen?" Michael kafası karışmış bir halde sordu.

Maggie'nin elleri kulaklarına bastırılmıştı ve korkusunu neredeyse hissedebiliyordum. Konuşmak için dudaklarını araladı ama hiç ses çıkmadı.

"Dinle, neler olduğunu bilmiyorum ama ikinizin de gitmesi en iyisi olabilir," dedi James ağır bir iç çekişle. Maggie'ye doğru yürüdü ve onu kaldırmak için kolunu onunkinin üzerine koydu.

Daha fazla titremeye başladı, bir topun içine kıvrıldı. "Hayır!

Lütfen yapma," diye bağırdı.

Aceleyle onun yanına gittim ve adamı hafifçe iterek ondan uzaklaştırdım. "Geri çekilin lütfen."

"Neler oluyor?" Michael kaşları çatılmış bir halde sordu. "Onun nesi var? Yardım çağırmalı mıyım?"

"Hayır," dedi James. "Bence gitmeleri en iyisi olur. Belli ki bir tür zihinsel çöküntü yaşıyor."

"Bu bir ruhsal çöküntü değil," diye tersledim. "O sadece..." Sözlerim duraksadı ve dikkatimi Maggie'ye yönelttim. "Maggie. Neler oluyor?"

"Onu o öldürdü," dedi. "Ormandan gelen oydu."

James'e döndüm ve bir saniye içinde gözlerindeki korkuyu gördüm.

"Harper Creek'te boğuldu. Onu gördüm. Onu boğduğunu gördüm," diye ağladı Maggie.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun küçük kız, o yüzden konuşmayı kessen iyi olur."

Maggie ayağa kalkmaya başlarken, "Karını öldürdün," dedi. "Seni gördüm. Oradaydım."

"Baba?" Michael sesi titreyerek fısıldadı. "O neden bahsediyor?"

"Biliyorsam ne olayım. Belli ki hayal görüyor. Değerlendirilmesi gerekiyor. Üzgünüm Brooks, ama gitmen gerek. Paniğini neyin tetiklediğini bilmiyorum ama o kıza yardım bulmalısın. Tekne için yaptığın masrafları bile iptal edeceğim. Sadece o kıza yardım bul."

"Doğruyu söyle," dedi Maggie, her saniye daha da dikleşerek. "Sen doğruyu söyle. Ona ne yaptığını söyle."

James masasına doğru yürüdü ve sandalyesine oturdu. Telefonunu kaldırdı ve havada salladı. "İşte bu kadar. Polisleri arıyorum. Bu iş çığırından çıkıyor."

Maggie tek kelime etmedi. Kollarını kavuşturdu ve titremesine rağmen düşmedi. "Tamam. Ara onları. Ara onları. Yaptığını bildiğim şeyi yapmadıysan, dokuz-bir-bir'i ara."

James'in eli titremeye başladı ve Michael'ın gözleri dehşetle açıldı.

"Baba. Ara onları. Numarayı çevir."

James telefonu yavaşça masanın üzerine bıraktı.
Michael neredeyse yere yığılıyordu. "Hayır. Hayır..."

James Maggie'ye baktı, yenilmişti, afallamıştı. "Nasıl? Nereden biliyorsun?"

"Ben her şeyi gören küçük kızdım."

"Aman Tanrım," diye hıçkırarak ağlamaya başladı James, avuç içleriyle gözlerini kapatarak. "Bu bir kazaydı. Hepsi bir kazaydı. Ben istemedim..."

"Hayır." Michael başını sallamaya devam etti. "Hayır, annem bizi terk etti. Hatırladın mı? Başka biriyle kaçtı. Bana böyle söylemiştin! Böyle olduğuna yemin etmiştin."

"Öyleydi. Öyleydi. Bizi terk edecekti, Michael. Gideceğini biliyordum. Telefonunda bir adamla yaptığı telefon görüşmelerini buldum ve o bunu görmezden geldi. Kavga ettik ve ormana kaçtı. Aman Tanrım, bunu yapmak istememiştim. Bana inanmalısın." Ayağa kalktı ve oğlunun yanına koştu. "Michael, bana inanmalısın. Onu seviyordum. Onu o kadar çok sevdim ki."

Maggie'nin önüne geçtim, James'in ne yapacağından emin değildim. Ellerini saçlarında gezdirerek bir ileri bir geri volta atması onu çıldırtmış gibiydi. Aceleyle masasına gitti, çekmecelerin kilidini açtı ve evrakları çıkardı.

"Baba, ne yapıyorsun?" Michael şaşkınlıkla sordu.

"Gitmeliyiz, Michael. Bir süreliğine kaybolmalıyız. Sen ve ben, tamam mı? Her zaman sen ve ben vardık. Yeniden başlayabiliriz. Bir hata yaptım, ama suçluluk duygusuyla başa çıktım. Her gün yaptığımın suçluluğuyla yaşadım. Artık gitmeliyiz."

"Baba, sakin ol."

"Hayır!" James'in yüzü kıpkırmızıydı. Omuzlarını kıvırmaya ve kısa nefesler almaya devam etti. "Gitmemiz gerek, Michael. Gitmeliyiz..." Kontrolsüz bir şekilde hıçkırmaya başlayınca sözleri kesildi. "Ona sarıldım, Michael. Onu kollarıma aldım. İsteyerek yapmadım..."

Michael ellerini kaldırarak babasına yaklaştı. "Sorun yok, baba. Gel buraya, gel buraya. Gideceğiz. Gideceğiz." Kollarını babasına doladı ve onu kendine çekti. "İyisin baba. İyisin."

James oğlunun tişörtüne sarılıp ağlamaya devam etti ve ne dediği anlaşılmayan sözler söyledi.

Michael bana baktığında başıyla masa telefonunu işaret etti ve "*Polisi ara*" diye mırıldandı.

James ne olduğunu anladığında artık çok geçti. Oğlu onu ayı gibi kucaklamıştı ve kıpırdamasına izin vermeyecekti. Polisler geldi ve durumu açıkladıktan sonra James gözaltına alındı. Maggie tüm bu süre boyunca dik durdu. Polis memurlarıyla dengeli ve güçlü bir şekilde konuştu. Sözleri hiç yuvarlanmadı ve sesi neredeyse hiç titremedi.

James'in içinde olduğu polis arabası uzaklaştığında, ağır bir nefes vücudunu terk etti. "Gitti mi?" diye sordu bana.

"Evet. O gitti."

Vücudu neredeyse yere yığılıyordu ama onu yakaladım. Ağlayıp dururken onu tuttum ama gözyaşlarının artık korkudan olmadığını biliyordum.

Bunlar onun özgürlüğünün gözyaşlarıydı.

Olayların ortaya çıkmasının ardından polis Harper Creek'i aramak üzere bir arama ekibi gönderdi. Julia'nın cesedinin bulunması beş gün sürdü. Bu keşif Harper County'deki pek çok insana ağır geldi. Maggie'nin ailesi olanların ortaya çıkmasıyla ellerinden gelenin en iyisini yaparak başa çıktılar, bu da her şey boyunca birbirlerinin yanında durmak anlamına geliyordu. Onlar için çok endişelenmedim - karanlık günlerinden daha güçlü bir şekilde çıkacaklardı.

Yine de en çok üzüldüğüm kişi, annesinin onu terk ettiğine inanan oğluydu. Göz açıp kapayıncaya kadar bir canavara dönüşen babasıyla bir hayat yaşayan oğluydu. Michael'ın önünde uzun bir yol vardı ve gözlerinin önüne serilen gerçeklerle nasıl başa çıkacağından emin değildim.

Fırtınanın ortasında dururken huzur bulması için dua etmiştim.

Maggie

Mahkemeye çıkmam gerekiyordu ama ayaklarım kıpırdamadı.

Siyah dantelli bir elbise, sarı babetler giymiştim ve Cheryl sayesinde saçlarım kirpiklerimle birlikte kıvrılmıştı.

"Mahkemede şık görünmek zorundasın Maggie. Etrafta her zaman kameralar vardır, özellikle de binadan çıkarken. Bu kadar büyük bir hikâyede muhabirler olacaktır," diye açıkladı saçlarımı kıvırırken.

Beni kameraya uygun hale getirmeyi bitirdiğinden beri boy aynamın karşısına geçtim ve bakmayı bırakmadım. James'in Tekne Dükkânı'nda olanlardan sonra herkes benim için endişelenmişti. Korkuma, sessizliğime geri döneceğimi düşünmüşlerdi - ki bu biraz doğruydu. James gözaltına alındığından beri pek konuşmamıştım. Bir kadının ölümünü izlemenin ve sıradakinin sen olduğuna inanmanın korkunç bir şey olduğunu bilmelerine rağmen, o ormanda tanık olduklarım hakkında tek kelime bile etmemiştim.

James'e karşı ifade vermeye çağrıldığımda hemen kabul ettim. Hikayenin benim açımdan ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Sonunda sadece kendim için değil, Julia için de konuşmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Michael için.

Ben hazırdım. Adliyeye gitmeye hazırdım. Sadece küçük bir sorun vardı: Ayaklarım hareket etmiyordu.

Brooks geldi ve kapımın önünde durdu. Lacivert bir takım elbise giymiş, kareli açık mavi bir kravat takmıştı. Küçük gülümsemesi beni sırıttırdı. Bir şey söylemedi ama ne düşündüğünü biliyordum.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım ve elbisemi düzeltmeye geri döndüm.

"Yalancı," dedi bana doğru yürürken. Arkamda durdu ve beni kollarıyla sardı. Aynada birbirimize baktık. Brooks çenesini omzuma dayadı. "Bana ne olduğunu söyle. Kafanın içinde neler oluyor?"

"Sadece... Bugün onun karşısında oturmak zorundayım. O adamın ne yaptığını bilerek oturmak ve tepki vermemek için elimden geleni yapmak zorundayım. Onu daha önce gördüğümde her şey çok hızlı oldu. Her şey bir anda oldu ama şimdi onunla gerçekten yüzleşmek zorundayım. Bana elimi uzatan oydu; sesimi benden çalan oydu. Bununla nasıl başa çıkacağım? Yıllar önce sesimi çalan adamın önünde nasıl duracağım ve ondan sesimi geri vermesini nasıl isteyeceğim?"

"Sormazsın," dedi Brooks. "Alırsın. Senden izinsiz çaldığı şeyi geri alıyorsun. Suçluluk duymadan. O senindir. Onu geri almanın tek yolu

hikaye. Senin bir sesin var, Maggie May. Her zaman vardı. Artık dünyanın geri kalanının bunu duymasının zamanı geldi."

"Bir şarkı dinleyebilir miyiz?" Hala gergin bir şekilde sordum. "Her zaman." Telefonunu çıkardı ve bir çift kulaklıklardan birini bana uzattı. "Ne duymak istiyorsun?"

"Beni boğacak bir şeyler çal," diye fısıldadım.

O da bana şarkımızı çaldı.

Hikayemi anlattım. Her parçasını, her santimini, her yarasını. Ailem mahkemede oturmuş beni dinliyordu. Annem ağladı ve babam onun gözyaşlarını sildi. Cheryl ve Calvin bir saniye bile gözlerini benden ayırmadılar. Onların sessiz desteği olmadan bu kadar yüksek sesle konuşabileceğimden emin değildim.

Bitirdiğimde koridorda ailemle karşılaştım ve bana yaşadığım her şeye rağmen ne kadar güçlü olduğumu söylediler. Dakikalar sonra mahkeme salonunun kapıları açıldı ve Michael dışarı çıktı. Gözleri ağırdı ve bunu görebiliyordum - dünyanın yükü omuzlarındaydı. Bana doğru yürüdü ve saniyeler içinde çatık kaşlara dönüşen bir gülümseme verdi. Ellerini pantolonunun içine sokmuştu.

"Hey, özür dilerim. Muhtemelen seninle konuşmamam gerektiğini biliyorum ama az önce yaptığın şeyin cesurca olduğunu söylemek istedim. Hayatın boyunca neler yaşadığını hayal bile edemezdim. Başına gelenler için çok üzgünüm."

"Üzgün olman için hiçbir sebep yok. Sen babanın hataları değilsin," dedim ona.

Anlayışla başını salladı. "Biliyorum, biliyorum. Ama yine de. Hayatın senden çalındı. Ve annem..." Sinirli bir şekilde kıs kıs güldü. "Bizi terk edip gittiğini düşündüm. Tüm hayatımı kafam karışık ve ondan nefret ederek geçirdim, çünkü onunla ilgili her anım sevgiyle doluydu. Hayatım boyunca neden gittiğini anlayamadım."

"Seçme şansı olsaydı, senin yanından hiç ayrılmazdı," diye araya girdi annem. "İnan bana, biliyorum."

Michael anneme teşekkür etti ve arkasından seslendiğimi duyana kadar yürümeye devam etti.

"Acı çekmedi," diye yalan söyledim. "Hızlıydı, acısızdı. Saniyeler içinde bitti. Annen acı çekmedi."

Ben onunla konuşurken omuzları daha az ağırlaşmıştı. "Teşekkür ederim Maggie. Bunun için teşekkür ederim."

Yıllarca konuşmadıktan sonra kelimelerin önemini anladım. İnsanları incitme gücüne sahip olmalarının yanı sıra doğru kullanıldıklarında iyileştirme gücüne de sahiplerdi. Hayatımın geri kalanında kelimelerimi dikkatli kullanmak için elimden geleni yapacaktım.

Hayatları değiştirme gücüne sahiptiler.

Ertesi gün elimde çay ve hindili sandviçlerle Bayan Boone'un evine gittim. Kapıya doğru ilerlerken gözlerini devirdi ve sonra beni yemem için içeri davet etti.

"Dün sizi haberlerde gördüm," dedi Bayan Boone. "Biraz daha makyaj yapabilirdin. Televizyondaydın, bir pijama partisinde değil, Maggie."

Sırıttım. "Bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere..." Bayan Boone başını sallayarak ofladı. "Şaka yaptığınızı düşünürdüm, ama siz ve erkek arkadaşınız tanıdığım en dramatik insanlar olabilirsiniz, bu yüzden bir dahaki sefere diye düşünmeden edemiyorum," dedi çayını içerken. "Çay seçme konusunda da çok kötüsün. Bu iğrenç."

Güldüm. "Artık bunca yıldır nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Başını fincanından kaldırdı ve elleri titremeye başladı. "Sesin düşündüğüm kadar çirkin değil." Gülümsedi ve memnun bir şekilde başını salladı. En sevdiğim düşmanımdan gelen yarı iltifat en iyisiydi. Sandviçini aldı ve bir ısırık aldı. "Bir gün konuşacağını biliyordum. Bunu yapabileceğini biliyordum."

İkimiz saatlerce aklımıza gelen her şey hakkında konuştuk. Birlikte güldük, ki bu şimdiye kadarki en güzel duyguydu. Saat geç olmaya başladığında, Bayan Boone ön fuayeye gitmek için yürüteç kullandı. Hemşiresi ona ne zaman yardım etmeye çalışsa, ona defolup gitmesini söylüyordu. Bu da Bayan Boone'un dünyasında "teşekkür ederim" anlamına geliyordu.

"Kendine iyi bak Maggie May ve trajediye biraz ara ver, tamam mı? Artık gidip sana bön bön bakan o çocukla hak ettiğin hayatı yaşama vaktin geldi. Ama maceralarına ara verip bir çay içmek istediğin zaman uğramaktan çekinme." Gözleri benimkilerle buluştu ve

bana hayatımda gördüğüm en tatlı sırıtışı yaptı. "Ya da bilirsin, sadece eski bir arkadaşla konuşmak için."

"Yapacağım." Gülümsedim. "Sizi seviyorum, Bayan Boone."

Gözlerini devirdi, düşen bir damla gözyaşını sildi ve "Evet. Her neyse."

Bu da Bayan Boone'un dünyasında 'Ben de seni seviyorum' demekti.

Sokağın karşısına geçtiğimde, tüm aile üyelerimin ön bahçede oturup eve baktıklarını fark ettim. "Neler oluyor?" Onlara doğru yürüyerek sordum. Cheryl başını Calvin'in omzuna yaslamıştı ve babamın kolları anneme sarılmıştı. Kardeşlerimin yanına oturdum ve yukarı baktım.

"Vedalaşıyoruz," dedi babam.

"Ne?" Başımı salladım. "Satıyor musun?"

Başını salladı. "Hepimiz zamanın geldiğini düşünüyoruz. Bu ev bizim için yeni başlangıçların, kahkahaların ve sevginin yeri oldu."

"Ama aynı zamanda çok da acı çektik," dedi annem bana küçük bir gülümsemeyle. "Ve yeniden başlamanın zamanı geldi diye düşünüyoruz. Yeni yerler, yeni manzaralar bulmanın. Hepimiz için geçmişi bırakıp geleceğimizi bulma zamanı."

Onlarla tartışmadım, çünkü zamanı çoktan gelmişti, ama yine de beni kendimden kurtaran evi bırakma fikrinin getirdiği bir hüzün vardı.

Ev satışa çıktıktan sonra elli beş gün içinde satıldı. Brooks ve grubu müziklerini yeniden inşa etmek için Los Angeles'a gitti ve ben de evle ilgili her şey yoluna girdiğinde onunla orada buluşacağıma söz verdim.

Taşınmamızın son gününde gökyüzü karanlıktı ve Harper County'nin üzerine yağmur yağıyordu. İki U-Haul kamyonu garaj yolumuza park etmişti ve saatlerdir kamyonları yüklüyorduk. Son kutu da paketlendiğinde, ailemden vedalaşmak için birkaç dakika istedim.

Bir zamanlar tıka basa dolu olan odam tüm geçmişinden arınmıştı. Yağmur damlalarının pencere pervazına vuruşunu dinlerken elim kalbimin üzerine düştü. Vedalaşmaya nasıl başlayacağımdan emin değildim. Göğsümdeki sızı bana o duvarların bana kazandırdığı tüm anları hatırlatıyordu. Ailenin ne demek olduğunu öğrendiğim ilk yerdi; aşık olduğum ilk yerdi ve hayat beni nereye götürürse götürsün, o sarı tuğlalı ev her zaman evim olacaktı.

En sevdiğim beş kelimeyi duyduğumda gözyaşlarımın eşiğine gelmiştim. "Bugün iyi misin Maggie May?"

"Los Angeles'ta olman gerekiyordu," dedim gülümseyerek ve Brooks'un ellerini arkada birleştirmiş bir şekilde orada durduğunu gördüm. Saçları ve giysileri yağmurdan sırılsıklam olmuştu ve dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı. "Burada ne işin var?"

"Bana seni veren eve veda etmeyi özleyeceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi? Artı" -odama girdi, ellerini arkadan birleştirdi ve üzerinde kalıcı kalemle yazılmış sözlerinin bulunduğu kuru silgi tahtasını havaya kaldırdı- "Birkaç yıl önce bir kıza bir söz verdim ve sanırım bunu yerine getirmenin zamanı geldi. Sana dünyayı göstermek istiyorum Maggie May. Seni hayatının en büyük macerasına çıkarmak istiyorum."

Gülümsedim ve ona doğru yürüdüm. Bilmediği şey ise onun hayatımın en büyük macerası olduğuydu. O benim en sevdiğim yolculuktu, beni her zaman eve götüren çapamdı. Tahtayı yere koydu ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Ben buna hazırım. Birlikte yaşamaya hazırım Brooks. Hayatımın geri kalanında seni, sadece seni istiyorum. Artık burayı bırakmaya hazırım."

Gülümsedi. "Emin misin?" Boş alana şöyle bir göz gezdirdi.

Beni yakın tutarken vücuduna doğru kıvrıldım.

Alt dudağımı ısırdım. "Belki beş dakika daha," diye fısıldadım.

Alnımdan öptü ve usulca konuştu. "Şunu on yapalım."

Ayrılma vakti geldiğinde Brooks kuru silme tahtasını aldı ve evden çıkarken elimi tuttu. Yağmur hâlâ şiddetle yağıyordu ve ben arabaya doğru acele etmeye başladım ama Brooks beni durdurdu. "Maggie, bekle! Yapılacaklar listeni tamamlamana yardım etme sözümün tek şartını sana söylemeyi unuttum."

"Neymiş o?"

Tahtayı ters çevirdi ve ben de kelimeleri okudum.

Evlen benimle.

"Ne?" Gergin bir şekilde kıkırdadım.

"Evlen benimle," diye tekrarladı. Su kristalleri burnundan aşağı damladı ve yere kaydı.

"Ne zaman?" diye

sordum. "Yarın," diye

yanıtladı.

"Brooks." Ellerini ellerime alarak güldüm.

"Ve ondan sonraki gün. Ondan sonraki gün ve ondan sonraki gün de. Her gün, Maggie May. Hayatımızın geri kalanında her gün benimle evlenmeni istiyorum." Beni vücuduna doğru çekti ve o anda soğuk yağmur bir şekilde daha sıcak hissettirdi. O anda bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda tek vücut olmuştuk. Onun teni benim tenimde, onun kalbi benimkiyle birlikte atıyor, ruhlarımız o günden itibaren birbirine bağlanıyordu. Dudaklarını benimkilere sürttü ve usulca konuştu. "Evet mi diyorsun?"

Ellerini iki kez sıktım.

Ve yağmurun altında öpüştük.

Hepsi bu kadardı.

Büyük an buydu. Babamın bana hep bir gün olacağını söylediği şey buydu. Brooks, hayatım boyunca beklediğim andı.

Bu sefer sonsuza kadar.

Maggie

On Yıl Sonra

"Çok gürültülü," diye bağırdı Haley arenanın ön sıralarından. İki hafta önce altı yaşına girmişti ve The Crooks'u ilk kez canlı konserde izleyecekti. Brooks ve arkadaşları evimizden on beş dakika uzaklıktaki arena merkezinde yirminci yıldönümlerini kutluyorlardı ve Haley bunun onun doğum günü hediyesi olup olamayacağını sordu.

Noah küçük kız kardeşiyle alay ederek, "Çok gürültülü değil, sen daha bir bebeksin," dedi.

"Hayır, biraz gürültülü," diye cevap verdim. Çantama uzandım ve bir çift pembe ses geçirmez kulaklık çıkardım ve kızımın kulaklarına taktım. "Daha iyi mi?" diye sordum.

Genişçe gülümsedi ve başını salladı. "Daha iyi."

Işıklar sönmeye başladığında Haley ve Noah zıplamaya başladı. Grup sahneye girdiğinde, çocuklar akıllarını kaybetmekten saniyeler uzakta gibiydiler.

Babalarına bakarken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Onların kahramanı. Benim aşkım.

"Hey, Wisconsin," dedi Brooks, sağ elini mikrofonun etrafına sararak. "Eğer The Crooks konserlerinden birine gittiyseniz, hiçbir konserimizi bir konuşmayla açmadığımızı bilirsiniz ama bu gece biraz farklı. Bu gece grubumuzun yirminci yıldönümü ve bu geceyi kutlamak için kendi eyaletimizdeyiz. Bu yüzden çocuklar ve ben bu şovu yıllar önce hayalimizi gerçekleştiren kişiye ithaf etmenin en iyisi olacağını düşündük. Bir zamanlar internete birkaç video yükleyen bir kız vardı ve The Crooks'un keşfedilmesinin nedeni oydu. Hatta gruba adını bile o verdi."

"Seni seviyoruz Maggie!" diye bağırdı ikizler hep bir ağızdan. Calvin bana doğru gülümseyerek, "Seni seviyorum kardeşim," dedi. "Seninle konuşuyorlar anne!" Haley şaşırmış bir halde, "Seninle konuşuyorlar, anne!" dedi.

Onu alnından öptüm. "Biliyorum bebeğim. Oldukça şaşırtıcılar, değil mi?"

İçini çekti, gözlerinde yıldızlar vardı. "Evet, anne. Babam inanılmaz."

Brooks, "İlk şarkı The Crooks'un bir şarkısı değil, ancak kalbime, ruhuma ve en iyi arkadaşıma adanmış bir gecede bu hit şarkıyı seslendirmek uygun görünüyor" dedi. "Bu eski ama güzel bir şarkı ve hepinizi birlikte söylemeye davet ediyorum. Bu şarkı muhteşem Rod Stewart'tan "Maggie May"."

Calvin gitarla giriş bölümünü çalmaya başladı ve saniyeler içinde Brooks ellerini gitarın etrafına sardı.

mikrofonu eline aldı ve doğrudan bana şarkı söylemeye başladı. Çocuklar onun adını tekrar tekrar haykırarak tezahürat yapmaya devam ettiler.

"Tıpkı babam gibi bir rock yıldızı olacağım," diye bağırdı Noah, zıplayıp durarak.

Gösteri her zamanki gibi muhteşemdi. Son performansın ardından Brooks, "Geldiğiniz için herkese teşekkürler. Biz Crooks'uz ve bu gece kalplerinizi çalmamıza izin verdiğiniz için çok mutluyuz."

"Baba, bence bu gece gerçekten iyiydin!" Haley esnerken şöyle dedi. Annesiyle aynı mavi gözlere ve her ihtiyacına boyun eğmemi sağlayan aynı güzel gülümsemeye sahipti. Onu yatak odasına götürürken kolları boynuma dolanmıştı. Tüm dünyayı gezmiş ve pek çok yer görmüş olsam da, sevdiklerimle birlikte evde olmaktan daha güzel bir şey yoktu.

"Öyle mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Evet. Sanırım annem senden daha iyi şarkı söylüyor ama yine de iyiydin."

Bir kaşımı kaldırdım. "Oh, öyle mi? Annemin daha iyi bir şarkıcı olduğunu mu düşünüyorsun?" Onu yatağına yatırdım ve gıdıklamaya başladım. "Benim daha iyi şarkıcı olduğumu söyle! Söyle!"

"Baba!" Kıkırdadı. "Tamam, tamam. Sen daha iyi şarkıcısın! Sen daha iyi şarkıcısın!"

I güldü ve öptü onu Alnına. "Bu ne
Ben de öyle düşünmüştüm."
"Babacığım?" Haley
sordu. "Evet?"
"Gizli zaman mı?"
Başımı salladım. "Gizli zaman."

Daha da yaklaştı, beni bir sır için kendine çekti ve "Senin daha iyi bir şarkıcı olduğun konusunda yalan söyledim" diye fısıldadı.

Gıdıklama savaşı yeniden başladı ve ikimizin de nefesi kesilene kadar devam etti. Odanın içinde dolaşan kediyi aldım ve her gece uyuduğu Haley'nin yatağının kenarına yerleştirdim. "Tamam, ikiniz için de biraz dinlenme vakti geldi." Onun burnunu öptüm. "Ya Haley?"

"Evet, baba?"

"Dünya dönmeye devam ediyor çünkü kalp atışlarınız var."

Gece lambasını yaktıktan sonra yatak odasından çıktım ve koridora adım attığımda Maggie'nin Noah'nın odasından geldiğini gördüm. Birbirimize gülümsedik ve birlikte aşağıya indik.

"Skippy içeride onunla mı?" diye
sordum. Başını salladı. "Jam de
Haley'le birlikte mi?" "Evet."

Maggie oturma odasına girdiğinde ışık düğmesine gittim ve ışıkları kıstım. Bana gülümsedi, alt dudağını ısırdı ve Bayan Boone'un yıllar önce bize düğün hediyesi olarak verdiği müzik kutusuna doğru ilerledi. En sevdiği parçayı, bizim şarkımızı seçti.

Müzik çalmaya başladığında Maggie'nin ellerini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarımız birbirine değdi ve "Benimle dans eder misin?" diye fısıldamadan önce ona hafif bir öpücük verdim.

Her zaman evet derdi.

Anlar.

İnsanlar her zaman anları hatırlar.

Bizi olmamız gereken yere götüren adımları hatırlarız. Bize ilham veren ya da bizi ezen sözleri. Bizi yaralayan ve bütünüyle yutan olayları. Hayatım boyunca pek çok an yaşadım; beni değiştiren, bana meydan okuyan, beni korkutan ve beni içine çeken anlar. Ancak en büyükleri -en yürek parçalayıcı ve nefes kesici olanlar- hep onu içeriyordu.

Her şey iki çocuk, Skippy adında bir köpek, Jam adında bir kedi ve beni her zaman seven bir kadınla sona erdi.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

